СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.25 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.25

РІК CVI П'ЯТНИЦЯ, 15 СІЧНЯ, 1999 ЧИСЛО 3 VOL. CVI FRIDAY, JANUARY 15, 1999 No. 3

ПЕРША ЛАСТІВКА ОБ'ЄДНАННЯ

Рух починає маратон

Вячеслав Чорновіл і Генадій Удовенко

Народний Рух України, що б не писали про нього супротивники цього масового об'єднання українських патріотів, як би не нарікали його прихильники, засмучені програшем на парляментських виборах, усе ж залишається в Україні впливовою силою, здатною стати політичною структурою, прийнятною як для радикальних, так і для поміркованих патріотів. Про це свідчить й остання новина, про яку пише в газеті "Молодь України" журналіст Роман Клим. Рух після свого партійного з'їзду першим офіційно заявив про намір вести боротьбу за перемогу свого кандидата у наступних виборах Президента України.

Недруги віщували розкол Руху на його недавніх IX Всеукраїнських зборах. Але не тільки розколу на сталося, а й намітилася кон-

(Закінчення на стор. 6)

Президентові України пропонують публічний діялог

Президентські вибори викликають велике пожвавлення в політичних партіях і громадських організаціях України. Почалися переговори про їх бльокування для підтримки спільних кандидатів. Одним з них є нинішній Президент України Леонід Кучма. До нього, як можливого претендента, придивляються із зрозумілою вимогливістю.

Народно-Демократична партія „може підтримати кандидатуру Леоніда Кучми на майбутніх президентських виборах лише за умови погодження і виконання умов, висунутих політвиконкомом НДП у зверненні до Президента України", — заявив на прес-конференції голова партії Анатолій Матвієнко. Він підкреслив, що НДП виявилася покищо єдиною партією, яка розпочала „публічний і гласний" діялог з Леонідом Кучмою про умови його підтримки на виборах. При цьому лідер партії наголосив, що у своїх переговорах НДП керуватиметься передусім „інтересами держави й суспільства, а не окремих особистостей".

На думку А. Матвієнка, надіслане Президентові звернення може стати документом, навколо якого вестимуться переговори із політично близькими партіями про бльокування напередодні виборів. Він повідомив, що усну підтримку цього звернення вже висловили голова НРУ Вячеслав Чорновіл та голова ЛПУ Володимир Щербань. Лідер НДП повідомив, що готується підписання угоди з ЛПУ про створення „м'якого передвиборчого бльоку".

Перший заступник голови НДП Володимир Філенко повідомив, що остаточне висунення кандидата на пост Президента від НДП на найближчому з'їзді партії, який заплановано на кінець лютого — початок березня, може не відбутися. Він також не виключив, що після погодження з Л. Кучмою вимог НДП партія може змінити свою думку „навіть у вересні 1999 року в разі, якщо Л. Кучма не виконає досягнутих домовленостей". За словами лідера НДП, партія очікує „публічної реакції" Л. Кучми на свої вимоги. А. Матвієнко вважає, що процес форму-

(Закінчення на стор. 6)

ЗА МАТЕРІЯЛАМИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПРЕСИ

Ми є свідками небуденних подій в історії ЗСА

ВАШИНҐТОН. — У четвер, 7 січня, будинок Капітолію США, оповитий традицією та символізмом, був очевидцем історичних подій, коли 100 сенаторів країни у поважно-урочистій церемонії, що закривала глибокий політичний розподіл, присягнули „чинити безсторонне правосуддя", чим відкрили першу стадію розгляду оскарження на адресу Президента Вілляма Джеферсона Клінтона, щоб вирішити, чи має бути він усунений з цього найвищого посту в країні.

Цей історичний день в Сенаті США розпочався в 10-ій годині ранку поважним маршем 13 чоловіків-республіканців, одягнених в темні убрання, на чолі з іллинойським конґресменом Віллямом Гайдом, з Палати Репрезентантів до Сенату та переданням двох пунктів оскарження прокураторами Палати Репрезентантів, якими звинувачується Президента в неправдивому свідченні та перешкоді правосуддю, щоб приховати свою аферу з Монікою Левінською, колишньою практиканткою в Білому Домі.

Кілька годин пізніше, відразу перед 1-ою годиною по полудні, головний суддя Верховного суду США Вілліям Ренквіст у чорній судовій мантії з ескортом шістьох сенаторів, по трьох з кожної партії, вступив до палати Сенату. Тут з підвищення його привітав 95-річний сенатор Стром Тормонд, який на час відсутности віце-президента Ала Гора заприсяг-

(Закінчення на стор. 20)

Новий посол України в Канаді

3 грудня 1998 року на церемонії в Рідо Гол (м. Оттава) посол України в Канаді Володимир Хандогій вручив вірчі грамоти генерал-губернаторові Канади Р. Ле Бланкові.

У своєму виступі В. Хандогій заявив про велике значення, яке надає Україна розвиткові відносин з Канадою. Посол відзначив активний зовнішньополітичний курс Канади, зокрема у сфері роззброєння та у вирішенні глобальних гуманітарних питань, привітав Канаду з обранням на місце непостійного члена Ради Безпеки ООН на період 1999-2001 рр., а також з першою річницею відкриття до підписання Оттавської Конвенції із заборони протипіхотних мін. В контексті українсько-канадських двосторонніх відносин відзначив високий рівень політичного партнерства і, водночас, наголосив на необхідності посилення темпів розвитку торговельно-економічного співробітництва. В. Хандогій підкреслив, що завдяки присутності великої та динамічної української громади у Канаді наші країни мають особливо тісні зв'язки. Посол України в Канаді представив генерал-губернаторові Р. Ле Бланкові дипломатичний склад посольства.

У відповідь, Р. Ле Бланк відзначив незворотність курсу України на реформування економіки і суспільно-політичного життя, висловив впевненість у тому, що український народ подолає труднощі перехідного періоду, і побажав йому успіхів у розбудові власної незалежної держави. Він особливо підкреслив заінтересованість Канади у динамізації відносин з Україною в економічній сфері, готовність і надалі надавати політичну підтримку нашій державі, зокрема в міжнародніх організаціях.

В. Хандогій

В. Хандогій — професійний дипломат. До призначення в Канаду останні три роки займав посаду заступника міністра закордонних справ України, був головою Національної комісії України у справах ЮНЕСКО. Він також працював у Постійному Представництві України при ООН в Ню Йорку, керував Департаментом міжнародних організацій МЗС України.

Посольство України в Канаді

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Крим в числі кращих

За підсумками господарювання в минулому році Крим увійшов в десятку кращих регіонов України. Тут досягнуто зростання промислового виробництва, прибутковими були зовнішня торгівля і санаторно-курортна діяльність. Крим веде торгівлю з 80 країнами світу, з закордонними партнерами працюють 366 підприємств.

Акція "Живий ланцюг" у Львові

22 січня представники Народного Рухи України, партії "Реформи і Порядок" та НДП проведуть у Львові акцію "Живий ланцюг", присвячену 81-им роковинам Злуки України. Голова Львівської крайової організації НРУ Ярослав Кендзьор пояснив, що партії хочуть подати Україні приклад реального єднання всіх національно-демократичних сил. "Живий ланцюг" почнеться о 15-й годині і об'єднає пам'ятники Грушевському, Шевченкові і Франкові.

Олександер Ткаченко вірить Росії

Голова Верховної Ради Олександер Ткаченко на нараді висловив надію на приєднання Верховної Ради до Міжпарляментської асамблеї СНД. "Після ратифікації Державною Думою Росії великого договору з Україною і прийняття бюджету у нас є всі можливості повернутися до цього питання і спокійно вирішити його, - сказав Ткаченко. - Це питання безперечно буде вирішено позитивно. Я в це вірю і цю віру треба перенести в сесійну залю".

Комплекс супроводу літаків

Потужний радіолокаційний комплекс супроводу літаків монтують в селі Семи Дубах Рівненської области. Свого часу районна Рада заборонила будівництдво, остерігаючись шкідливого впливу радіоімпульсів, але, розібравшись у справі, скасувала заборону.

Діти отруїлися на Різдво

Під час Різдвяних свят 31 дитина з Олександрійської школи-інтернату для сиріт на Полтавщині потрапила до лікарні з діягнозою харчового отруєння. За словами лікарів, діти були виснажені, що призвело до масового захворювання після вживання подарованих солодощів. Заступник директора інтернату Лілія Гогуля розповіла, що дітям тричі на день варили тільки крупи, картоплю клали тільки до перших страв, а м'ясо востаннє було 12 грудня минулого року.

28 дітей — вихованців Пантаєвського інтернату на Кіровоградщині — теж потрапили до лікарні, отруївшись, наймовірніше, солодощами з новорічних подарунків.

Стріляють у бізнесменів

В Луганському скоєно замах на директора малого приватного підприємства "Віктор-інвест" Владислава Кривобокова. Біля власного будинку його обстріляв з автоматичної зброї невідомий, який втік автом. На місці злочину знайдено автомат Калашнікова. Кривобоков очолював також громадську доброчинну організацію "Рух за соціяльний захист". Лікарі видалили з тіла пораненого 8 куль, стан його важкий.

На порозі власного будинку в Одесі застрелений директор приватного підприємства "Прем'єра-капітал" 38-річний Андрій Булеско. Його трастова компанія оперувала коштами понад ста тисяч одеситів.

Без свого мила

За останні кілька років Україна втратила внутрішній ринок мила.Сьогодні мило з імпорту становить 90 відсотків продажу, в тому числі турецьке — 70 відсотків. Водночас технічна оснащеність миловарних заводів України дозволяє виробляти високоякісне мило, але мило з нелегальних поставок продається вкрай дешево і його більше купують.

Небезпечні відходи залишаться в Україні

До 2000 року Україна зможе ввести в дію власне сховище для зберігання відпрацьованого ядерного палива шести з 11-ти реакторів типу ВВР (Україна має тепер 14 реакторів, з них три — ВВР-1000). Це рішення викликане намірами Росії підвищити плату за зберігання ядерного пального на її території. Про такі вимоги заявив губернатор Красноярського краю в Сибіру Олександер Лебедь. Борг України красноярському підприємству за 1998 рік становить 12 млн. долярів.

Україна в космосі

14 березня очікується старт з морської плятформи українського ракетоносія "Зеніт", єдиної в світі ракети, здатної стартувати з морських плятформ. Три таких ракети вже передано для участи в міжнародному проєкті "Морський старт".

На початку квітня очікується також запуск космічного об'єкта "Океан", який було відкладено минулого року через відсутність фінансування з боку України і Росії.

Рибалки врятовані з крижини

У ніч з 7 на 8 січня на Каховському водоймищі Дніпра, біля сіл Благовіщенского і Скельок, відірвалася крижина з рибалками. На порятунок прийшли вояки підрозділу Міністерства з надзвичайних ситуацій, які впродовж ночі при освітленні ракетами врятували рибалок. Загалом з криги Каховської водойми знято за останні вихідні 133 особи.

9 січня біля села Олександрівки на Дніпропетровщині з річки Самари піднято авто з тілами трьох загиблих рибалок.

Розбився український літак

Український вантажний літак Ан-22 розбився в Бразилії при невдалому приземленні на летовищі Расіфі. Потерпілих немає. Президент компанії "Авіялінії Антонова" сказав, що причиною могли бути неправильні дії летунів або технічні причини, але відкинув припущення про недостатню підготовку екіпажу.

За останні 15 років з літаками конструкторського бюра імені Антонова сталося 10 аварій, у яких загинули 42 особи.

Гас у криницях

На околиці Луцька люди виявили в криницях не воду, а гас. З'ясувалося, що це — сумна спадщина перебування тут військового летовища, пальне з якого утворило підземне озеро гасу діяметром 350 метрів. Озеро пересувається до ріки Стир. Фахівці з Данії розробили плян відвернення біди, але в Луцьку немає грошей на його здійснення.

Син Лазаренка перевищив швидкість

Як уже повідомлялося, 2 січня на автодорозі Кривий Ріг — Дніпропетровське сталася автомобільна аварія, у якій постраждали син і племінник Павла Лазаренка. З цього приводу Павло Лазаренко 5 січня поширив заяву, в якій стверджується, що причиною аварії було не перевищення швидкості, а невідомий автомобіль марки "жигулі", який їхав серединою слизької дороги. Павло Лазренко не погодився з твердженням шляхової міліції про те, що його син рухався з швидкістю 125 км на годину і не реагував на вимогу зупинитися, оскільки, за словами Лазаренка, швидкість джипа не перевищувала 80 км і його ніхто не зупиняв. Сам Павло Лазренко їхав у БМВ і, як він каже, аварія сталася на його очах.

Міністерство внутрішніх справ України з приводу аварії поширило заяву, у якій говориться, що аварія сталася через грубі порушення правил шляхового руху з боку курсанта Національної Академії внутрішніх справ Олександра Лазаренка, який перебував за кермом "ландровера".

В другій заяві з цього приводу Лазаренко назвав прізвище водія авта "жигулі" — Станіслав Ошовський.

Покарано за непослух

На обласній конференції партії "Громада" в Дніпропетровському йшла мова про висунення кандидатом у Президенти України голови партії Павла Лазаренка. Це питання вирішуватиме в січні з'їзд партії. Водночас на конференції повідомлено, що з парляментської фракції "Громади" у Верховній Раді виключено тих депутатів, які проголосували за прийняття бюджету на 1999 рік і можливий розпуск опозиційного кабінету міністрів "Громади" на чолі з Юлією Тимошенко.

Бракує олії

У першій половині нинішнього року дефіцит соняшникової олії в Україні становитиме 200 тисяч тонн, хоча сировини для її виробництва достатньо. У 1997 році Україна виробила понад 2,3 млн. тонн соняшникового насіння, але близько 400 тисяч тонн зникли безслідно.

За інформаціями УНІАН та УНІАР.

ТІЛЬКИ ФАКТ

Інститут невідкладної і відновної хірургії, оснащений діягностичною апаратурою з Німеччини, Франції та Австрії, відкрито в Донецькому.

◆

Президент України Леонід Кучма нагородив орденом Ярослава Мудрого IY ступеня народного депутата Леонід Кравчука за видатні заслуги в державному будівництві.

◆

В першій декаді січня курс національної валюти був 3,427 гривні за доляр США, 2,06 гривні за німецьку марку, 0,16 гривні за російський рубль.

◆

Чернігівському державному архітектурно-історичному заповіднику надано статус національного заповідника "Чернігів стародавній".

◆

В Луганському утворено регіональний інформаційний та правозахисний центр для гомосексуалів та лесбіянок "Наш світ".

◆

Відсутність палива у людей на Донбасі призводить до масового вирубування дерев.

◆

У Кіровограді створюються потужності для масового випуску зернозбиральних комбайнів "Лан" і "Славутич".

◆

Після першого підземного поштовху в Закарпатті очікують повторення землетрусу, але через відсутність сейсмічних станцій передбачити його неможливо.

◆

У Чернівцях статлася велика пожежа, в ході якої знищено 500 кг мастил і склади спільного підприємства "Ніко-Україна".

◆

У Севастополі від початку року страйкує персонал усіх ліфтів, крім лікарняних.

◆

35 тисяч юнаків, які восени поповнили військо України, пройшли первинну підготовку і приступили до складання Присяги на вірність державі.

◆

У Києві після річної перерви відновлено випуск газети "Правда України", який було призупинено через невідповідність документів на її реєстрацію діючим законам.

◆

33 роботи представлено на виставці другого туру відкритого конкурсу проєктів Монумента незалежности у Києві.

◆

Автоматизована інформаційна система "Погода", що створюється у Києві, повідомлятиме про стан погоди, гідрологічний режим Дніпра, загрозу набезпечних явищ.

◆

1400 фальшивих посвідчень потерпілих від аварії на Чорнобильській АЕС виявлено у Києві.

◆

Минулого року Служба безпеки України припинила діяльність 12 агентів чужинських спецслужб, зберегла для держави в наслідок відвернення злочинів понад 3 млрд. гривень.

ТЕМА ТИЖНЯ

ЧИ ЗЛЕТИТЬ АН-70 В ЕВРОПІ?

Проєкт Ан-70 має стати для української оборонної промисловості головною і найперспективнішою справою 1999 року. І якщо европейські країни – члени НАТО погодяться взяти Ан-70 за основу для свого військово-транспортного літака, для України це означатиме перший реальний крок в Европу.

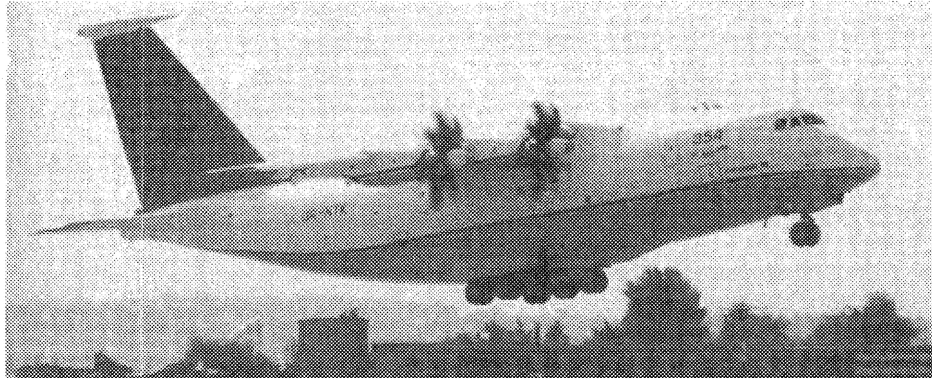

Українсько-російський літак при просуванні на европейський ринок зустрічається швидше з серйозними політичними перешкодами, ніж з серйозними конкурентами. НАТО пропонує свою військово-транспортну модель для військово-транспортної авіяції (проєкт FLA), але вона покищо існує лише на папері. Крім того, США активно просувають на европейський ринок свої знамениті „Геркулеси".

Попри те, що начальник Управління авіякосмічної техніки України Сергій Зеленюк повідомив журналістам, що просування проєкту Ан-70 „продовжується в рамках попередніх плянів", ясно далеко не все. Наприклад, яким буде рішення військового відомства Німеччини, якщо французи раптом не підтримають проєкт. Фахівці вважають це малоймовірним, оскільки саме з Францією військово-технічна співпраця України розвивається стрімкими темпами. В 1998 році французи фінансували участь українського танка на міжнародній виставці в Ля Бурже; французька фірма “SAGEM” успішно ставить свої прицілі та системи управління вогнем на українській бронетехніці, яка бере участь у тендерах на постачання в треті країни, і нарешті, цього ж року на переговорах з українською стороною французи висловлювали прихильне ставлення до українсько-російського проєкту Ан-70.

І все ж таки зміни можливі. Німеччина та Франція, на щастя для Ан-70, одностайно проти американської експансії в Европі і зроблять усе, щоб американські військово-транспортні літаки С-17 і С-130 не потрапили в Европу. При цьому, до речі, вони керуються не лише політичними мотивами: С-17 коштує [illegible] в 4 рази більше, ніж Ан-70, і ціна одного літака не менш як 250 млн. дол. навряд чи задовольнить европейців. С-130J коштує приблизно стільки ж, скільки Ан-70, але його може бути використано лише для тактичних цілей. Сьогодні вартість Ан-70 оцінюється в 70 млн. дол., але за умови великого замовлення ціну можна було б дещо знизити. Якщо ж говорити про потенційну місткість ринку, то тільки країни Европи придбали б не менш ніж 400 машин, оскільки в 2003-2005 рр. закінчується ресурс експлуатації військово-транспортних літаків більшости країн Европи. Навіть проста аритметика свідчить про те, що участь України в міжнародному проєкті — річ надзвичайно прибуткова. Треба також мати на увазі, що літак потрібен не лише країнам Европи: від нього не відмовилися б, наприклад, країни Латинської Америки, які після виставки „Форнборо-98" активно вивчають питання закупівлі авіятехніки в Україні.

Що стосується питання, чи буде Ан-70 взято за основу евролітака, позиції потенційних партнерів покищо неоднозначні. З недавнього виступу начальника штабу ВПС Франції генерала Жана Рану перед Комісією з національної оборони випливає, що у Франції з'явилися сили, які не дуже зацікавлені в просуванні Ан-70, головним чином тому, що це нібито суперечить стратегії завантаження робочих місць на вітчизняних підприємствах.

Не визначена до кінця й позиція Німеччини, хоча саме німецьке військове відомство завершило процес вивчення літака й обстоює можливість використання Ан-70 як базового для створення власного військово-транспортного літака нового покоління.

Ми ж сподіватимемося, що Франція все ж таки вирішить справу на користь Ан-70. Якщо провідний авіяційний виробник країни Aerospatiale підтримає Ан-70 на переговорах в січні, можна вважати, що інші країни посядуть подібні позиції.

Що ж до самого Ан-70, то Україна та Росія намагаються форсувати його виробництво: АНТК ім. Антонова (м. Київ) отримав замовлення від міністерств оборони РФ на виробництво 5 літаків Ан-70, і ще стільки ж машин військове відомство Росії замовило авіяційному заводу в Самарі. Правда, хоча це рішення було ухвалено ще у вересні, складання літаків через брак фінансування досі не розпочато. Уряд Росії профінансував проєкт лише на 3-4 відсотки, уряд України — на 1,5. За словами президента Росії Бориса Єльцина, сторони дійшли домовлености щодо фінансування проєкту в такій пропорції: Росія — 80 відсотків, Україна — 20. Україна є однією з дев'яти країн світу, здатних розробляти і виробляти літаки — на сьогодні в країні збережено повний цикл виробництва, від наукових розробок до випуску готової продукції. Отож, просування проєкту Ан-70 означатиме дуже серйозний виграш на світовому ринку, але ще більшу політичну перемогу. Нам залишається лише почекати, які межі розгону для зльоту Ан-70 визначить 1999 рік.

Валентин Бадрак,
(УНІАН)

АМЕРИКА І СВІТ

Полагоджено справу муринських фармерів

ВАШІНҐТОН. — Представники Департаменту сільського господарства і адвокати муринських фармерів повідомили, що згаданий департамент погодився заплатити мільйони долярів названим фармерам, які твердили, що проти них ведуть дискримінаційну політику, відмовляючи їм у позичках та інших субсидіях. Розалінд Ґрей, директор громадських прав при Департаменті сільського господарства, не погоджується зі закидами щодо дискримінації, але згідна з тим, що полагодження справ, де говориться про всякі упередження, потребує поліпшення. Згідно з умовами угоди, Департамент сільського господарства заплатить понад 300 млн. дол. за прохання, котрі внесено ще тому 16 років.

Новий спікер у Палаті Репрезентантів

ВАШІНҐТОН. — У середу, 6 січня, республіканський конгресмен з Іллиної Денніс Гастерт був заприсяжений 51-им з черги спікером Палати Репрезентантів. Серед своїх колег, конгресменів обидвох партій, 56-річний Д. Гастерт втішається великою прихильністю та має репутацію гарного чоловіка. Члени Палати Репрезентантів твердять, що він є рідкістю серед вашінґтонських політиків — він уміє прислухатися, гальмувати свій темперамент і дотримувати свого слова, тому й не дивно, що мав підтримку консервативних і поміркованих республіканців.

США плянують переговори у Москві

ВАШІНҐТОН. — Намагаючись поліпшити існуючі досить холодні стосунки з Росією, секретар Державного департаменту Меделин Олбрайт заплянувала зустрічі у Москві від 25 - 27 січня, зосереджуючись на спільних цілях, незважаючи на тактичні різниці. Останнім часом ЗСА і Росія мали деякі непорозуміння, зокрема щодо бомбардування Іраку військовими літаками-винищувачами ЗСА та Британії, проти чого Росія сердито протестувала. Тим часом Уряд Президента Билла Клінтона є дещо поденервований відмовою Думи (нижча палата російського парляменту) затвердити договір „Старт II" впродовж семи років після його підписання.

Колишній комуніст на авдієнції в Папи

РИМ. — Прем'єр-міністер Італії Массімо Д'Алема, колишній керівник Комуністичної партії, у п'ятницю, 8 січня, відбув приватну, майже півгодинну, авдієнцію з Папою Іваном Павлом II. Після авдієнції М. Д'Алема признався, що йдучи на зустріч з Папою, почувався ніяково і „дуже напружено", але напруженість швидко зникла „завдяки надзвичайній спроможності та вмінню Святішого Отця ангажувати свого гостя у безпосередній людський розмові". Впродовж багатьох років Комуністична партія і Римо- Католицька Церква ворогували, й тому до вибору М. Д'Алеми прем'єр-міністром Італії Церква поставилася дещо зі застереженням. Одначе новообраний прем'єр-міністер пробує поліпшити стосунки. Свою зустріч з Папою М. Д'Алема назвав „зворушливою".

Е. Дол шукає нового зайняття

Два роки після неуспішних намагань її чоловіка перемогти Президента Билла Клінтона, Елізабет Генфорд-Дол зрезиґнувала зі становища президента Американського Червоного Хреста. Цим своїм кроком вона посилила спекулювання багатьох політичних активістів, які уважають, що це її перші заходи на шляху до Білого Дому в 2000 році. Хоч Е. Долл останнім часом постійно твердить, що не має намірів змагатися за номінацію Республіканської партії на кандидата у президентських виборах 2000 року, та її резиґнація здивувала багатьох. Передвиборчі опитування серед республіканців постійно підтверджують популярність 62-річної Е. Долл і ставлять її зараз після тексаського губернатора Джорджа Буша, ак найбільш потенціяльного кандидата.

Ще одне весілля в королівській родині Англії

ЛОНДОН. — Наймолодша дитина англійської королеви Єлисавети II та її чоловіка князя Филиппа, 34-річний принц Едвард вирішив цього літа одружитися з його довголітньою приятелькою, 33-річною Софі Рис-Джонс. Цей крок принца Едварда втішив королівську родину, а вся англійська спільнота прийняла це радісне повідомлення з деякою обережністю. Все ж таки, разом з доброзичливими побажаннями молодій парі, англійці запитують, чи поведеться з цим одруженням принцові Едвардові краще, як його братам і сестрі, котрих подружжя ранньої молодості закінчилися розлученнями. У цьому випадку є сподівання кращих успіхів, обоє молодят знаються вже п'ять років, обоє працюють, є у зрілому віці та обоє намагаються уникати реклями. Вона є керівником власної фірми громадської інформації, а він — режисером фільмів.

Викрито мережу відмивання грошей

КИЇВ. — Щоденник „Ню Йорк Таймс" з суботи, 9 січня, у своїх коротких вістках зі світу подав інформацію пресового аґентства „Ассошіейтед Пресс" про те, що українська міліція викрила цілу нелеґальну мережу, котра відмивала гроші для майже 3,000 компаній, включно з державними підприємствами, щоб оминути плачення податків. Згідно з офіційними чинниками, згадана мережа керувала з Києва, гроші від компаній отримувала через банкові трансакції перенесення фондів і спрямовувала їх до фіктивних фірм для заміни на готівку.

Підрахунки вказують, що щоденний обіг цієї „підприємницької" мережі становив 292,000 дол.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280 Parsippany, N.J.07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510. UNA Fax: (973) 292-0900 E-mail: svo103@aol.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $50.00, на півроку - $30.00. Для членів УНСоюзу $40.00 річно, на півроку - $25.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам редакції. Редакція застерігає за собою право при потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Головний редактор – Раїса Галешко
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто
Верстка – Павло Стокотельний;
Реклама і оголошення – Марія Шепарович. Адміністратор – Володимир Гончарик.

Україна — 1999: плекаймо молодь!

Збігнєв Бжезінський сказав в інтерв'ю московській „Независимой газете", що становище України тепер краще, ніж Росії, і при умові соціяльно-економічного поступу Україна може через 10 років досягнути рівня Польщі, Чехії і Мадярщини. Отже, в 2009 році українці, можливо, вже не бідуватимуть, якщо...

Оце „якщо" на межі двох років найбільше непокоїть українську громаду як на рідній землі, так і за океаном. Якщо Верховна Рада, Президент і Кабінет Міністрів у згоді будуватимуть нову державу і її економіку. Покищо такої згоди немає. Парлямент викликає настороженість усього суспільства, бо є непередбачуваним: то його провідник раптом виступає з доповіддю, сповненою ностальгії за комуністичним минулим, то один з його попередників, і теж народний депутат, заплутується у власних махінаціях і при цьому говорить таку неправду, що Билл Клінтон виглядає проти нашого обранця народу наївним школярем. „Як можна було обрати таких людей до Верховної Ради?", дивується народ. Але хто обирав? Невже народ? Е ні! Обирали такі ж самі ткаченки і лазаренки, табачники та інші з ними. Усі вони вийшли з компартійного гнізда, хоча насправді не є комуністами в ідеальному сенсі цього поняття. Відомий журналіст-політолог Микола Рябчук назвав їх не червоними і не жовто-блакитними, а сірими, рожевенькими усередині, жовто-голубенькими зовні. І саме в цій сірості полягає біда. Вони — ніби піна на хвилі, яка першою торкається берега і змиває, забирає з нього усе, що не закріплене, не закопане, не прив'язане. Сіро-рожевим просто не потрібна та Україна, про яку говорить Збігнєв Бжезінський. Тому що у ній буде закон, буде суд, буде преса, буде громадська думка, які перешкоджатимуть дальшій наживі.

Минає час високих партійних номенклятурників, яких несподівані події поставили було над Україною. Їх змінили кандидати партійних наук вчорашньої дати, совєтські міністри зі світоглядом голів убогих колгоспів, але з амбіціями фараонів. Минає час і борців за державність, серед яких закордонні діячі не мають визнання в самій Україні, а місцеві вже переважно будують не державу, а постаменти під власне увічнення у ореолі героїв. Тим часом за межами України тривають спроби її прилучення до тих чи інших угруповань. На Заході, в НАТО бачать у ній противагу Росії, Росія ж просто не виживе без українських ресурсів — як матеріяльних, так і людських, бо тепер уже стало очевидним, що українська пшениця, український солдат, український заробітчанин в Сибіру чи в Заполяр'ї були основою російського існування. Народ за нових обставин просто розгубився. Незалежність України впала на багатьох як сніг на голову й викликала спершу певну евфорію, потім очікування, а тепер роздратування, бо жити стало важче. Заспокійливі слова про те, що перебудова хати пов'язана з незручностями для мешканців, переконують усе менше, бо роки минають, а ладу усе немає. Єдиною силою, на яку можна покладати надії, щоб здійснилася прогноза Бжезінського, є молодь. Та сама покищо нечисленна молодь, яка на Майдані Незалежности в Києві проголошує: „Новий рік — без Ткаченка!". Коли ця молодь візьме слово в усіх містах і селах України, коли зробить виправлення у заклику і зажадає: „Українка — без ткаченків!", коли висуне своїх адміністраторів на провідні посади, тоді з'явиться надія на добробут у 2009-му році. Виховуймо молодь!

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про місця зустрічей

Здається, немов кожна генерація має свої місця зустрічей, які характеризують її вдачу, зацікавлення та спосіб життя.

Дітвора зустрічається звичайно на місцях ігор, публічних чи приватних, — і там на гойдалках, каруселях і ковзанках вони почуваються найкраще.

Підлітки збираються найчастіше на розі вулиці, де можуть годинами стояти, ніби розмовляючи, чи взаємно собі дошкулюючи.

Далі приходить пора зустрічей „сам-на-сам", про які голосно не можна говорити. А відтак, у зрілому віці, місцем зустрічі стає „бара", ресторан, або родинний дім. Цей дім для людини у дуже зрілому (щоб не сказати старому) віці заступає майже усі інші місця, байдуже чи це власний дім, Народний Дім чи організаційний дім. Це місце найкраще надається до дискусій, засідань та інших характерних для цього віку зайнять.

Аж вкінці дехто із нас доходить до часу, коли найчастішим і найбільше близьким місцем зустрічей є цвинтар у місті, де проживаєте. Таким для мене став цвинтар на Бавнд Бруку, на якому з останніми роками появилося більше близьких і знайомих, як в Народному Домі, чи у власному домі. Щораз частіше доводиться там їхати, щоб прощати когось із рідних, знайомих чи друзів. А при такій нагоді проходите цвинтарними доріжками та вітаєте раз-у-раз тих, що залишилися під нагробним каменем, а які були стільки довгих років близькими друзями.

„Тільки не розповідай знова, хто помер", — нагадують мені молодші члени родини.

А як тут не згадувати, як кожний тиждень приносить нові сумні вістки та мимоволі хочете ними поділитися, хоча живучі дуже не люблять, як говорити про тих, що вже не живуть.

Думаю про це сьогодні, коли бачу перед собою останню таку зустріч, чи пак прощання на тому, на жаль, так рідному Бавнд Бруку. Саме минає сорок днів від того часу, але так хочеться згадати свою довголітню подругу Ірену, з якою ми дружили ще від середньої школи і від тайного пластування. Ні, мої молоді члени родини, я не хочу згадувати її несподіваної смерті, а її живу, життєрадісну, завжди помічну в усіх наших задумах — Ірену. І про таку думала я перед сорока днями там, на тому місці наших зустрічей, і таку пригадувала, з дня коли ми спільно прощали нашу провідницю — Гандзю на тому кладовищі.

Скільки разів прийшлося нам останніми роками зустрічатися на тому місці? Не хочу навіть думати, а тільки згадати ті радісні молодечі переживання, які нам довелося колись спільно ділити. Але не тільки їх — на фільмі нашого життя залишилися і ті пізніші, коли ми вже не були веселими дівчатами, а статечними „матронами", що в Гантері над озером розповідали собі про враження із відродженої України, про наш-не-наш Львів і про спільних подруг, яких так мало залишилося.

Немов бачу тихо заходяче сонце не березі озера, яке так інакше заходило на Соколі, на Брустурах в наших Карпатах... А може, тільки нам здавалося, коли ми гляділи на цей захід старечими очами, крізь неодмінні чорні окуляри? А може тільки у наших споминах це українське сонце інакше заходило, як тут американське?

Для Ірени зайшло на віки одне і друге, а я буду в думках співати там, на місці теперішних зустрічей, це наше так добре знане зі спільних вечорів при ватрі:

...За верхом, ясне сонце зайшло
Тихо спи без тривог
Тут є Бог, тут є Бог...

О-КА

Новорічне вітання Генерального консула України в Ню Йорку Юрія Богаєвського

Шановні читачі газети „Свобода"!

Я радий цій нагоді привітати всіх вас з 1999 роком, який вже розпочав відлік своєї історії.

За давньою традицією, з кожним новим роком, усі ми, незалежно від того, громадянами якої держави ми є, яку роботу ми виконуємо і які посади ми обіймаємо, завжди пов'язуємо наші найліпші сподівання. Гадаю, що це добра традиція, яка вселяє в кожного з нас віру в краще завтра, додає нам сили і наснаги в наших робочих буднях.

Ми вступили в новий рік, передостанній рік нинішнього тисячоліття, з глибокою вірою в те, що наша держава Україна поступово вийде із складної кризової ситуації, подолає економічні негаразди і проблеми і зробить ще один важливий крок на шляху свого самоутвердження в світі. Головне, що ми маємо свою власну незалежну державу, вона існує, поступово міцніє, зводиться з колін, і це має бути найбільшою для всіх нас утіхою.

Бажаю всім, хто сьогодні лине думкою до України, щасливого і успішного Нового року. Нехай здійсняться всі ваші плани, задуми і сподівання. Доброго всім вам здоров'я, успіхів у ваших щоденних діяннях, благополуччя вашим родинам.

Із сподіванням на продовження нашої співпраці в ім'я єдиної для всіх нас України.

Юрій Богаєвський,
Генеральний консул України в Ню Йорку.
4 січня 1999 року

ЗВІДУСІЛЬ

Американська пошта подорожчала

У неділю, 10 січня, пошта США впровадила в обіг нову поштову марку вартістю 33 центи, із зображенням зайця. Це значить, що оплату висилки звичайного листа, що важить одну унцію, збільшено на одного цента, кожна додаткова унція коштуватиме 22 центи. Хто має запас старих марок, може придбати на додаток одноцентову марку, або марку з літерою „Н". Чи подорожчає закордонна пошта, буде вирішено найближчим часом.

Катастрофа рубля

За минулий рік російський рубель втратив 71 відсоток вартости. На початку року за доляра платили 5.96 рубля, а в кінці року — 20.65 рубля. Цього року інфляція рубля становитиме 80 відсотків.

Монета в пам'ять Діяни

Королівська карбівня Великобританії випустила монету в пам'ять Діяни, принцеси Валії. Монета є офіційною валютою, з портретом Діяни з одного боку і королеви Єлисавети II — з другого. Вартість монети — 5 фунтів або приблизно 8 долярів. Офіційні чинники сподіваються продати понад 10 мільйонів таких монет по цілому світі, більшість з них напевно потрапить до колекціонерів.

Хібащо на дачу

Лікарі російського президента Боріса Єльцина не радять йому будь-яких подорожей, зокрема літаком. Єдину подорож, на яку йому дозволяють, то хібащо на відпочинок до його заміської резиденції. З цього приводу під знаком запитання поставлено закордонні візити російського президента, зокрема до Польщі, котру пляновано здійснити в січні.

Залізниця смерти

Американський кінодокументаліст Том Робертс створив у студії „Октобер филмс" стрічку „Поїзд смерти", присвячену прокладанню залізниці на полярних теренах СССР. До тієї каторжної роботи були змушувані політичні в'язні ҐУЛА-ґу, приречені на страшні страждання і знищення. Свідки, які пережили це страхіття, розповідають, як серед ночі примерзали [illegible], як боролися за голодну порцію, щойно померлих товаришів, як споживали машинове масло. Вже через 20 днів по смерті Сталіна будівництво було припинено. Було прокладено 800 із 1300 запльнованих кілометрів траси. Статистики порахували, що на кожну шпалу залізниці припадає по одній жертві.

Рекомендують шоломи для лещатарів

Рік після того, як у лещатарському випадку від поранення голови і шиї загинув конґресмен Санні Боно, комісія безпеки виробництва товарів для споживачів рекомендує, щоб лещатарі вдягали шоломи, бо це зменшить поранення та збереже життя. Працівники згаданої комісії зробили висновки, що уживання шоломів лещатарями зменшило б на 44 відсотки тяжкість поранень голови в дорослих і 53 відсотки у дітей нижче 15 років.

Допомога з Польщі та Болгарії

З польського міста Торуня до Закарпаття відправлено 40 тонн продуктів харчування (борошна, цукру, кави, чоколяди) і одягу. Гроші на ці дари зібрано під час свят серед мешканців, а 50,000 злотих дав міський уряд. „Дуже важливо, що допомога надходить з Польщі, яка є нашим найближчим сусідом", — сказав з цього приводу Генеральний консул України в Гданську Микола Міщук. У болгарському місті Варні зібрано дарів для Радехівського району в Закарпатті (харчів, ліків і одягу) вартістю15,000 німецьких марок.

Безкоштовні поради платникам податків

Цілодобовий телефон для безкоштовних порад платникам податків діє щодня впродовж року, згідно з програмою Податкового уряду (IRS — Taxpayer Help Line). А хто має комп'ютер, може дістати поради з Інтернету — www.irs.ustreas.gov. Ці послуги є частиною реформ Податкового уряду, започаткованих у 1998 році.

Нові пам'ятні 25-центівки США

Карбівня США минулого тижня почала вводити в обіг першу зі серії нових пам'ятних монет, 25-центівок, популярно називану „кводом", котра присвячена стейтові Делавер, що перший затвердив Конституцію США. Профіль Джорджа Вашінґтона зображений на одній стороні, а на другій по черзі будуть зображені кожний із 50 стейтів. Примірники монети для збирачів будуть в продажі цього літа.

Естонія звільняє неестонськомовних поліцаїв

Майже 300 поліцаїв звільнено минулого тижня з праці в Естонії за те, що не стали громадянами до визначеного реченця, кінця 1998 року, і тому, що не володіють достатньо естонською мовою. Більшість зі звільнених — це етнічні росіяни, з яких багато вже мають отримати громадянство, але до 1 січня 1999 року не дістали потвердження. Речник поліції сказав, що як тільки вони стануть громадянами, їх радо приймуть назад, бо є багато вільних місць у поліційних загонах.

Більше грошей для Росії

Незважаючи на економічну кризу, Світовий банк позичив Росії 400 млн. дол., що буде першим внеском твердої валюти для Росії від минулого серпня, коли уряд не спромігся заплатити своїх фінансових зобов'язань. Ці гроші призначені для поліпшення доріг, мостів і започаткування системи дорожного податку, крім того, це є також ознакою, що міжнародні позичковці хочуть допомогти Росії виплисти з банкрутства.

Вячеслав Брюховецький в Америці

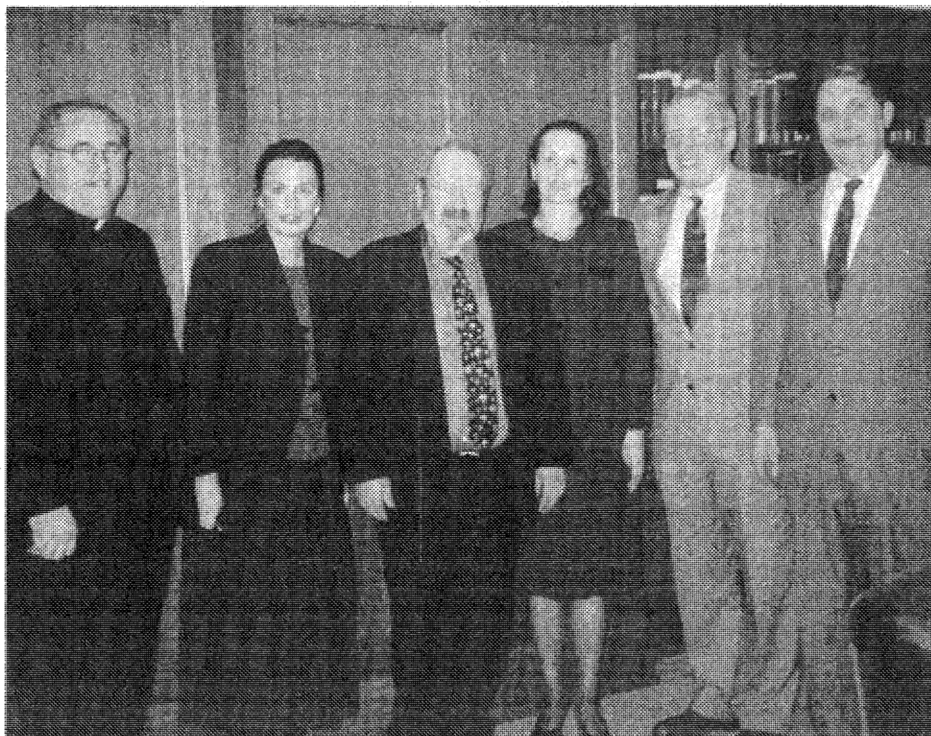

Президент Університету ДіПол о. Джон Міноуґ, голова Комітету Міст-побратимів Чикаґо-Київ Марта Фаріон, Президент НаУКМА проф. Вячеслав Брюховецький, виконуючий обов'язки генерального консула України Людмила Протасова, директор міжнародних зв'язків Марк Саліван, декан факультету бізнесу Рональд Патен.

Сьомий З'їзд Світового Конґресу Українців скликав на американський континент багатьох відомих політичних, культурних та громадських діячів з України. Серед них — Президент Національного Університету „Києво-Могилянська Академія" (НаУКМА) професор Вячеслав Брюховецький. Успіхи, досягнуті Академією, що, мов фенікс із попелу, постала, відродилася і набула сили, доволі добре відомі українській громаді в Північній Америці. Багато з нас відвідували цей справді український за духом університет, де вчиться майбутня еліта української нації, і подивляли результати, досягнуті протягом такого короткого терміну. За сім років відродити Академію і вивести її на високий европейський рівень — такого ще не осягали і в значно благополучніших з фінансового та економічного поглядів країнах. Багато з нас зустрічалися зі студентами та випускниками НаУКМА, які продовжують навчання на маґістерських та докторських програмах у США та Канаді, і мали змогу переконатися, які вони високоосвічені, виховані в національному дусі, ідейні молоді люди. І таких є вже сотні: НаУКМА випустив у світ понад 600 бакалаврів і 150 маґістрів.

Отож було цікаво почути думки професора Брюховецького на засіданнях СКУ. Він виступив на двох панелях, присвячених проблемам української журналістики і стану міжцерковних стосунків в Україні.

У своєму першому виступі Вячеслав Брюховецький, в минулому сам журналіст, основний наголос зробив на необхідності зосередити увагу на якості української журналістики, вважаючи це одним із найдійовіших засобів підвищення впливу на суспільство і згуртування нації. Саме тому, зазначив Вячеслав Брюховецький, в НаУКМА з наступного академічного року відкриється факультет журналістики.

У виступі, присвяченому питанням взаємин між церквами в Україні, Вячеслав Брюховецький наголосив на надзвичайній важливості розв'язання проблеми Православної Церкви в Україні і створення єдиної помісної Української Церкви.

Президент НаУКМА зустрівся з українською громадою Вінніпеґу, розповів їй про життя Києво-Могилянської Академії. Нині тут діє шість факультетів — суспільних і гуманітарних наук, правничих наук, соціяльних наук і технологій (соціологія та соціяльна робота), та факультет комп'ютерних наук. Впроваджено бакалаврські, маґістерські, аспірантські та докторські програми. Високий рівень студентів Академії її президент пояснив насамперед чесним і непідкупним способом їх прийому. Відбір студентів до навчання дуже жорсткий, він відбувається в тяжкій конкурентній боротьбі. У 1992 році до НаУКМА подалося 529 аплікантів, у 1993 — 873, у 1994 — 1,068, у 1995 — 1, 496, у 1996 — 2,168, у 1997 — 2,895 осіб. А в 1998 році їх вже було 4,045. Конкурс сягав по 12-14 осіб на одне місце. Всього тут навчається майже 1,700 студентів у Києві і ще 1,000 у філіях Києво-Могилянської Академії в Острозі та Миколаєві. Готується відкриття третьої філії — в Симферополі. Отже, й у Криму буде український університет.

Крім того, НаУКМА має понад 6 тисяч учнів у дев'яти своїх колеґіюмах, а саме в Києві, Черкасах, Запоріжжі, Феодосії, Донецькому, Тернополі, в селі Рожків на Івано-Франківщині, Кременці, Сіверськодонецькому на Луганщині. Колеґіюми — це середні школи, що працюють під патронажем і за узгодженням з програмами НаУКМА.

Студентів навчають виключно українською мовою. Другою мовою в університеті є англійська. Зарубіжні професори викладають англійською. У цьому році НаУКМА успішно пройшла державну акредитацію. Ліцензію на освітню діяльність академія дістала ще в 1992 році, і тепер НаУКМА акредитована за найвищим в Україні — четвертим рівнем.

У березні-травні 1998 року Міжнародна Кадрова Академія та Інститут Соціології Національної

(Закінчення на стор. 6)

Президентові ...

(Закінчення зі стор. 1)

вання ставлення партії до нинішнього Президента буде „болісним для партії".

У зверненні до Президента Леоніда Кучми НДП висуває вимоги у сфері економічної та соціяльної політики, в боротьбі з корупцією, у питанні співробітництва з парляментом. При цьому НДП наголошує: якщо нинішній Президент погодиться втілювати запропоновані нею вимоги, партія співпрацюватиме з ним, незалежно від результатів виборів у жовтні 1999 року. У сфері економічної та соціяльної політики НДП вимагає від Президента, зокрема, „відверто оголосити підтримку вітчизняного підприємництва", подолати „підміну прозорих" приватизаційних процесів практикою роздання корпоративних прав держави „придворним бізнес-структурам". Вимагається також „створити умови для поглиблення взаємодії та координації роботи уряду і Національного банку". Окрім того, Президент має запропонувати парляментові розпочати поетапне зменшення податку на додану вартість. НДП також вважає, що Президент має „публічно визначитися" щодо підтримки ідеї переформування уряду на засадах політичної коаліції, якій би відповідала така сама коаліція в парляменті, а також заявити про готовність зформувати новий уряд у разі, якщо у ВР виникне коаліція парляментських партій. Крім того, Президент повинен сприяти ухваленню закону про вибори до ВР на чисто пропорційній основі.

Партія також вимагає від Л. Кучми на період виведення економіки з кризи ініціювати закон про особливий порядок розгляду урядових законопроєктів, що стосуються стабілізації економіки. Президент має виступити з ініціятивою різкого скорочення державних видатків в управлінській сфері, піднести відповідальність регіонів у здійсненні економічної політики. Крім того, Президент зобов'язаний припинити будь-яку приховану цензуру, особливо електронних засобів масової інформації, „покласти край переслідуванням недержавних засобів масової інформації за те, що вони займають критичну до існуючої влади позицію". НДП вимагає провести вибори Президента України на партійній основі і вважає, що Президент повинен „сприяти подальшій розбудові політичної системи, піднесенні ролі та впливовости політичних партій у проведенні демократичних та економічних перетворень. Водночас Президент має „рішуче відмовитися від використання адміністративних методів у організації співпраці політичних партій з главою держави та урядом", вважає НДП.

Глава президентської адміністрації Микола Білоблоцький заявив на брифінгу, що Леонід Кучма не прийматиме умови, які висунула Народно-Демократична партія України у зверненні до глави держави щодо підтримки його кандидатури на майбутніх президентських виборах восени нинішнього року. Він, зокрема, нагадав висловлювання Президента на останній у минулому році прес-конференції для представників регіональних засобів масової інформації про те, що політичні партії сьогодні представляють лише 2-3 відсотки населення. „Партії — це ще не весь народ України, і вести з ними торг я не маю наміру", — наголосив тоді голова держави. За словами М. Білоблоцького, позиція Президента „залишається незмінною".

Член Великої ради народно-демократичного об'єднання „Нова Україна" Володимир Філенко назвав „помилковою" заяву голови адміністрації Президента України Миколи Білоблоцького про вимоги НДП до Президента України. На прес-конференції він наголосив, що „в оточенні Президента не розібралися у тому, що НДП висунуло умови не діючому Президентові України, а персонально Леонідові Кучмі як можливому кандидатові на виборах". „Висувати умови кандидатам у Президенти — це наше право", — наголосив В. Філенко і висловив сподівання на зустріч керівництва НДП із Л. Кучмою „ще у першій половині січня". У свою чергу, голова народно-демократичного об'єднання „Нова Україна" Євген Кушнарьов наголосив, що „не бачить сьогодні у таборі демократичних сил альтернативи діючому Президентові", хоча „у демократичного табору може бути достатньо запитань до політики Президента Л. Кучми". Є. Кушнарьов висловив переконання, що якщо Л. Кучма не висуватиме свою кандидатуру на виборах Президента, демократичні сили „ніколи не домовляться про єдиного кандидата".

Голова „Нової України" відзначив, що очолюване ним об'єднання і НДП можуть піти двома шляхами: підтримати Л. Кучму і його курс, „але із серйозними корективами", або „підтримати нового лідера і нову команду", яка б зберегла курс, розпочатий Л. Кучмою. При цьому він відзначив, що другий варіянт обговорюється „виключно у теоретичному пляні", оскільки „участь діючого Президента у виборчій кампанії дуже серйозно змінить розстановку сил на виборах".

Народно-демократичне об'єднання „Нова Україна" пропонує створити широку коаліцію демократичних сил під умовною назвою „Бльок демократичних ініціятив", до якого б увійшли центристські партії і громадські організації з метою висунення і підтримки єдиного кандидата від демократичних сил на президентських виборах 1999 року. Велика рада об'єднання вирішила звернутися до усіх політичних партій та громадських організацій центристського спрямування із закликом підтримати ініціятиву „Нової України". Є. Кушнарьов відзначив, що на засіданні „не велася дискусія" щодо імовірного кандидата від центристських сил, оскільки „головним питанням було питання єдности демократів".

Велика рада також визнала, що 1999 рік є „роком випробування для усіх демократичних сил на їх здатність об'єднати зусилля навколо єдиного кандидата на посаду Президента і зберегти демократичний шлях розвитку держави". У резолюції Великої ради відзначається, що „неспроможність консолідувати зусилля на підтримку єдиного кандидата може стати фатальною для демократичного руху в Україні".

Соціял-Демократична партія (об'єднана) заявила, що не підтримує вимог політвиконкому Народно-Демократичної партії до Президента України Леоніда Кучми як умови його підтримки на президентських виборах у жовтні 1999 року.

У заяві, переданій УНІАН, СДПУ (о) наголошує, що „нікого не уповноважувала робити такі заяви". На прес-конференції лідер НДП Анатолій Матвієнко повідомив, що вимоги очолюваного ним політвиконкому партії до Л. Кучми усно підтримали лідер Руху Вячеслав Чорновіл, голова ЛПУ Володимир Щербань, а також „з певними застереженнями СДПУ(о)". СДПУ(о) розцінила вимоги, висунуті НДП, як „імітацію деякої опозиційности" задля „проведення політичних торгів і тиску на Президента". У заяві соціял-демократів відзначається, що лише за умови поєднання зусиль усіх гілок влади можна буде подолати економічну кризу. Однак „політичну платформу для такого співробітництва ще треба будувати".

(За матеріялами УНІАН)

Рух починає...

(Закінчення зі стор. 1)

солідація з іншими партійними угрупованнями, про що мріють численні патріоти України. Зокрема, відбулося бльокування Руху з партією "Реформи й Порядок", так що вже є підстави вести мову про бльок НРУ–ПРП на час наступного передвиборного марафону.

Рух висуває на розгляд другого етапу з'їзду своєї партії двох претендентів у кандидати в Президенти України — голову партії Вячеслава Чорновола і голову Комітету Верховної Ради з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних відносин Генадія Удовенка. Триватимуть переговори з іншими партіями щодо спільного кандидата від усіх державницько-патріотичних сил та створення єдиної коаліції перед наступними виборами.

"Молодь України" вважає Вячеслава Чорновола вагомішим претендентом поряд з Генадієм Удовенком, але не виключає можливости появи й іншої кандидатури. Проти кандидата від національно-демократичних сил, пише газета, виступатимуть досвідчені конкуренти, які "послідовно тримаються державницького фарватеру". Рух ставить завдання зібрати якомога більше голосів на сході України, бо саме там вирішуватиметься доля президентської посади. Але там, застерігає "Молодь України", "на тлі економічного падіння та падіння життєвого рівня постійно набирають сили можливі кандидати від лівих сил. Що ж казати: на те воно й Лівобережжя..."

Реалії, про які пише Роман Клим, звісно, вагомі, але на варто заздалегідь здаватися: схід України — це не тільки Лівобережжя, а й правобережні Поділля, Київщина, Житомирщина і, нарешті, Черкащина, з якої походить і сам Вячеслав Чорновіл. Невже земляки голосуватимуть проти "свого" кандидата? Якщо об'єднані національно-демократичні сили постараються переконати людей, то матимуть перевагу над "лівими", котрі, що на кажіть, тягнуть свою політичну платформу з учорашнього дня.

Фото **Олександра Лепетухи** ("Молодь України").

Вячеслав Брюховецький...

(Закінчення зі стор. 5)

казником якости підготовки спеціялістів, НаУКМА перебуває на другому місці серед усіх вищих шкіл України, поступаючися лише Київському Університетові ім. Т. Шевченка.

Попри значні успіхи НаУКМА постійно шукає шляхів підвищення рівня навчання студентів та дбає про розширення своїх зв'язків з іншими університетами. Саме цьому була присвячена візита Президента Брюховецького до Чикаго, де він мав зустрічі в університетах Нортвестерн, Нортістерн та ДіПол, які завершились домовленням про обміни на рівні професорів та студентів, як також співпрацю в укладанні спільних програм. Візиті Президента НаУКМА в Чикаго сприяв Комітет міст побратимів Чикаго-Київ. Саме через офіційне споріднення Чикаго зі столицею України можна поширювати дальший розвиток академічних програм.

Додаткову інформацію про НаУКМА можна отримати у представників академії на американському континенті — професора Ярослава Розумного, (204) 488-8693, та професора Івана Фізера, (732) 846-4847, а також виконавчого директора The Mohyla Academic Society Івана Даниленка, (609) 783-5105.

Марта Фаріон,
Голова Комітету міст-побратимів Чикаго-Київ

– ТАТУ, Я ЗРОБИВ ЙОГО МУДРИМ!

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Питаєте, чому Союзівка не є прибутковою?

Недавно деякі члени мого відділу запитали мене, чому оселя УНСоюзу Союзівка не є прибутковою, а має все дефіцити.

Як радний УНСоюзу впродовж останніх 8 років, часто я сам собі задавав це саме питання. Я вже брав участь у багатьох дискусіях на цю тему і вважаю, що для нашого членства є дуже важливим, щоб воно запізналося якнайдокладніше про справи, які стосуються Союзівки.

Подібно, як і в інших підприємствах, Союзівка має прибутки і видатки, і нашим завданням є, щоб вона мала зиск. Наперед погляньмо на ту частину, яка відноситься до прибутків.

Прибутки Союзівки

Союзівка є сезоновою оселею, і засаднича частина прибутків припадає на літню пору, коли є гості кожного дня в тижні. З яких прибутків користується Союзівка? Відповідь дуже проста: гості Союзівки є засобом її прибутків. Підставові прибутки Союзівки — з винаймлення кімнат, їжі та алкогольних напоїв. Винайм кімнат дає найбільшу користь, опісля слідують напої і їжа.

Як підприємство Союзівка робить постійні старання, щоб притягнути до себе якнайбільше число гостей. На цій оселі відбуваються плавацькі змагання молоді, тенісові змагання, різні табори молоді, весільні прийняття, бенкети, автобусові прогульки, як і священики відбувають свої реколекції. Тут корпорації мають наради, організації — свої зустрічі, та відбуваються спеціяльні святкування, як Новий Рік, День Батька, Halloween, День Подяки, і т.д. В додатку до цього Союзівка дає гостям високої кляси розваги, а також кожної суботи і неділі влітку на ній грають танцювальні оркестри, що коштує багато грошей.

Питання є, як підвищити прибутки? Підвищити прибутки можна шляхом збільшення числа гостей, які приїздять на Союзівку.

Наступним питанням є, чому люди не приїздять на Союзівку, як це вони колись робили? На це існує декілька відповідей.

Перша — від того часу, коли Україна стала незалежною державою, багато українців виїздить туди. Старші люди і студенти, хто в минулому приїздив на цей резорт, тепер відвідують Україну.

Друга — вартість канадського доляра порівняно до американського ($.65US), робить приїзд гостей з Канади дуже коштовним, в порівнянні з тим, як це колись було.

Третя — число українців, які живуть на сході Америки, в межах досяжности автом до Союзівки, значно зменшилося. Нам всім дуже добре відомо, що багато наших пенсіонерів переселилися на Фльориду, в Каліфорнію чи Арізону. Наші молоді спеціялісти поселилися у таких стейтах, як Невада, Джорджія, Тексас і багатьох інших, де вони знайшли добру для себе працю. Тепер не так легко відвідувати північний Ню Йорк, якщо у вас вже є родина і ви живете за тисячі миль від Союзівки.

Витрати Союзівки

Існує безліч витрат у провадженні Союзівкою. Це передусім затруднення працівників, платити за електрику, забезпечення, технічне обслуговування і різноманітне знаряддя. Не треба забувати про інші речі, такі як мило, папір для лазнички, рушники, шклянки, запаси для чищення, як і навіть вивіз сміття. Також мусять бути заплачені податки, які є досить великі в околиці, де знаходиться Союзівка.

Почнімо з працівників. Ми можемо контролювати їх заробітні платні, але тільки до певної міри. Для прикладу: державна підставова мінімальна платня нещодавно підвищилася, що в результаті, в цілому на Союзівці спричинило приблизний річний приріст платень на суму 25,000 дол.

Електрика, газ і олива в 1997 році коштували 52,700 дол. Не зважаючи на те, що проблема коштів огрівання і охолоджування була перевірена і методи збереження електрики були втілені в життя, фактом є те, що ціна на електрику в стейті Ню Йорк є серед найвищих в країні.

Союзівка знаходиться в стейті Ню Йорк, а це означає, що ми є виставлені на дуже суворі вимоги законів цього стейту. У зв'язку з тим, що я працюю управителем в ділянці, яка також підлягає тим самим законам в стейті Ню Йорк, я добре знаю якими коштовними може бути незліченна кількість здоровельних законів, пожежних законів, законів охорони води, законів, пов'язаних з електрикою, забезпеченням будівель і т.д. Розглядаючи це, подам, що ми витратили 300,000 дол. в 1992 році, направляючи структурну недосконалість у басейні. Інші 275,000 дол. ми витратили на нашу нову водяну систему, тому що ми були примушені до цього здоровельними законами стейту Ню Йорк.

Забезпечення — це ще одна витратна необхідність ведення підприємства. Тільки у 1998 році Liability премія зросла на 9,000 дол.

Уявіть собі скільки напоїв ви повинні продати, щоб мати змогу за це все заплатити!

Технічне обслуговування будинків і праця довкола будинків — інша необхідність. Дахи потребують направ, так само як і водяні огрівачі, помпи, холодильники, морозильні камери, знаряддя для кошення трави, для прання білизни, для кухні, телевізори, ліжка, килими і т.д.

Вислідн

Околиця Кетскіл не є тепер такою, як була тридцять чи сорок років тому. Краса природи залишилася, але не економіка. Постійний ріст витрат і спад річних прибутків ввів колись процвітаючі резорти „Ґраніт", „Невелі" і „Конкорд" у фінансові проблеми. „Ґраніт", який розташований тільки декілька миль від Союзівки, був змушений зачинитися два роки тому. „Невелі" продано, а інші резорти також мають фінансові проблеми. До сих пір Український Народний Союз мав можливість давати дотації для утримання Союзівки. Але як довго це може продовжуватися? У висліді — будучність Союзівки знаходиться в справжній небезпеці.

Ми не можемо загубити Союзівку! Я заохочую кожного з вас подумати про те, як знайти вихід з цього становища. Якщо ви маєте якісь пропозиції чи ідеї, незважаючи на те, як далеко вони сягають, прошу присилати їх до Українського Народного Союзу на адресу: P.O.Box 280, 2200 Route 10, Parsippany NJ 07054.

На коверті зробіть позначку „Союзівка".

Запевняю вас, що я особисто донесу всі ваші ідеї і пропозиції до Комітету. Ваша участь необхідна й побажана.

Володимир Корчинський,
радний УНСоюзу.

Не даймо людям замерзнути!

Триває допомога жертвам повені в Закарпатті

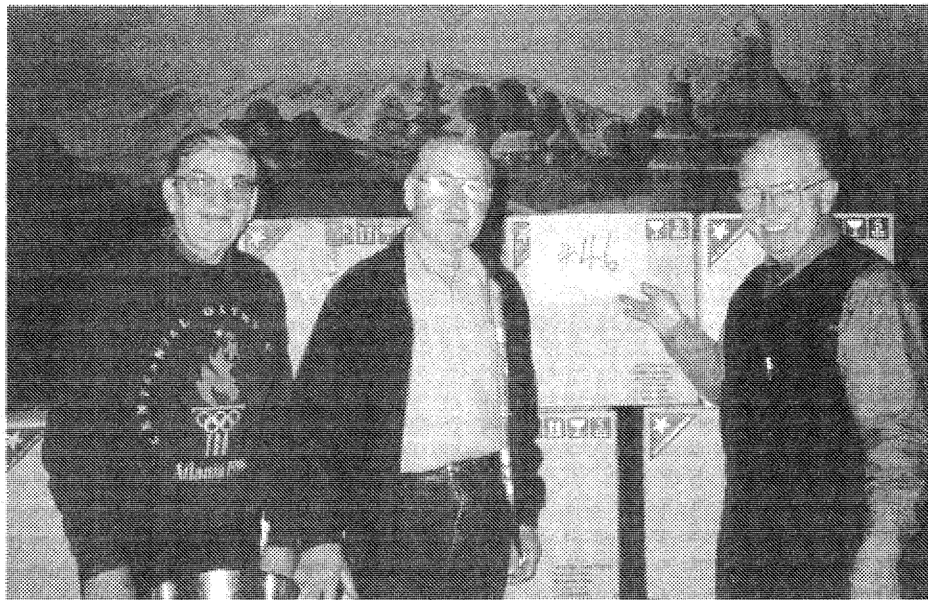

Зенон М'ягкий, Петро Кулик, д-р Володимир Шкільник

Завдяки активній спонтанній допомозі парафіян українських католицьких церков, Святого Духа в Акроні й св. Миколая у Кентоні, 180-ий Відділ Українського Народного Союзу постарався вислати нашим потерпілим від стихійного лиха братам і сестрам у Закарпатті 52 пакунки з різним, переважно теплим, одягом, речами першої потреби та вітамінами.

Зенон М'ягкий, Петро Кулик і д-р Володимир Шкільник сортували речі, пакували та доставляли пачки до фірми Огайо Експорт („Міст") у Пармі, Огайо.

Секретар відділу Наталія М'ягка організувала увесь проєкт і також сортувала речі та готувала пачки до висилки. Крім того, вона займалася придбанням додаткових речей — головно одягу — для дітей. У Кентоні всю роботу координувала членка УНСоюзу Христиана Маланій-Кембрік.

Годиться висловити признання усім тим, хто не шкодував часу та зусилля, щоб успішно завершити це благородне діло.

Наталія М'ягка,
секр. 180-го Відділу УНС

ПОВІДОМЛЕННЯ В СПРАВІ НАДАННЯ СТИПЕНДІЙ НА 1999/2000 р.

Згідно з рішенням Головного Уряду УНСоюзу в листопаді 1998 року, програма стипендій УНС буде значно упрощена з мінімальними вимогами документації.

1-ше ЧЕРВНЯ 1999 призначено як новий реченець для зложення стипендійного прохання та вимаганих документів. Нові аплікації висилатимуться при кінці місяця лютого ц.р. Щоб отримати аплікацію прошу вислати виповнений купон:

UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION
SCHOLARSHIP COMMITTEE
2200 Rt. 10, P.O. Box 280, Parsippany, N.J. 07054

Please send me a scholarship application for the 1999/2000 school year

Name: ______________________

Address: ______________________

City: ______________ State ________ Zip Code ________

I am a member of UNA Branch ____________

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Юрій Шевельов – видатний мовознавець і літератор

Конференція на 90-ліття вченого

Урочиста конференція на пошану Юрія Шевельова відбулася в УВАН 13 грудня. Чисельні друзі, колеги й шанувальники заслуженого вченого зійшлися на цю зустріч, щоб висловити йому свою шану. Конференцію відкрив президент УВАН Олекса Біланюк, привітавши ювіляра й усіх присутніх. Після цього ведучий конференцією науковий секретар УВАН Євген Федоренко представив Петра Кононенка, директора Інституту українознавства при Київському державному університеті, який приїхав з Києва на цю урочисту подію. П. Кононенко щиро привітав ювіляра й побажав йому багато років плідної праці. Листовні привітання Шевельову надійшли від Президента України Леоніда Кучми, від Архиєпископа Антонія, голови Консисторії Української Православної Церкви в США, від ректора Харківського університету В. Бакірова, від І. Прокопенка, ректора Харківського педагогічного університету, від академіка Леоніда Рудницького, ректора УВА і президента Світової ради НТШ; від професорів Петра Одарченка та Івана Фізера. Є. Федоренко сказав коротке слово про Ю. Шевельова, накресливши його життєвий шлях. Наступною була доповідь відомого українїста-мовознавця, наукового співробітника канадського Альбертського університету та КІУСу, члена урядової Правописної комісії України Андрія Горняткевича. Він намалював прекрасний портрет Шевельова як мовознавця, зосередившись на головних працях ювіляра, які назвав „епохальними". Це „Нарис сучасної української мови", „Синтакса сучасної літературної мови", „Просте речення", „Праісторія слов'янських мов" та „Історична фонологія української мови". Доповідач подав коротку аналізу усіх цих праць і, підсумовуючи, сказав: „Не один мовознавець, написавши хоч одну таку працю, міг би спочити на лаврах, будучи певним, що його місце в історії цієї науки запевнене".

Про Шевельова як літературного критика говорив Богдан Рубчак, професор Іллинойського університету, поет і літературознавець, лавреат премії ім. Павла Тичини, широко знаний як в Україні, так і в діяспорі. Темою своєї доповіді Б. Рубчак вибрав теорію літератури раннього Шереха, яку сам автор колись відкинув, бо вона ніби не „спрацювала", і яку Рубчак взявся „регабілітувати" і навіть розвинути далі. Вказавши на романтичні німецькі витоки цієї теорії, Рубчак показав, що „національно-органічний" стиль не тільки існував, але й продовжує існувати, і то не лише в українській літературі. Щодо останньої, то, на думку доповідача, цей стиль потрібний особливо сьогодні, „коли національна ідентичність культури стала пріоритетом і в Україні, і в діяспорі". Серед продовжувачів цього стилю в сучасній українській літературі Рубчак назвав Голобородька, Герасим'юка та Римарука в поезії, і Медведя та Пашковського в прозі, проте зазначив, що в літературі, яка живе й розвивається, завжди співіснують різні стилі.

Конференція також включала презентацію книжки „Юрій Шевельов–Шерех. Матеріяли до біографії", яка подає повну бібліографію праць ученого і біографічний нарис пера Е. Соловей. Гарною несподіванкою для присутніх був виступ самого ювіляра. Він говорив про „білі плями" в нашій історії, такі як участь українців у польському повстанні 1830 року. Зокрема він назвав братів Олександра Потебні, які загинули як учасники того повстання. Інша „біла пляма", яку недавно вдалося розкрити, це журнал „Харьков", який виходив колись у Харкові. Хоч цей журнал був російськомовний, однак своїм духом і спрямованням він був цілковито українським, і його таємним надхненником, виявляється, був Василь Мова. Шевельов закінчив своє слово закликом підтримати фінансово перевидання цього журналу.

Ася Гумецька

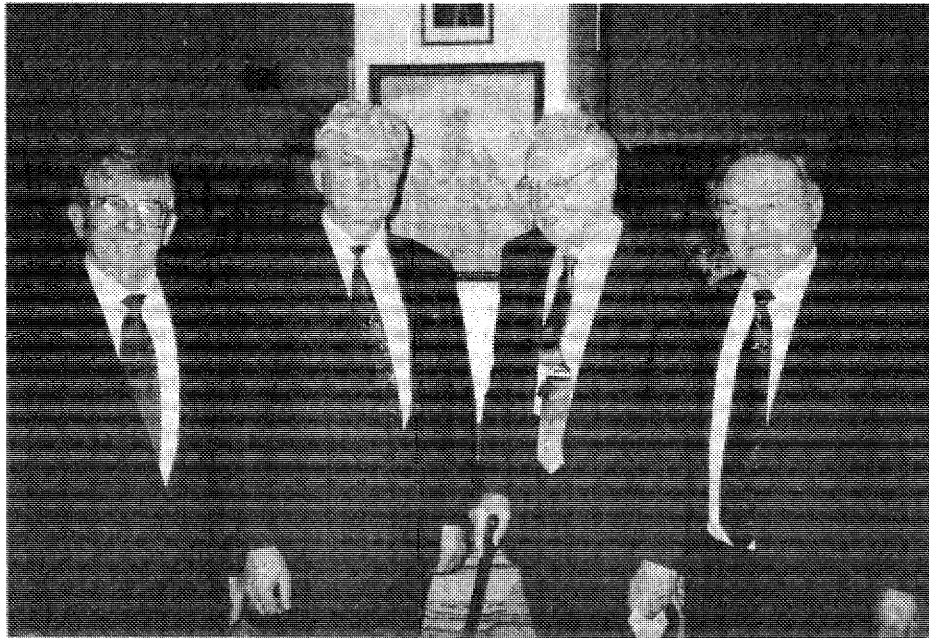

Зліва: проф. О. Біланюк — президент УВАН, проф. П. Кононенко — директор Інституту українознавства Київського університету, проф. Ю. Шевельов і проф. Є. Федоренко.

Відкриття бібліотеки українознавства

У 1992 році парохом парафії св. Константина в Міннеаполісі призначено о. Михайла Стельмаха. Він виявив зацікавлення у влаштуванні бібліотеки українознавства в залі шкільного будинку. Багато праці присвятили цій справі Дмитро Татарин, Юрій Гайнус, Василь Моцьо, Володимир Кузняк, Галина Мегиц. Книги пожертвували д-р Юліян Павлишин, Аліца Данилюк, Михайлина Реймонд, Ірина Плювак, Віра Канюка-Кенеді, д-р Петро Попадюк, Василь Домбровський, Славомир Луців і покійні вже Роман Король і Володимир Кос. Місцева українська кредитівка пожертвувала 250 долярів на закупівлю видань Літопису УПА. За недовгий час бібліотека збагатилася на дві тисячі книг. Для забезпечення дальшого росту створено Раду директорів бібліотеки, яка дбає, щоб установа успішно працювала, а число книжок зростало.

6 грудня ц.р. в присутності багатьох парафіян і гостей відбулося урочисте відкриття і посвячення бібліотеки. Її названо іменем о. Маркіяна Шашкевича, батька українського письменства і національного пробудителя народу на західніх землях України.

Д-р Михайло Козак

Рада директорів бібліотеки (зліва): д-р Петро Попадюк, Славомир Луців, бібліотекарка Галина Мегиц, Дмитро Татарин, о. Михайло Стельмах, д-р Михайло Козак, адвокат Володимир Анастаз, Мирослав Павлишин.

Українські журналісти у світі: потреба єднання

В ході роботи 7-го З'їзду Світового Конгресу Українців в Торонто, який відбувся тут 3-7 грудня 1998 р. в готелі Вестін Гарбор Касел, українські журналісти, котрі зібралися на цей громадський форум, в четвер, 3 грудня, обговорили спільні теми і проєкти.

Понад 100 журналістів та гостей з України, Північної Америки, Европи, Росії та інших країн, взяли участь у зустрічі, якою керував радіожурналіст Олександер Харченко з Торонто.В першій частині зустрічі учасники мали нагоду послухати три ділові доповіді. Олександер Гавриш, радіожурналіст Всесвітньої Української Радіослужби з Києва, розповів про роботу цієї державної служби і про фінансові труднощі, які загрожують дальшому існуванні цієї української короткохвильової радіослужби.
Михайло Ляхович, редактор „Нового Шляху" з Торонто, звернув увагу учасників на загальні ідеологічні перешкоди, з якими зустрічаються журналісти в Україні, а Ігор Длябога, генеральний менеджер Української Телерадіо Мережі (UBN) з Форт Лі, Н. Дж., проаналізував світло і тіні розвитку українських засобів масової інформації на північноамериканському континенті.
Після короткої дискусії над цими доповідями учасники приділили свою увагу скликанню формального світового з'їзду українських журналістів. Присутні ствердили, що таке відновлене міжнародне тіло, яке сьогодні включатиме колег з України, Східньої Европи та держав колишньої совєтської імперії, потрібне щонайменше для професійного спілкування українських працівників друкованого слова і захисту свободи преси та журналістських прав в Україні.
До організаційного комітету скликання такого з'їзду покликано О. Харченка, М. Ляховича, І. Длябогу, Юрія Пересунька, головного редактора часопису „Україна" з Києва, Тетяну Лебединську з С. Петербургу та д-ра Юлію Войчишин з Оттави.

Ігор Длябога

Видано бібліографію праць Юрія Шевельова

Українська Вільна Академія Наук в США разом з Інститутом Літератури ім. Шевченка НАНУ видала бібліографію праць проф. Юрія Шевельова, вшановуючи тим самим його 90-річчя. До книги увійшли дві передмови: від упорядників Андрія Даниленка і Лева Чабана та від самого Ю. Шевельова. Штрихи до портрету науковця написали А. Даниленко та Елеонора Соловей.

Збірник на 199 сторінках з твердою обкладинкою коштує 20 ам. дол. і його можна замовити за адресою: Ukrainian Academy of Art &Sciences in the U. S. 206 West 100 ТГ Street, New York, N. Y. 10025, tel.: (212) 222-1866.

Напередодні другої наукової конференції про українську революцію

Проф. А. Процик, В. Стойко і М. фон Гаґен обговорюють зміст консорціюму 22 січня.

Доба української революції в сьогоднішній інтерпретації — це незвичайно цікава тема, що викликає в істориків бажання не лише її прослідити, але й поділитися із слухачами своїми дослідами. Саме тому перша конференція на цю тему, яка відбулася 23 і 24 січня 1998 року в Колюмбійському університеті і в Українському Інституті Америки, викликала широке зацікавлення і зібрала велику кількість доповідачів і слухачів.

Як продовження цієї теми незабаром має відбутися друга наукова конференція, організаторами якої є такі наукові установи, як Інститут Гаррімана при Колюмбійському університеті, УВАН і НТШ при кооспонзорстві Інституту ім. В. Липинського.

Конференція відбудеться у п'ятницю, 22 січня, в Колюмбійському університеті. Ми зустрілися із проф. Марком фон Гаґеном, директором Інституту Гаррімана:

— Скажіть, як це сталося, що ви так зацікавилися українською історією і так багато в цьому напрямі працюєте?

— Російська імперія цікавила мене ще в середній школі, а від 1975 року я почав їздити у Східню Европу, поволі вивчив українську мову та заглибився по вуха в історичні архіви. Тепер українське питання і навіть мова ... років спричинилася до того, що питання України стало мені близьким.

— Хто із наших науковців співпрацює з вами?

— Це в першу чергу проф. Олександер Мотиль, який є моїм заступником в Інституті, а далі проф. Анна Процик, раніше був тепер покійний вже проф. Іван Лисяк-Рудницький, проф. Франк Сисин, проф. Володимир Стойко, проф. Мирослава Знаєнко і багато інших, які тепер активно допомагають, щоб наш інститут ріс та розглядав постійно проблеми, які торкаються України. Хочу зазначити, що тепер тут працюватиме проф. Франк Сисин, а на осінь ми запросили проф. Богдана Гаврилишина з Києва, що спеціялізується в економічних питаннях. Як бачите, стараємося розбудовувати українську тематику.

— Скільки студентів в інституті вивчають українську тематику?

— Тепер на 200 студентів маємо чотирьох студентів з України, сподіваюсь, що прибуде більше, а також що поцікавляться навчанням в нашому інституті студенти, які живуть постійно в США.

— В програмі конференції 22 січня, яку ви організовуєте із проф. А. Процик, бачим доповідачів з України.

— Так, ми запросили трьох професорів НАНУ, а це І. Гирича, В. Верстюка і В. Ульяновського. Конференція складається із трьох панелів, з яких перший є на тему ідеології часів гетьманату, другий — на тему внутрішньої політики України в тому часі, а третій — про стосунки гетьманату із сусідами. Маємо 12 доповідачів, кожний панель буде провадити інший знавець тієї доби.

— Бачимо, що все підготоване дуже точно, як і належить науковій престижевій інституції.

Проф. Анна Процик, що є співорганізатором консорціюму, подає до відома, що на весну, правдоподібно, на березень, вже запляновані третя конференція, з українсько-польського питання, що обговорюватиме проблеми стосунків цих двох народів. Запрошені со співучасти інститути ім. Пілсудського і ім. Липинського. Як і цим разом, конференція відбудеться при допомозі Інституту Гаррімана. За інформаціями з питань обох конференцій можна телефонувати до п. Процик: (718)368-5216.

На закінчення відвідин проф. М. фон Гаґен обдаровує нас гарно виданим альбомом „50-річчя Інституту Гаррімана" і журналом „Гаррімaн Рів'ю". В альбомі можна знайти прізвища українських науковців, що навчалися у Колюмбійському університеті. Треба лише, щоб в майбутньому було більше українських студентів, а маючи директором симпатика українства, вони можуть надіятися на поміч та підтримку.

Ольга Кузьмович

Загальні збори пластової станиці в Ню Йорку

В суботу, 5 грудня 1998 р. відбулися річні загальні збори пластової станиці в Ню Йорку. Збори відкрив станичний пл. сен. Андрій Ганкевич, а проводила президія: голова пл. сен. Юрій Савицький та секретар ст. пл. Ксеня Пясецька. Присутні одержали бюлетень зі звітами всіх членів Станичної Старшини, а станичний звітував усно. Станиця має тепер 347 членів, в тому 46 новацтва і 83 юнацтва.

Сеніорський курінь „Верховинки" влаштував разом з театром ім. Л. Курбаса вечір поезії Василя Стуса, а в листопаді ц.р. виставку графіки мистця Богдана Сороки зі Львова. „Лісові Чорти" влаштували дуже успішну костюмівку для дорослих.

Осередок Праці УПС відзначив 90-ліття Любомири Пежанської, однієї з перших пластунок (ще з України). Станичний також підкреслив велику фінансову допомогу, яку уділяють пластова фундація, кредитівка „Самопоміч", православна кредитівка та кредитівка СУМА в Йонкерсі. Також відзначив віддану виховну працю всіх пластових виховників, а особливо зв'язкових Мири Ганкевич та Юрія Кузьмовича, гніздових Каї Баранецької та Даня Савицького.

Вшановано однохвилинною мовчанкою пам'ять тих, що відійшли у вічність у звітовому році.

Вибрано новий провід станиці: станичний Андрій Ганкевич, заступники Ксеня Пясецька та Стефанія Косович, писар Лада Бідяк, скарбник Тиміш Ганкевич, референт коляди Аскольд Хемич. До станичної ради увійшли: голова Володимир Корнага, члени Іван Біланюк, Христя Навроцька, Уляна Старосольська та Орест Декайло.

О. Ю.

На новосілля – тричі „Скоб"!

Друзям-пластунам д-рові Юліянові і Славі Павлишин, що осіли в місті Райдел

З Міннесоти в Пенсильванію
Полетіли друзі...
І нам серця залишили
У великій тузі...

Разом із журавлями відлетіли друзі-пластуни в „теплий край" Пенсильванії, щоб на схилі віку бути ближче до своїх рідних дочок, зятів та онуків.

Тож зібрався гурт пластунів та прихильників в одній із скромних кімнат школи св. Константина, щоб сердечно їх попрощати та подякувати за віддану працю.

„Бог і Україна" — не було для них порожньою фразою, і це вони засвідчили своїм трудолюбивим, чесним життям.

Подружжя Павлишиних було одним з перших засновників пластової станиці в Міннеаполісі, опікувалося пластовою молоддю, допомагало старшим, самотнім, опущеним особам. Помагали фізично і психологічно. Завдяки їх опіці дві старші сестри — Галина Кондрат та Антоніна Данилович — віддали свою скромну хатину для пластової станиці.

Рівнож опікувалися впродовж шмат часу хворою жінкою Софією Дмитренко, залишене майно якої після її смерти було призначене для Наукового Товариства ім. Шевченка...

Як лікар, друг Юліян і його вірна супутниця життя „Славця" завжди були готові працею, порадою, турботою та фінансами творити добро.

Коли Юліянові довелося працювати в лікарнях менших містечок Міннесоти і його сім'я була віддалена від більшого скупчення громади, їхня хата стала твердинею українства, в якій вони виховали трьох дочок — Марусю, Фуню та Христю, які стали професіоналістками.Зараз в Міннеаполісі є невеликий гурт пластунів, очолюваний рухливим, енергійним другом д-ром Богданом Крамарчуком.

Нехай вам щастить, дорогі друзі — Юліян і Слава — в теплій Пенсильванії! На ваше новосілля співаємо вам, як колись при „вогнику" чи "ватрі", зложені пластунами пісні.

На завершення нагороджено Славу Павлишин, за її довголітню працю, званням „Пластун Довір'я". Теплими словами прощав їх друг Богдан Крамарчук від пластунів, Катре Гуцал — від сеньйорів, а Стефа Тисовська — від Пластприяту. Не забувайте нас і нашу громаду — ми напевно ще прийдемо до вас на пораду!

Друзі Б. К., К. Г., С. Т.

Зліва: С. Тисовська, І. Круг, д-р Ю. Павлишин, д-р Б. Крамарчук і С. Павлишин.

ДІЯСПОРА —ПРО УКРАЇНУ

ЯК ПОДОЛАТИ ЕКОНОМІЧНУ КРИЗУ?

Останнім часом багато пишуть і говорять про те, як подолати економічну кризу в Україні. Та, на жаль, підгрунтя пелеміки до великої міри є політичним. Уряд і Президента критикують всі. Недавно у Верховній Раді 202 депутатів КПУ, СПУ і „Громади" запропонували резолюцію про недовір'я урядові. На щастя, парлямент резолюції не прийняв. Не бракує критиків з політичного центру і правого крила. Шкода, що за критикою не слідують якісь серйозні позитивні пропозиції, а якщо і трапляються конкретні поради, то часом можна дивуватись, як інтеліґентні люди можуть пропонувати такі речі.

Однією з них є порада наукового консультанта Президента України, доктора економічних наук, професора Антона Філіпенка („Урядовий Курєр", 8 жовтня 1998 р.): „Повзуча інфляція, зростання споживчих цін вимагають здійснення індексації зарплат і пенсій згідно з чинним законодавством за рахунок додаткових надходжень до державного та місцевих бюджетів внаслідок так званого сеньоражу та шляхом цільової дозованої емісії гривні. З метою збереження від знецінення банківських вкладів громадян та підтримки ліквідності банківської системи слід також запровадити індексацію банківських вкладів громадян та їх ґарантування без кількісних та валютних обмежень".

Індексація пенсії широко практикується в економічно розвинутих країнах. А індексація заборітної платні і банкових депозитів — це переважно дешеві політичні пропозиції, які робляться для того, щоб здобути прихильність виборців. Але в сьогоднішній Україні? Та де ж уряд знайде гроші на покриття величезних коштів індексації? Філіпенко пропонує „цільову дозовану емісію гривні", себто друкування грошей. В тому самому сенсі голова Бюджетного комітету Верховної Ради Юлія Тимошенко пропонує емісію на безпроцентні кредити підприємствам.

В сучасній економічній ситуації України того роду індексації та емісії — дуже небезпечна річ. Вони, без сумніву, спричинять інфляцію, яку буде дуже тяжко стримати. В 1997 році урядові вдалось перший раз прожити без емісії, себто без позичок в Національному Банку. Ціни тоді зросли на 10.2 відс., що аж так дуже зле не є. В 1998 році ріст цін був дещо вищий.

В основному ріст цін в Україні спричинений бюджетними дефіцитами. Причини дефіцитів усім людям добре відомі. Уряд України обклав підприємства великою кількістю (біля 30 видів) податків. Коли б ті підприємства стояли сильно на ногах, тоді може все це не було б так зле. Та так воно не є. Кажуть, що за два останні роки половина підприємств була дефіцитною. Хто пробує їх рятувати? Як звичайно, держава. Минулого року державні субсидії для підприємств-банкрутів становили близько 28 відс. усіх бюджетних витрат. Та ж це колосальна сума грошей! Де ж у світі хтось щось такого робить?

Кажуть теж, що коли б всі підприємці були чесні і сплачували державі всі податки, тоді не мали б грошей не тільки на інвестиції (розвиток власних підприємств), але й на поточні видатки. Тому вони пробують робити усе, щоб в такому становищі не опинитись. Близько 40 відсотків промислових підприємств торгують не з допомогою грошей, а шляхом обміну товарами, себто за допомогою бартеру. Інші підприємці роблять все, щоб уряд не знав, що вони існують. Це так звана „тіньова" економіка. Таких підприємств теж є дуже багато.

За нормальних обставин здорові підприємства без найменших зусиль можуть „знайти" гроші чи на інвестиції, чи на поточні видатки. Для цього є і комерційні банки, і ринки, на яких підприємець може отримати гроші від продажу акцій чи облігацій. Того роду нормальні обставини є в Польщі і Чехії, в балтійських державах. Та не в Україні. Щоб позичити гроші в банку, підприємець мусить платити 50 відс., а то й 80 відс. на рік. Чи вдасться йому заробити стільки грошей, щоб не тільки ту позичку повернути, але й заплатити проценти? Скільки часу потриває, поки процентні ставки в Україні зійдуть до рівня ставок Західньої Европи?

Височезні процентні ставки ще в інший спосіб впливають на економіку України. Бюджетні дефіцити — це хвороба багатьох демократичних держав. Біда в тому, що уряди хочуть сподобатись виборцям за допомогою різних благодатей, а частина законодавців хоче сподобатись виборцям за допомогою якомога нижчих податків. В Україні зараз діється навпаки. Уряд, боячись інфляції, прагне зменшити навіть і соціяльні видатки, а депутати, які хочуть бути переобраними, на це погодитись не можуть. В економічно стабільних державах покрити бюджетний дефіцит неважко. Уряд просто йде на ринок і позичає в людей та підприємств гроші (в Америці уряд недавно продав вигідно тридцятилітні облігації). А в Україні позичити гроші — незвичайно коштовна справа — 50-60 відсотків на рік, а тому не має ніякого сенсу.

Останнім часом уряд розпочав деякі акції (зокрема, пошук підприємств і громадян, які не платять податків), що спричинилось до збільшення приходу від податків. Найголовніший захід — це створення два роки тому (так пізно!) державної податкової адміністрації разом із податковою міліцією. Уряд Пустовойтенка суворіше вимагає від підприємств, які позичили у держави гроші, повернення боргу. Але гроші прийдуть лише тоді, коли економіка почне рости, а вона, економіка, покищо продовжує „стабілізуватись".

Сьогодні розумні люди в уряді і Верховній Раді (хібащо крім провідника комуністів Симоненка) знають, що треба робити, щоб економіку України витягнути із „стабілізації". Добрі настанови дав провідникам України Міжнародний Валютний Фонд. Вони були підкрі-

(Закінчення на стор. 21)

В Чикаґо відбудеться мистецька виставка

Український Інститут Модерного Мистецтва в Чикаґо буде місцем виставки мистецьких творів новоприбулих до США художників та різьбарів, під назвою „Нексус". Вона відбуватиметься від 17 січня до 21 лютого, в приміщеннях інституту (2320 Західня вулиця у Чикаґо) і буде відкрита в середу, четвер, суботу і неділю від 12 до 4:00 год. по полудні. Відкриття з прийняттям — в неділю, 17 січня, від 12 до 4 год. по полудні. Будуть виставлені твори Миколи Багана, Олексія Коваленка, Ніни Лапчик, Володимира Мельника, Юрія Олишкевича, Володимира Подлевського, Євгена Прокопова, Валентини Саніної, Олександра Ткаченка, Юлі Ткачук і Юрія Віктюка.

Інформації про виставку можна отримати від Олега Коверта, тел.: (773) 227-5522, або Наталії Домченко на Інтернеті (domchenko@aol.com.).

Школа професійного гарту

У кожного з авторів цієї статті своя історія, та об'єднало те, що мова йде про документ, який зберігаємо не з „обов'язку", а виключно з почуття пошани та вдячности. Один уже з „поважним" 16-літнім стажем, другий — зовсім новенький, цьогорічний. Це наші членські квитки Малої Академії Наук м. Львова — організації, яка у жовтні ц. р. святкувала свій 20-літній ювілей.

Сьогодні вже багато хто знає про Малу Академію Наук (МАН) у Львові — позашкільну організацію учнів-старшокляєників, бо за роки саме праці, а не існування вона стала одним з найпопулярніших навчальних закладів для української творчої молоді.

Метою заснування МАН „Евріка" (такою була оригінальна назва) для старшокласників Львова було виявити обдарованих школярів та залучити їх вже в молодого віку до наукової роботи, а першим президентом академії був обраний академік Ігор Рафаїлович Юхновський — людина надзвичайно творча та повна енергії й задумів. Первнино робота розгорталася на базі ЛДУ в 4-ох секціях: хемічно-біологічній, гуманітарній (суспільних та гуманітарних наук), технічній, фізико-математичній. Згодом приєдналися й науковці-викладачі Політехнічного інституту, Львівської Ветеринарної Академії та Медичного Інституту — вищих шкіл з кращими традиціями світового рівня.

Сьогодні в МАН навчається 1460 учнів Львова та районів області, а саме Борислава, Буська, Самбора, Старого Самбора, Стрия, Червонограда...

Від квітня 1994 року Мала Академія Наук — самостійна обласна позашкільна установа. Навчально-методичне управління та керівництво здійснює Президія, до складу якої входять президент — ректор Львівського Державного Університету академік Іван Олександрович Вакарчук — відомий науковець та прихильник молоді. Директор МАНу — Іванна Антонівна Бородчук, по вісім віце-президентів і керівників секцій та методисти. Лексії читають провідні вчені львівських вузів, а практичні заняття в лябораторіях під керівництвом досвідчених наставників просто захоплюючі. Опрацювання наукової літератури в наукових бібліотеках, зокрема ім. Стефаника — вийнятковий привілей. Окрім цього проводяться сесії, турніри, конференції, конкурси, подорожі, очно-заочна школа та літній оздоровчий табір.

За вислідами конкурсу та часом перебування старшоклясника у МАН присвоюється почесне звання дійсного члена, або ступенем нижче — кандидата в дійсні члени МАН.

Тільки у 1997 році 225 старшоклясників взяли участь у Всеукраїнському конкурсі науково-дослідних робіт, що проходив у Києві. 20 стало його переможцями та призерами, а понад 100 здобули право вступи у Львівські вищі учбові заклади без вступних іспитів. Гідна нагорода за працю!

Окремі випускники МАН, здобувши освіту, викладають у своїй Альма Матер.

Вихованці МАН гідно репрезентують інтелектуальне обличчя незалежної України в багатьох країнах світу — є аспірантами на високі наукові ступені у Гарвардському університеті (США), поважних школах Канади, Англії тощо.

Минулорічна зустріч з Директором МАН І. Бородчук та вже від давніх літ знайомою і шанованою методистом біологічної секції Ириною Степанівною Данилович — людьми щирими та надзвичайно дбайливими —відтворила аспекти сьогодення МАН. Запам'яталися слова: „Турбот вистачає, однак успіхи наших вихованців — це сила, яка надихає нас до праці".

Пишучи ці рядки, подумки звертаються до нашої громади — люди доброї волі, особисто чи громадських, професійних, спортових організацій: допоможімо посильно, підтримаймо духово незвичайну організацію молоді — Львівську Малу Академію в її 20-літній ювілей самовідданої праці. Ювілей юності, сили духу, творчої праці, вільної думки і вершин знань. Добро — для добра!

Дирекція Української Православної Федеральної Кредитової Кооперативи в Ню Йорку у складі голови Дирекції п. В. Олійника, голови Контрольної комісії п. І. Черний, головного менаджера в Ню Йорку п. А. Шевченка та менаджера п. Б. Лесіва у філії в Бавнд Брук, Н. Дж., прийняла до уваги справу, по-діловому розглянути запит на відкриття конта на цю ціль й заініціювала датком 250 дол. на добрий початок. Спаси Вас Бог, високоповажні добродії за цей дар на ювілей Малої Академії Наук м. Львова.

Датки можна складати в Українській Православній Федеральній Кредитовій Кооперативі на конто ч. 7392-01 для Small Academy of Sciences, 215 Друга Авеню, Ню Йорк, або 35 Мейн Стріт в Бавнд Бруку. Листовно — P. O. Box 160 Cooper Station, New York, NY 10276 or P. O. 375 So. Bound Brook, NJ 08880.

Оксана Сновидович-Мазяр,
Роман Бучко

ПЕРШОДЖЕРЕЛА НАШИХ СВЯТ

НА ЙОРДАНІ

У прадавні часи в Єрусалимі жив Ісая, син Амоса, радник царя Єзекії, шанована усіма людина. Коли в 698 році до народження Христа царем став Манасія, Ісая потрапив у неласку і вже не міг проповідувати прилюдно, але записував свої пророцтва. За наказом царя його вбили, розпилявши навпіл. А пророцтва залишилились, і вже на початку другої книги Ісаї ми читаємо про майбутній прихід Івана Хрестителя, Предтечі Христа: „Голос кличе: На пустелі вготуйте дорогу Господню, в степу вирівняйте битий шлях Богу нашому!". Цим голосом в пустелі й став через 700 літ Іван Хреститель. Пустелею він вважав світ грішних людей, які слухали Боже Слово, але не чули Його.

Ізраїль чекав на Месію. В Кумрані жили праведні єсеї, які старанно виконували всі обряди і вірили, що саме вони будуть спасенними. Коли на березі ріки Йордан почав проповідувати молодий пустельник Іван, єсеї дізналися про це, але не могли нічого закинути Іванові, бо він не тільки закликав людей до праведного життя, але й сам жив скромно — носив чабанську гуню з верблюжої шерсти, їв сушену сарану і дикий мед. Іван народився в сім'ї священика Захарії і Єлисавети, яка за віком вже не могла мати дітей, але з волі Божої зачала і маля ще в її утробі сповнилося Святим Духом. Іван рано осиротів і жив в пустелі, але в 30 років Бог звелів йому проповідувати пришестя Месії. Іван закликав людей до любови, до братерства. „У кого є дві сорочки, нехай дасть вбогому, а хто має поживу, нехай робить так само", — навчав він. Якось Іван спробував промовляти в Єрусалимі, але сановники посміялися з нього, вважаючи себе вченими, а Івана — неуком. Відтоді Іван вже ніколи не приходив до міста, проповідував на переправі через Йордан.

Символом переходу людей до месіянської ери, їхнього очищення і початку нового, спасенного життя стали сповідь кожного і занурення в святій ріці Йордані. Досі водою обмивали тільки інородців, які переходили на юдейство. Для ізраїльтян було достатньо обрізання у малому віці. Але Іван зажадав занурення в ріку також від евреїв, і люди його послухали. Обурилися тільки вищі представники церкви й світу. Стривожився і йорданський цар Ірод Антипа (це був син того Ірода, який повбивав намовлят, щоб серед них стратити Ісуса), який послав на Йордан делегацію духовенства, щоб розвідати, чи це не Месія прийшов у світ? Іван сказав їм, що він і не Месія, і не пророк Ілля, а лише голос в пустелі, провіщений Ісаєю.

— Я водою хрищу, — сказав Іван, — а між вами стоїть Той, що ви Його не знаєте. Він христитиме вас Святим Духом.

Ісус Христос теж прийшов на Йордан. Чимало мистців зображували цей хвилюючий момент, показуючи Христа у незвичному одязі, виділеним серед людей. Але Ісус був Сином Людським і прийшов разом з усіма, невпізнаний ними. Тільки Іван впізнав Христа і сказав, що це він має христитись від Спасителя. Але Ісус відповів, що має виповнитися уся правда. Ісус ні в чому не відходив від старозаповітного закону, але усім ритуалам надавав нового змісту. Пустельник в грубому одязі, виснажений сонцем і вітрами, був символом дохристиянської релігії, й від нього, з хрищення в Йордані, починалася нова ера, нове Одкровення, починалося земне служіння Ісуса Христа. Після обряду водного хрищення Ісус молився в ріці і Іван побачив, як Дух голубом зійшов на новоохрищеного, а Голос з неба сказав: „Ти син Мій Улюблений, що Я вподобав Тебе!".

Іван на той час уже мав довкола себе учнів, і два з них, рибалки Андрій та Іван, пішли за Ісусом. Він помітив це, зупинився й поцікавився, чого вони шукають. Молодики розгубилися й запитали, де Він живе? „Ходіть і побачите", — просто відповів Ісус. Вони пішли за Ним і стали першими учнями Христа. Іван чекав на людей біля Йордану і промовляв, коли вони приходили. Ісус йшов до людей і звертався навіть до одного, не чекаючи великих зібрань. Зовні Він був звичайною людиною, але учні і люди, які спілкувалися з Ісусом, відразу ж проникалися відчуттям Божої правди, їх осявало світло Євангелії. У проповідях Ісус уникав абстрактного розумування, оповідав випадки з життя і це запам'ятовувалося людям, пробуджувало їхню уяву.

Коли Ісус вийшов на шляхи Галілеї та Юдеї, Іван залишився на Йордані, навертаючи людей до Ісуса, але невдовзі цар Ірод Антипа ув'язнив його. Смертельним ворогом Івана стала молода дружина царя — Іродіяна. Вона була племінницею царя і дружиною його брата, але жага влади привела її в палац Антипи у Махероні. Попередня дружина царя, побоюючись за своє життя, втекла до свого батька — царя Арети в Набатію. Іродіяда стала повновладною володаркою. Арета порвав зв'язки з Антипою. Дізнавшись про ці події, Іван засудив поведінку володарів як неморальну, і цим породив ненависть цариці до себе.

Одного дня в Махероні цар Антипа бенкетував зі своїми друзями. Раптом у коло вискочила юна донька Іродіяди Саломея й затанцювала такий запальний сирійський танець, що усі прийшли в захват. П'яний Антипа пообіцяв дівчині вдовольнити будь-яке її бажання. Щоб догодити матері, Саломея попросила принести з в'язниці голову Івана Хрестителя. Цар спохмурнів, але відступати було нікуди...

Страта пророка викликала загальне невдоволення. Антипа ж (він був у римлян тетрархом, тобто управляв чвертю країни, яка залишилася після смерти батька, Ірода Великого) вирішив, що Ісус є воскреслим Іваном, і злякався помсти Христа. Христос розумів, що гнів Антипи може обернутися бідою для Його учнів й звелів їм піти у підпілля, а Сам переправився човном через озеро у володіння Ірода Пилипа.

Так скінчилося служіння Івана Хрестителя, який залишив нам високий обряд водного хрищення, яке має пройти кожна віруюча людина, перш ніж сподобиться хрищення святим Духом, котре йде вже від Самого Ісуса Христа. Вічно актуальними залишаються й заклики Івана Хрестителя до щирої сповіді й оновлення, без яких, як і без водного хрищення, годі чекати на Спасіння.

ГІСТЬ РЕДАКЦІЇ

Добродії зароблятимуть для бідних

Засновуючи на київському Подолі добродійний фонд "Благосвіт", Іван Гуленко відразу мав нову, дещо незвичну концепцію його діяльности — самим заробляти для бідних. Але її здійснення вимагало часу і коштів, тому спершу почали, як роблять усі, із збирання пожертв. І щонайперше, призначили на доброчинність власні заощадження. З цієї деталі починається наша розмова:

Кияни отримують допомогу в "Благосвіті". Зліва — Іван Гуленко.

— Ви ризикували втратити ці кошти...

— Так, але я — віруючий, православний, тому вірив, що Господь через людей сприятиме добрій справі. І так сталося...

— Хто був із вами від самого початку?

— Фонд заснували вчитель і перекладач з англійської мови Іван Темченко та колишній директор роз'їзного цирку Микола Фоменко.

— А хто ви?

— Звичайний український хлопець з села Маньківки на Черкащині. У Каневі є училище, де мене навчили грати на трубі і саксофоні, працював директором Будинку культури в Броварах, вчителем у Києві, але відчув, що бідні українці — старі, хворі, діти — чекають на мою допомогу і перейшов на цю нелегку ниву. Уже півтора року діє в Києві перший в Україні комплексний центр допомоги Добродійного фонду "Благосвіт". Влада виділила нам приміщення колишньої торговельної організації — два поверхи, під-

(Закінчення на стор. 20)

Даринка росте...

Минулого року „Свобода" розповіла про те, як Наталя Олійник з донецького міста Краматорського народила дівчинку, неспроможну до життя. Сталося так, що благодійна американська організація „Батьків дім" привезла Наталю й Даринку до США, вмістила до відомого медичного центру, але лікарі не могли зарадити й сказали, що тільки Господь може врятувати немовля... І Господь врятував. В Українській Євангельській Церкві в Юніоні, Н. Дж., відбулось урочисте посвячення дитині Богові, уся громада молилася за неї і Даринка, яка в очах втрачала вагу, раптом почала повертатися до життя. З численними подарунками проводжали віруючі Наталю з дитиною в Україну.

І ось з Краматорського прийшов лист від молодої мами — Даринка росте, а Наталя дякує Богові за милість і церкві за молитву.

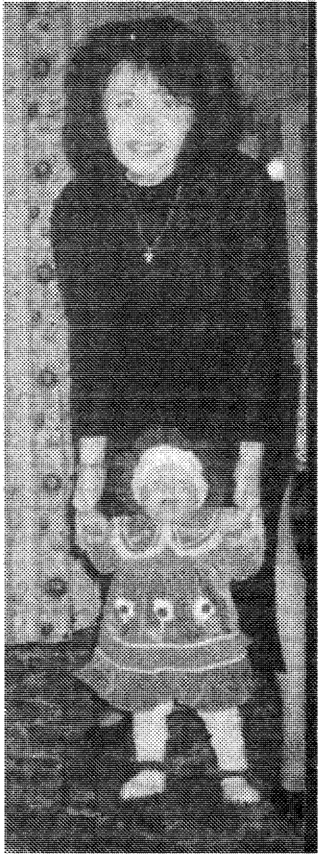

Наталя Олійник з немовлям в минулому й тепер, коли Даринка стає на ніжки.

Я також хочу слухати Радіо України, але...

Олександер Северин з Ню Йорку пише в „Свободі", що на східньому узбережжі США дуже добре чути радіопередачі України на частотах 6030 і 7150 кілогерц. Частота 9785 спрямована на держави Південної Америки.

Справа в тому, що від 1 листопада минулого року я тільки інколи ловлю дуже слабкий сигнал південно-американської частоти, і то тільки о 10-ій годині вечора, бо обидві північно-американські частоти заповнені іншими, звичайно еспаномовними або аматорськими передачами, а Радіо України зовсім не чути. В мене не тільки професійний комунікаційний приймач Кенвуд-1000, але ще й довга зовнішня антена. Крім мене, є ще два слухачі в районі Вашінґтону, які, так як і я, намагаються слухати Київ, але марно. Тому твердження О. Северина видаються нам тут, в метрополітальному Вашінґтоні, занадто оптимістичними.

Крім того, Радіо України ніколи досі не повідомляло наперед, коли і на яких частотах будуть вестися передачі, як це робиться при зміні часу чи при зміні частот за приписами Міжнародної комунікаційної унії. Цієї звичайної практики міжнародних короткохвилевих організацій та станцій Україна чомусь не дотримується. Часто потрібно шукати їхні програми по цілому короткохвилевому приймальному спектрі, а це займає багато часу і нервує. Ми, колишні радіожурналісти, радили це нашим колегам з Києва, але старі звичаї не так швидко міняються, коли йдеться про повагу до своїх слухачів та їхніх елементарних бажань.

Степан Максимюк,
Сілвер Спрінґ, Мериленд

У зимовому Львові

Коли я наважився написати до вас про наше життя, то не думав, що це так важко зробити. Аж тепер, коли сів до столу, зрозумів, що вкрай нелегко розповідати про наші проблеми.

Мені 26 років, за фахом — столяр-паркетник. Живу з мамою, яка теж працює, але вже 10 місяців не отримує платні. Я працював в одній організації і теж за півтора року не мав платні за виконану роботу. За таких умов довелося звільнитися й шукати іншого місця. Але звільнення з власної ініціятиви закрило переді мною шлях на біржу праці, і я не маю права на соціяльну допомогу. Усе ж роботу мені вдалося знайти, хоча й тут грошей не платять, але керівник пообіцяв видавати, якщо матиме, в рахунок платні крупи, макарони, цукор. Правда, за цінами вищими, ніж на базарі.

Відсутність грошей викликала наступні проблеми: ми заборгували за використаний газ і нам його відключили. Вже два з половиною роки ми живемо без газу, який забезпечував в квартирі тепло і приготування їжі. Тепер мама готує їжу на маленькій електроплитці, але струм часто вимикають і тоді сидимо у темряві й холоді. Часто на вулиці буває тепліше, ніж у мешканні. Одягаємо на себе, що тільки можемо. Струм теж можуть відключити, бо за електрику немає чим заплатити. На оплату житла держава видає субсидії, але тільки тим, хто не має боргу. А нам для полагоджения цих справ бракує 300-310 долярів.

Отаке зимове життя у гарному місті Львові. Чекаю на літо, коли прийде тепло і стане легше жити.

Руслан Мужиловський,
Львів 58, вул. 700-річчя Львова, 17/11

Росте наша зміна!

Як добре, що відбувся VII З'їзд СКУ! Сотні представників українських громад світу з'їхались до одного будинку. Шуміло від нав'язування особистих контактів, виміни інформаціями, як усними так і друкованими, цінними доповідями, які слушно звертали увагу на наше теперішне глобальне буття. В усіх відчувалась турбота за наше майбутнє. Так і повинно бути в людей з великим почуттям відповідальности за долю українського народу. І наступила зміна варти! Добре, що до проводу прийшла молодша генерація. Обрано молодого президента СКУ — д-ра Аскольда Лозинського. Бажаємо йому плідної праці для добра нашого народу!

Програмою Конгресу теоретично охоплено майже все наше життя. Обговорено не одне пекуче питання. І наша преса – газети та журнали – заповнені різними інформаціями про VII з'їзд СКУ.

Як скромний учасник, я звернув увагу на концерт, який був кінцевою точкою VII з'їзду СКУ. Програма була насичена і дуже вміло підібрана. Оркестра, капеля бандуристів, хори, солісти, музичні ансамблі, танцювальні групи і виступи дітей українських шкіл — все це ми побачили і почули на сцені у мистецькім виконанні. Це були шедеври нашого музичного мистецтва і прекрасні виконавці під проводом таких знаних керівників, як диригенти Квітка Зорич-Кондрацька, диригент Іра Дрогобицька, диригент Василь Сидоренко, виконавці Віктор Мішалов, Ф. Даниляк, О. Баб'юк, А. Василевська, О. Розумний, О. Стадник, М. Дольницька, М. і І. Кречковські, Ю. Кречковський. Не можемо оминути прекрасних хорів „Веснівка" і „Бурлаки". Їх „Боже Великий Єдиний" звучав піднесено і велично. Хочеться всім сказати: „Спасибі вам за такий мистецький пир!".

Та особливу мою увагу привернули виступи дітей українських шкіл під диригентурою Ірини Дрогобицької. Своєю появою вони підтвердили, що наростає молоде покоління, яке буде підіймати червону калину і розвеселяти рідну Україну. Добірною українською мовою виконували вони чудові українські пісні. Їх треба всіми силами підтримувати та допомагати, щоб більше і більше українських діточок, не тільки Канади, але й інших країн світу, ішли за їхнім прикладом. Тому всіх тих прекрасних юних виконавців запрошуємо стати членами світового руху Гуртів Плекання Української Мови (ГПУМ) під опікою Української Світової Спілки Професійних Учителів (УССПУ), яких II світовий з'їзд відбудеться у Києві 18-24 серпня цього року.

Зиновій Квіт,
Філядельфія

Вибрики „зразкових" учнів

20 листопада в „Свободі" була опублікувана стаття „Не тільки знати, а й виховувати" довголітньої відданої учительки школи українознавства Любомири Крупи. Пані Крупа уболіває над долею „Рідної Школи" в повіті Моррис, Ню Джерзі, і складає вину на поріг церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, яка відмовила „Рідній Школі" у приміщенні.

На перший погляд, можна подумати, що сталася кривда зразковим учням школи ім. Лесі Українки. Але сама авторка пише, що місцева школа, де попередньо відбувалися лекції українознавства, не відновила контракту, і „як причину названо погану поведінку учнів, нищення шкільних предметів тощо". Коли батьківському комітетові не вдалося знайти приміщення в жодній із довколишних шкіл, п. Крупа не замислюється про істотність закиду щодо невідповідної поведінки українських учнів, а винує „погану славу", що „розходиться швидко". П. Крупа визнає: „Це правда, що чимало сучасних дітей часто не дуже шанують старших; вони розпещені добробутом, часто нездисциплінована, та отже є проблемою для вчителів". Але в її очах це не суттєве.

Як мама дітей, які перейшли всі кляси школи св. Івана Хрестителя, а також закінчили повну програму навчання суботньої школи українознавства, я впродовж 21 років працювала при батьківських гуртках як однієї, так і другої школи, багато бачила і чула. На мою думку, батьки і дирекція „Рідної Школи" мусять взяти на себе відповідальність за поведінку своїх дітей та учнів. Суботнє навчання не повинно супроводжуватись нищенням парафіяльного шкільного майна. Учні суботньої школи українознавства не повинні дерти чужі книжки, обписувати чужі зошити, склеювати сторінки книжок, нищити макети в клясах, різати ножами чи запалювати вогонь в партах, писати на стінах, затикати кльозети. Немає причини, щоб діти, котрих вважають визначними учнями в цілоденних школах, так негарно поводилися суботами. Авторка статті не згадує, що це не перший випадок. Вже кілька публічних шкіл в повіті Моррис вигнали українських дітей зі свого приміщення. Наші діти бачать, що в американських установах не схвалюють вандалізму. Якщо ми хочемо, щоб парафіяльні школи приймали українських дітей без уваги на їх повідінку, лишень тому, що це „наші діти", то чи не вчимо ми їх варварського ставлення до свого рідного?

Лиш те, що ми є членами церковної громади, не дає нам права вимагати від парафії того, чого чужі навіть за велику плату не хочуть терпіти. Вчімо дітей пошани і поваги! Діти поводитимуться так, як від них будемо вимагати. Не виноймо установ, що не хочуть приймати наших дітей, а краще припильнуймо, щоб поведінка наших дітей була такою, щоб наші установи хотіли з ними співпрацювати. Коли батьки та дирекція школи українознавства візьмуть на себе відповідальність за поведінку своїх дітей, поручаться, що їхня поведінка буде відповідною, тоді церква напевно не буде їх викидати, а прийме з відкритими обіймати.

Ксеня Гапій,
Лівингстон, Н. Дж.

ПРОСЯТЬ ДОПОМОГТИ

У нас трапилась трагедія. Помирає двадцятирічний хлопець, який отримав травму на виробництві. Йому потрібна термінова операція - пересадка нирки. Операція коштує 10 тисяч долярів.

Ми звертаємось по допомогу до всіх небайдужих людей. Надсилаємо Вам номер рахунку, на який можна надіслати гроші: Інститут Урології та Нефрології АМН України, Рах. No. 35306311102, у філії НБУ Києва і области МФО 321024 код 02011918. За лікування хворого Школова А.В.

Іван Бурлака,
м. Літин Вінницької области.

* * *

Я маю рідкісне захворювання шкіри — іхтіозіформна ерітродермія вроджена. Тяжка, деструктивна форма Брокка, зареєстрована як єдиний випадок в Україні. Я довго шукав тих, хто може мені допомогти. Знайшов в Америці клініку, яка береться мене лікувати безкоштовно, але необхідно доїхати до Bethesda, MD. Можливо, знайдуться добрі люди, які допоможуть мені в цьому.

Я відкрив валютний рахунок в Україні: Branch CB 'PRIVATBANK' S.W.I.F.T. PBAN UA 2X DON ACC. 001152118 acc. 070381 3900504. На чеках треба писати: in favour client Donetsk.

Микола Шитиков,
м. Донецьке,
бульв. Шахтобудівників, 16а, кв. 26

* * *

Ярослав Біневич 11-річним хлопчиком втратив обидві ноги— їх відірвало вибухом гранати. На протезах закінчив школу і медичний інститут, став лікарем.Але останнім часом нова загроза нависла над цією гарною людиною. Ярослав потребує операції на серці. Люди довкола нього зібрали невелику суму, але на повну оплату лікування грошей бракує. Доброзичливих людей просимо пожертвувати на добру справу. Для таких пожертв відкрито рахунок:

SELFRELIANCE UKRAINIAN FCU
558 SUMMIT AVE
JERSEY CITY, NJ, 07306
ACCOUNT #967651-000
BINEVICH VIRA

Ольга Миханцьо,
головний редактор
газети "Народне слово"

* * *

За фахом ми — художники-реставратори станкового та монументального живопису. Жанні 28 років, Юрію — тридцять. Ми вміємо малювати, але не можемо в Україні заробити на хліб щоденний. Якщо хтось може полагодити наше перебування в США, уклінно просимо написати до нас.

Юрій Пульків
Київ 71, вул. Лук'янівська, 69/71,
гуртожиток УАМ,кв.20.

Жанна Куценко
Київ 215, вул.Світлицького, 26а, кв. 196.

Кланяємося усією громадою

Вельмишановний і дорогий п. Зеновію Мандибур, всечесна українська громадо!

Отець-декан Микола Мидляк, отець Ігор Комарницький, церковна управа і вся громада української греко-католицької церкви Всіх Святих Українського Народу, що в м. Підгайці Тернопільської области, складає Вам і всім жертводавцям сердечну подяку за велику благодійну працю, яку Ви здійснили, вже втретє зібравши кошти серед наших краян на будівництво нашої святині. У липні 1996 року передано 4,000 дол, у серпні 1998 року передано 4,000 дол, і у грудні 1998 року передано 2,300 дол. Разом — 10,300 дол.

Усією громадою кланяємося Вам, дорогим жертводавцям. Ви, шановні краяни, є кращі сини і дочки української нації, наша гордість, слава, опора і надія — Ви робите все для того, щоб наша Христова Церква була джерелом і провідником нашого життя, щоб наш народ був християнським в політичному, суспільному і економічному житті. Ваша праця — це засів для Духа, а той, хто сіє для Духа, пожне життя вічне.

Нехай Боже Дитятко, що лежить на сіні у Вифлеємі, простягне своє руку і поблагословить всіх жертводавців своїми ласками і щедротами на многії і благії літа!

Христос Родився!
Славімо Його!

З повагою і низьким поклоном — о. декан Микола Мидляк, о. Ігор Комарницький, голова церковного комітету Богдан Дюг, громадський організатор Марія Катерняк, касир Михайлина Хомич, бухгалтер Орися Залуцька, старша сестриця Ганна Корпан.

Щоб народ знав...

Газета повинна більше писати про те, як світові спекулянти разом з їхніми українськими спільниками грабують український народ та українську державу, і цей грабунок приховують під іменем демократичної системи і „прискореної приватизації", на що увесь український народ повинен звернути увагу.

Висловлюю подяку за редакційну статтю „Земля для українців", яка була поміщена в газеті „Свобода" 6 листопада У ній говориться, що в Україні „підступно, крадькома формується кляса поміщиків".

Таких статтей потрібно більше поміщати, щоб увесь народ знав, що незалежність української держави проголошено не для того, щоб під іменем демократії грабувати український народ, та ще й співати при цьому „Ще не вмерла Україна"...

Василь Луценко,
Сарасота, Фл.

Журналісти бідують

Звертаюся до Вас від імени журналістів-ветеранів Києва. Соромно на старості виступати в ролі прохача, але — не про себе особисто дбаю. Річ у тім, що серед 2,5 тисячі членів Київської Спілки Журналістів України понад 700 осіб — пенсіонери (по Україні їх близько чотирьох тисяч). При цьому майже половина з них інваліди, тяжко хворі, чорнобильці, старі, немічні люди, нерідко одинокі. Як живуть вони сьогодні — і сказати страшно. Пенсія у багатьох ледь сягає 17-18 долярів на місяць, а ціни ростуть щодня.Аби якось зарадити цим людям, ми створили Благодійний фонд „Ветеран преси". Ходимо, просимо, умовляємо, і все, що дістанемо, віддаємо людям.

Однак становище в Україні таке, що нині мало хто може дозволити собі благодійництво. Отож вирішили звернутися до своїх людей у діяспорі. Пишемо покищо туди, чиї адреси дістали. А вже ви, друзі, можливо, допоможете нам зв'язатися і з іншими журналістами. За будь-який благодійний внесок, за будь-яку суму будемо безмежно вдячні.

А може, Ви надрукуєте наш лист у пресі, і хтось відгукнеться на нього — словом, на вас, колеги, сподіваємося! Маємо рахунок у банку в гривнях та долярах США, в іншій валюті відкрити рахунки не можемо, бо коштів не маємо.

Наші координати:

р/р № 26005209801935 (у гривнях), Печерське відділення УСБ м. Києва, МФО 322090, код ОКПС 24089720, Благодійний фонд „Ветеран преси".

р/р № 26002284001935 (у долярах США), Печерське відділення УСБ м. Києва, МФО 322090, код ОКПС 09322099, Благодійний фонд „Ветеран преси".

Контактний телефон — (044) 228-05-91, факс (044) 224-52-09. Голова ради ветеранів Київської (і Всеукраїнської) Спілки Журналістів України, президент фонду „Ветеран преси".

Валентина Зданевич

Хочу признатися...

Хочу вам признатись, що я закохався у тижневик „Свобода" і, як вже хтось писав, „маю на цілий тиждень щось гарного, цікавого читати". І то вже півроку. А тижневик все цікавіший. Дай Вам Боже, на дальше старатись для загального добра. Цікава рубрика „Мову про мову". Повчальна стаття мого доброго приятеля Євгена Сверстюка.

Не буду перелічувати, що Ви подаєте у „Свободі", щоб Ви не викинули до редакційного кошика. „Свобода" всім сподобалась і на Фльориді.

Роман Іваницький,
Фльорида

Запитуйте — ВІДПОВІМО

"Мій родич в Україні має статус біженця з релігійних мотивів, але не поспішає до Америки. Комуністи, каже він, вже не чіпляються до віруючих, а в мене тут є майно, хата. Чи не втратить він свого статусу?"

Державний департамент США з'ясовує причини, з яких люди з колишнього СССР, які мають статус біженців, досі не приїхали до Америки. Звісно, уряд може припускати, що біженців не випускають "на волю". Але можуть бути й інші причини. Тому Державний департамент написав до кожного із біженців листа з пропозицією впродовж 90 днів з'ясувати затримку з виїздом. Адже видається дивною поведінка людини, яку переслідують з національних, політичних чи релігійних мотивів, а вона не поспішає позбутися переслідувачів. Американські закони не дозволяють позбавляти людину статусу біженця, але дають право урядові перевести її до розряду "неактивних", після чого такі біженці можуть втратити право приїзду до США.

В нинішньому році квота для біженців з колишнього СССР і країн Східньої Европи становить 48 тисяч осіб.

"Я наймаю однокімнатний апартамент в приватному житловому комплексі, але бачу, що після оплати житла залишається мало грошей на прожиття. Чи є вихід в Америці?"

Конгрес США прийняв новий закон Federal Housing Bill, який передбачає широку допомогу малозабезпеченим людям при наймі і купівлі житла. Для сімей, у яких працює тільки одна особа, будуть виділені квартири в будинках, субсидованих державою. Це дозволить також захистити таке житло від напливу бездомних і безробітних. Не зміниться фінансування житла за так званою 8-ою програмою.

"Мені було призначено інтерв'ю на громадянство в сусідньому місті, але запрошення запізнилося і я не потрапила на цю зустріч. Як бути?"

Треба поїхати за вказаною адресою, узявши з собою конверта з поштовим штемпелем, який може вас виправдати. На місці треба знайти відповідного урядника, пояснити йому ситуацію і попросити призначити новий термін. Закони передбачають такі випадки, тому кожне інтерв'ю призначається двічі. Вам треба попросити, щоб перше неприбуття вам не залічували, щоб мати резерв на випадок провалу, і постаратися вчасно приїхати на інтерв'ю, коли поштою прийде друге запрошення.

(За американськими інформаційними обіжниками)

Об'єднаймось при СКУ

На сторінках часопису „Свобода" появилась стаття „Чи нам потрібен СКУ". Світовий Конґрес Українців, безперечно, нам потрібен. Майже 20 років тому розкололась наша громадська організація УККА, постала УАКРада, і до сьогодні між цими двома організаціями немає згоди. А хто потерпів? Обидві організації і українська спільнота на еміґрації, бо велике число українців, які платили національний даток, через це розбиття перестали бути платниками. Часто читаємо на сторінках української преси критику на адресу наших земляків у вільній Україні, мовляв, що там, в Україні, є багато партій. Але придивімося добре, від кого наші земляки в Україні навчилися творити партії? Від нас! Пригадаймо роки, коли ми перебували в таборах біженців в Німеччині, Австрії. Ми так само творили партії, а потім розколювали на дві, а то й на три. І цю хворобу ми привезли за океан. Замість боротьби з нашими ворогами, яких, на жаль, маємо більше, ніж приятелів, ми поборювали самі себе, очорнювали одних других, а вороги наші з цього були задоволені.

І так само тепер, в нашій самостійній Україні, через оті партії, які росли, неначе гриби по дощі, ми національно програли, бо комуністи об'єднано, через нашу засліплену багатопартійність, де кожний хотів буди гетьманом, виграли вибори до Верховної Ради України. Тепер вони відверто виступають проти самостійности України, баламутять народ, проповідують повернення до СССР. Коли б наші земляки в Україні побачили, що ми об'єднані тут, за океаном, то не творили б так багато партій, бо це створило велику шкоду Українській державі. Тому ми тут мусимо нашим землякам дати приклад і позбутися окремих організацій, об'єднатися у СКУ, який повинен створити відділи по місцевостях. Можливо, наші земляки в Україні підуть за нашим прикладом і об'єднаються в один національний фронт, а тоді, напевно, вдасться уникнути небезпеки, яка загрожує Україні зі сторони комуністів і усіх лівих.

Осип Бандерський,
Астон, Па.

Благодійний концерт в Асторії

Ансамбль „Українська Родина", створений представниками „четвертої хвилі" під керівництвом музиколога Оксани Лиховид при українській католицькій церкві св. Духа в Брукліні, Н. Й., започаткував серію благодійних концертів першим виступом в залі церкви Чесного Хреста в Асторії, Н. Й., в неділю, 13 грудня 1998 року.

У програмі концерту, прибутки з якого підуть на допомогу потерпілим від стихійного лиха в Закарпатті, було зворушливо виконано ряд прекрасних українських колядок, пролунала в'язанка ліричних і жартівливих пісень фольклорy закарпатців і підкарпатців Карпатського реґіону України.

Під кінець програми М. Шпонтак від імені земляків, згуртованих в організації Карпатський Союз, висловив признання й подяку Оксані Лиховид і всім хористам за ініціятиву збірки фондів для допомоги потерпілим братам-сестрам в Закарпатті, в дусі „люби ближнього як самого себе". Голова Карпатського Союзу підкреслив, що ансамбль „Українська Родина" може служити дороговказом для „четвертої хвилі", як, попри турботи заробітку, можна і треба включатись до громадсько-суспільної діяльности української спільноти в Америці. Промовець висловив сердечне спасибі о. Филипові Сандрикові, пароховi черкви Чесного Хреста, за його співпрацю і щедру підтримку. Імпреза принесла 520 долярів прибутків, які будуть виділені студентам — дітям потерпілих родичів Обласної музичної школи Закарпаття. На звернення Карпатського Союзу дотепер надійшло понад 15 тисяч долярів, які будуть розподілені потерпілим від стихійного лиха в Закарпатті. Цей розподіл здійснить комітет допомоги, у який входять Іван Маргітич, єпископ УГКЦ, Павло Федака — голова Крайового товариства „Просвіта", та Юрій Балега — голова Української Народної Ради Закарпаття.

Благодійні концерти ансамблю „Українська Родина", „Верховино світку ти наш", продовжуватимуться і протягом січня 1999 року по українських громадських скупченнях стейтів Ню Йорк, Ню Джерзі й інших.

Михайло Шпонтак

Як стати громадянином США?

Немає найменшого сумніву, що новоприбулий фахівець з України, не знаючи англійської мови, не будучи громадянином США, не може очікувати провідної позиції в американській індустрії, а то й звичайної фахової праці.

Якщо йдеться про вивчення англійської мови, то її граматика є відносно легкою. Труднощі полягають у написанні і вимові англійських слів. Їх найкраще вивчати через написання, голосну вимову і уявне зображення рівночасно.

Громадянином Сполучених Штатів Америки може стати кожний чужинець (чужинка) старший 18-ти років, який приїхав до США легально і на постійне проживання, має „зелену картку", проживає п'ять років в країні, а якщо одружений з громадянкою-громадянином США — три роки, виповнить відповідну аплікацію (Petition for Naturalization, Form N-400) і біографічну форму (Biographic Information, Form G-325), подасть відповідні картки з відбитками пальців, долучить три фотокартки розміром два інчі на два інчі, складе усний іспит з історії США і федерального, стейтового і льокального урядування. При іспиті можуть вимагати написати якесь англійське речення. Якщо аплікант не складе іспит з першого разу, може спробувати ще два рази. В разі невдачі він мусить подавати нову заяву.

Після подання заяви треба чекати від чотирьох до вісьмох місяців на іспит. Після успішного іспиту заявник платить мито, віддає свою „зелену картку" і в замін одержує документ про громадянство. Всі вищезгадані матеріяли треба висилати реєстрованою поштою, залишаючи собі копії. Відбитки пальців слід робити за вказівкою іміграційного уряду.

Кандидат перед іспитом повинен знати, хто, коли і як відкрив американський материк, назви 13 колоній, які утворили нову державу, мати уявлення про революційну війну проти Англії, Декларацію незалежности, громадянську війну і Абрагама Лінкольна, конституцію США та її авторів; прапор і присягу США, про першого і нинішнього президентів, національний гимн.

Вимагаються знання про форми державного устрою — Федеральну конституцію, Хартію прав людини, поправки до конституції, форму федерального уряду, столицю США і структуру федерального управління. Кандидат на американського громадянина повинен дещо знати і про стейтові та льокальні форми урядування.

Громадянин США має право голосу під час виборів, може займати урядову (федеральну) посаду, мати американський пашпорт, бути вибраним на урядову позицію, бути членом Лави присяжних. Американського громадянина не можна видалити з США всупереч його волі.

До відповідальних обов'язків громадянина належать: голосувати під час виборів, брати участь у Лавах присяжних, жити згідно з державними законами, намагатися поліпшувати правопорядок і шанувати права інших.

Додаткові інформації з цього питання можна одержати з книги — **Handbook for Citizenship by Margaret Seely, Alemany Press, Second Edition (Alemany Press, Division of Janus Book Publishers, Inc., 2501 Industrial Parkway West, Hayward, CA 94545, Tel. (415) 887-7070)** або з „Підручника громадянства" **(Citizenship Handbook, United Ukrainian American Relief Committee Inc., 1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111, Tel. (215) 728-1630, Fax: (215) 728-1631).** Їх опубліковано в українському альманасі — **Miracle of America, Almanac of the Ukrainian National Association, 1976 (Ukrainian National Association, 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054, Tel. (973) 292-9800, Fax: (973) 292-0900).**

В різних містах і місцевостях при публічних школах і при деяких українських громадах діють курси англійської мови і приготування до іспиту на громадянство. Вони теж дадуть необхідні поради.

Методій Борецький

Стипендії для іміґрантів

50 мільйонів долярів виділено на програму "Paul and Daisy Soros Fellowships for New Americans", за якою виплачуватимуться стипендії студентам-іміґрантам на післядипломних студіях. Як видно з назви програми, кошти на її здійснення надало подружжя мільйонерів Соросів, які самі походять з Мадярщини.

„Рідна Школа" вшановує своїх матурантів

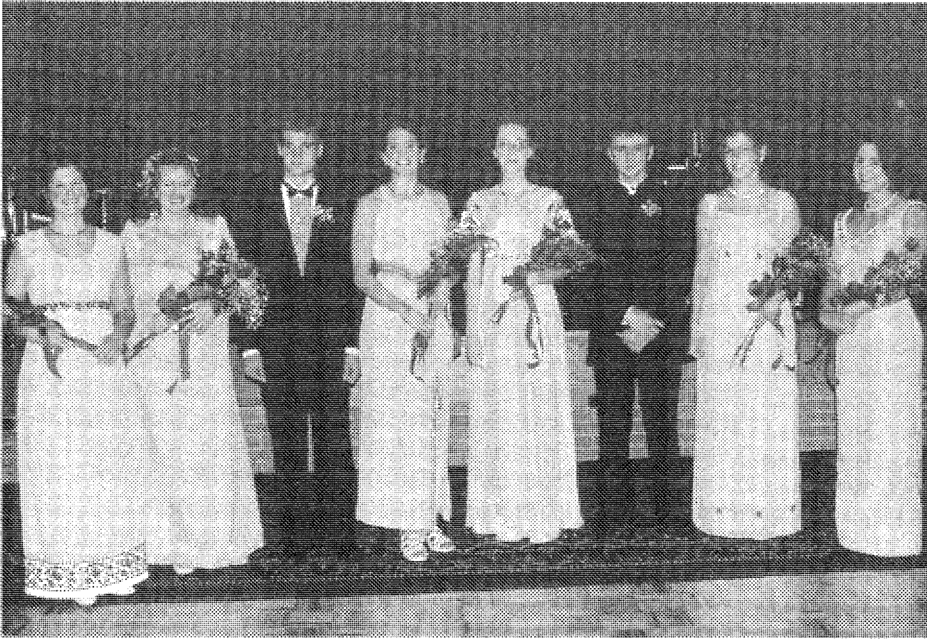

Випускники школи українознавства Товариства „Рідна Школа" у Пармі, 1998 рік.

Школа українознавства в Пармі, Огайо, тричі на рік вшановує своїх випускників. Не був вийнятком і останній, 1997–98 шкільний рік. Четвертого квітня 1998 року для наших одинадцятикласників був останній день навчання у суботній школі українознавства. Це свято останнього дзвоника. Після шкільних лекцій до 11-ої кляси підходять святково одягнуті в українських строях учні підготовчої кляси і вручають випускникам шкільні букети квітів. Прощальні слова виголошує директор школи і бажає матурантам успішно здати іспити. Після цього малята з підготовчої кляси беруть за руки випускників школи і ведуть їх коридором школи на вихід. Напереді йде з дзвоником один із малюків, який безперервним дзвонінням сповіщає всіх учнів, які вишикувались по обидві сторони коридору, що одинадцятикласники покидають школу, і це для них — останній дзвінок. Перший етап прощання випускників рідної школи — закінчився.

Другий етап відбувся після того, як наші випускники успішно склали письмові й усні матуральні іспити з української мови та літератури, історії, географії та культури. Це був випускний вечір з участю вчителів, учнів та родин матурантів, який відбувся 7 червня 1998 року. Вступним словом вечір відкрила голова Батьківського комітету Марта Грушкевич. Далі наших матурантів вітали з успішним закінченням навчання голова Товариства „Рідна Школа" Андрій Дем'янчук, директор школи українознавства Петро Твардовський, голова іспитової комісії д-р Степан Воляник. Від імені опікунки 11-ої кляси Ніни Кулакової вчителька підготовчої кляси Дарія Крамарчук прочитала її прощальні поетичні рядки, присвячені випускникам школи. Після цього виступали абсольвенти, які щиро дякували вчителям рідної школи за довголітню і терпеливу працю з ними, родинам — за повсякденну турботу і допомогу у навчанні, українським молодечим і громадським організаціям, церквам — за опіку в ділянці патріотичного, морального та духовного виховання. Вони щиросердечно подякували вчительці Софії Бурі за довголітню працю в рідній школі, яка тепер залишає вчительську роботу.

У заключній частині випускного вечора директор школи Петро Твардовський вручив випускникам свідоцтва кінцевого іспиту з матури, дипломи, сертифікати з іспитів на кредит, а також грошові нагороди від Українського Народного Союзу і Управи Станиці Братства колишніх вояків Першої Дивізії УНА в Клівленді-Пармі, Огайо.

Матуральна забава була третім етапом вшанування випускників рідної школи. Вона відбулася 28 листопада 1998 року в залі парафії української греко-католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці у Пармі. Тут зібралися чисельні шанувальники української школи: батьки, родини матурантів, вчителі, учні, молодь, гості з різних міст Америки і Канади. Вступним словом забаву відкрив голова Товариства „Рідна Школа" д-р Юрій Яськів. З вітанням до абсольвентів і всіх присутніх звернулася голова Батьківського комітету Марта Грушкевич, а англомовний переклад її слова зробив Роман Ліщинецький. Далі програмою провадили колишні випускники Наталя Баслядинська і Наталя Кострик. Вони представили абсольвентів, які переходили через залю під звуки музичного маршу, в пишному одязі та в супроводі своїх ескорт. Представляючи матурантів, ведучі програмою розповідали про кожного з них, про їх успіхи у навчанні в українській та американській школах, про їх нахили та уподобання в процесі вивчення основ наук, про участь у громадській діяльності, зокрема в молодечих організаціях, в художніх і спортивних гуртках, про їх пляни на майбутнє. Тепер ми назвемо наших матурантів поіменно, бо вони цього заслужили за 12 років навчання у школі українознавства: Марія Баслядинська, ескорт Петро Ломбардо з Бреквсвіл; Христина Дрозд, ескорт Микола Гіщак з Норт Роялтон; Стефан Грушкевич, ескорт Лариса Готра з Дітройту; Меланя Кострик, ескорт Марко Мелимука з Дітройту; Віра Крамарчук, ескорт Микола Слободян з Міделбург Гайтс; Христина Ліщинецька, ескорт Руслан Трусевич з Чикаго; Тарас Михалевич, ескорт Наталя Куян з Дітройту; Ната Ріді, ескорт Дем'ян Сніг з Лондону, Канада.

Петро Твардовський

Ветерани дякують Лесі Падучак

Леся Падучак приїхала до Америки з України і перебуває тепер в містечку Байонн, Н. Дж. У своєму листі до Суспільної Служби Комбатантів в Америці пише: „Надсилаю свій даток на листопадову збірку ССК для потребуючих українських ветеранів нашої визвольної боротьби в Україні". Далі продовжує: „Я з так званої 'четвертої хвилі' імігрантів. Прочитала звернення ССК в часописі „Свобода" про листопадову збірку фондів і долучуюсь до всіх патріотичних жертводавців. Складаю подяку вам в ССК і всім причетним, що не забувають про наших ветеранів в Україні і докладають багато зусиль, щоб зібрати ці дуже потрібні фонди. Людська вдячність — це наш обов'язок. Ми всі, що живемо в Україні, повинні бути вдячні ветеранам визвольних змагань, які ще живуть, і тим, котрих вже між нами нема".

Дорога пані Лесю, до котрої „хвилі" вас не зачислили б, ви є великою українською патріоткою. Дякуємо за Ваш лист і пожертву та бажаємо Вам всього доброго!

Ярослав Качай,
діловод ССК в США

ПОДЯКА

Весною 1998, заклик Сестрицтва Пресв. Діви Марії при Українській Православній Катедрі св. Володимира в Ню Йорку, який був опублікований в газеті „Свобода" та в журналі „Віра" зібрати гроші для купна пральних машин, які просила дирекція дитячого будинку Берізка в Києві, був сердечно прийнятий українською громадою. Відгукнулися люди для яких доля малих сиріт не байдужа. Пожертви приходили не лише з Ню Йорку, Ню Джерзі та Пенсильванії, але з далеких Тексас та Каліфорнії.

У вересні 1998 року, зібрані гроші по цей час ($2,750.00) були доставлені в сиротинець парафіянами Катедри Миколою та Діяною Степаненко. Вони доглядали та розподіляли гроші на усі розходи.

Пральні машини, на які приходила головна збірка, в час приїзду Степаненків уже були недавно подаровані іншими спонзорами. Тому керівництво сиротинця просило щоби купили два холодильники, електроплитки для підігрівання дитячих харчів в нічний час, харчування для немовлят, продукти харчування для дітей старшого віку. Рівнож було куплено 50 кг меду, бо діти в осінній час дуже простуджуються. Замовлено кімнатне дитяче взуття і зимові чобітки. Спеціяльно приїхав з Чернігова представник фабрики взуття щоби дешевше коштувало чим в крамниці.

Усі завезені гроші пішли на поліпшення умов життя дітей. Ніщо не було витрачено на адміністративі розходи. Ні одного цента не було передано „на ізволяще" для керівництва дитячого будинку.

Пожертви на суму $1,070.00 надійшли пізніше, після від'їзду Степаненків до Києва. Ця сума буде доставлена іншим разом. Посвідчення на усі розходи знаходяться у Сестрицтва.

Щира подяка всім хто відгукнувся на прохання Сестрицтва помогти ситорам в будинку Берізка, фінансово, працею при збирані фондів, чи доборим словом .

Особлива подяка Миколі і Діяні Степаненкам, за те, що вони віддали майже тиждень часу із їхнього перебування в Києві потребам сиротинця: що де можна дістати, і доглянули щоби все було як має бути. Керівництво Берізки також сердечно вдячне усім хто дав свою пожертву на покращання життя тим бідним сиротам. Хай Бог нагородить усіх Вас добрим здоров'ям за Вашу щедрість.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ

	1,000.00 дол.	Українська Православна Кредитівка, Ню Йорк: 500.00 дол. з лотереї під час пікніку, 500.00 дарунок від Кредитівки;
по	500	Емілія Балабан в 20-ту річницю смерті мужа бл. п. Якова, д-р Федір і Доротея Трусевич;
	300	Петро і Марія Євчик;
	150	д-р Роман і Алла Трохимчуки;
	140	Замість квітів на могилу бл. п. Миколи Хоманчука: по 50 дол. — Марія і Ігор Зубрицькі, Анна Качмарська, по 20 дол. — Стефа і Михайло Зварич, Ярослав Січинський;
по	100	Василь Ґусаковський, Олена Підгорецька, Орися Ґермак;
по	50	Женя Андре, Мирон Бучак, Ольга Керницька, Роман Дейнека, Гаврило Цимбалюк, Валентина Глух, Зіна Малиновська, Евстахій Держко, Артемізія Никорович (25 дол. в пам'ять бл. п. Наталі Войновської), Оксана Трабако (25 дол. в пам'ять бл. п. Наталії Войновської);
	40	Емілія Гарасимчук;
по	25	Богдан Козак, Павло і Анна Слободян, Марія Андибур, Галина Паламар, Анастазія Ониферко, Інна Стратієнко, Геня Фесак, Евдокія Мартинів, Володимир і Катерина Вальчук;
по	20	Олександра Падучак, паніматка Надія Лишик, Евгенія Маткович, Н.Н.;
по	15	Марійон Бурбелла, Анна Вибачинська, Володимир Лисенко;
по	10	Андрій Фесак, Дарія Фесак, Данило Фесак, Андрій Прадищук.

СЕСТРИЦТВО ПРЕСВ. ДІВИ МАРІЇ
Ню Йорк, Н.Й.

ХРИСТИЯНСЬКА ІНІЦІЯТИВА

Виходьмо на шлях побратимства церков

У 2000 році парафія української православної церкви св. Михаїла в Міннеаполісі, Міннесота, буде святкувати свій 75-літній ювілей. В той далекий час, коли засновники-піонери вкладали перший камінь під нашу церкву, то було їхнє слово до світу про їхню віру, про те, що вони українці і що Україна живе. Тому хочемо відзначити цю подію в дусі, гідному піонерів-засновників. Хто мав честь знати тих чудових людей, той може оцінити силу і глибину їхнього духовного зв'язку з Україною.

Ініціятивний комітет в питаннях ювілейних святкувань запропонував, а парафіяльна управа схвалила ідею, щоб наша громада побраталася принаймні з однією церковною громадою в Україні. Таке братання є доброю справою для обох сторін. Поперше, нашій уже досить глибоко асимільованій громаді дуже потрібний зв'язок з церковною громадою в Україні. Це — найпростіша дорога до оновлення духа, який закладали в підвалини нашого життя піонери-засновники громади і який нас збереже, щоб ми і 100-річний ювілей відзначали, будучи ще свідомими свого коріння.

Взаємини між громадами-побратимами діють на іншому рівні, ніж приватні чи міжродинні. Зв'язок між парафіями відкритий всім членам обох громад, незалежно від того, чи вони добре володіють українською мовою, чи ні, є вони українського походження, чи стали членом громади через подружжя. Будучи частиною громади, люди автоматично стають заанґажованими в усіх добрих починах громади. В мене була нагода спостерегти, як побратання містечка Нютон в Айові із містом Смілою на Черкащині запалило американців ентузіязмом до співпраці з українцями. Таких прикладів можна навести багато, особливо тісний контакт існує між баптистськими церквами Америки і України. Без сумніву, братання нашої громади з парафією, або декількома, в Україні, коли буде добре організоване, піднесе наше духовне і культурне життя на вищий щабель.

Подруге, братання нашої парафії з церковними громадами в Україні матиме християнський благодійний сенс — значною мірою невтралізує тиск недругів на ті українські церковні громади, які щойно починають ставати на ноги. Багато з нас їздили в Україну і мали нагоду чути від рідних, приятелів, пересічних людей або й самим бути свідками тиску на громади, які відроджують Українську Православну Церкву Київського Патріярхату. Цей тиск роблять переважно несвідомі українські люди, підлеглі чужій, російській Церкві, і так само несвідомі місцеві чиновники. Належний опір у цьому тискові є цілком можливий, треба лишень з нашого боку знайти вмілий підхід.

Це роблять вже американські баптистські церкви і їхні парафіяни, які відвідують України. Вони дуже успішно відвертають тиск на громади в Україні й тим сприяють розвиткові баптистських громад в Україні. Парафіяни американських баптистських церков, хоч і не знають української мови, все ж таки знов і знов їдуть в Україну, знаходять там друзів, вчать їх проповідувати, головне — такою працею заангажовують своїх власних парафіян і тим зміцнюють свої громади тут, в Америці. Цього літа я перебував два місяці в Україні, щоб глибше з'ясувати для себе стан Української Православної Церкви. Я знайшов, що Українська Православна Церква знаходиться там у різних стадіях її життя — десь розвивається, а десь зазнає переслідувань. Зокрема вразила і зажурила мене розпачлива розповідь отця Андрія з міста Скадовське над Чорним морем. Це чудове екологічно чисте побережжя, куди щоліта привозять тисячі українських дітей на відпочинок. Оскільки парафія св. Андрія тільки починає ставати на ноги, та ще й у не зовсім сприятливих умовах, тих українських дітей обслуговує Російська Церква, яка дістала в спадщину всі церковні будівлі.

Повертаючись до теми про братання парафій діяспори з парафіями в Україні, та як зробити це корисним для церков в Україні, я звернувся за порадою до отця Бориса, настоятеля Володимирського собору в Києві і рівночасно патріярщого канцлера. Коли отець Борис вислухав мене, то порадив поділитися ідеєю братання парафій з Патріярхом Філаретом, і щоб не гаяти часу, взявся влаштувати мені авдієнцію.

Ця зустріч мене окрилила, сповнила новим ентузіязмом. З великою радістю я переконався, що Патріярх Філарет має дуже високий авторитет серед православних українців, є надзвичайно ясно думаючою людиною. Він вислухав мене і вмить зрозумів всю суть моєї пропозиції. Схваливши ідею церков-побратимів, він відразу висловив практичні поради щодо перших заходів, щоб зробити такі братання якнайуспішнішими.

Отже, у випадку, коли парафія діяспори вже познайомилась з церковною громадою чи в Україні, з якою бажає побрататися, слід звернутися письмово до святішого Патріярха Філарета і сповістити його про такий намір. Патріярша канцелярія полагодить справу з епархією та зробить належні заходи для розголошення цієї міжцерковної акції. Плянування і святочне відзначення братання та подальші взаємини між братніми громадами залишаються у компетенції обох громад.

Подруге, коли парафія в діяспорі не має наперед визначеної церковної громади в Україні, то також може звернутися до святішого Патріярха з проханням, щоб він запропонував їм можливих кандидатів-церков в Україні.

Певне ж річ, треба намагатися здійснити акцію братання, щоб вона відбулася в Україні урочисто, зі Службою Божою, щоб діяспору представляла поважна делеґація.

За докладнішими інформаціями святіший Патріярх Філарет дозволив звертатися безпосередньо на його адресу: Україна 252004, м. Київ, вул. Пушкінська, 36. Святішому Патріархові Філаретові.

Олександер Полець,
Міннесота

ЛИСТ З РИМУ

Малу семінарію замінив інститут

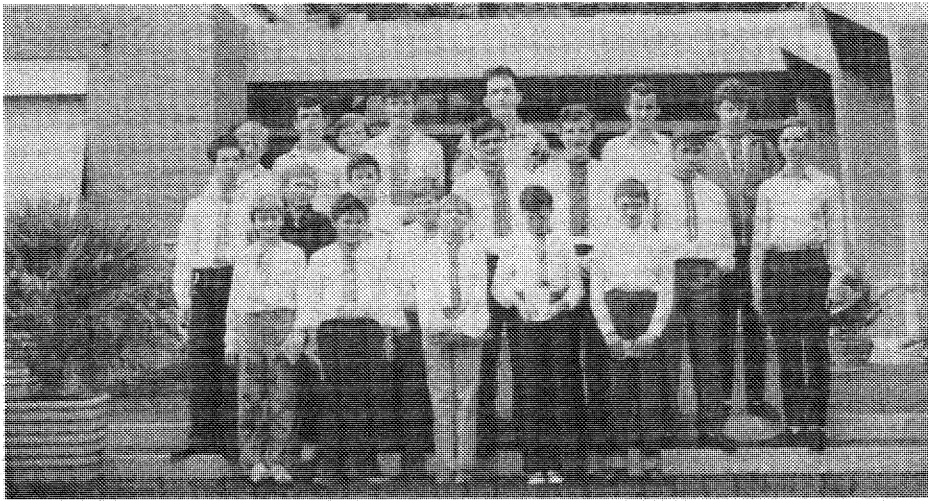

Перша група семінаристів з України у 1990 році.

12 листопада минулого року в Римі відкрито Український Папський Інститут, який замінив Українську Папську Малу Семінарію. З цього приводу варто згадати про великий шлях семінарії в службі Української Церкви.

Мала Семінарія проіснувала 47 років. Це була єдина цілоденна середня школа і ліцей в діяспорі, в котрій під проводом українських отців-салезіян вся наука велася українською мовою. З неї вийшли не тільки священики, але багато діячів на громадській та церковно-парафіяльній ниві.

В 1909 році за дорученням Львівського Синоду та стараннями Митрополита Андрея Шептицького була заснована у Львові Мала Семінарія, ректором котрої став пізніший Владика Іван Бучко. На своїх початках вона була інтернатом, своєрідною цілоденною бурсою для студентів, бо на виклади семінаристи ходили до публічних шкіл, а пізніше мала власні виклади, на які ходили не лише семінаристи-мешканці, але також інші студенти, які з різних причин жили поза семінарією.

Після Другої світової війни, коли велике число українців опинилось у Німеччині, Австрії та Італії, закуплено Міжнародною організацією для скитальців, за ґарантуванням Конґреґації Східних Церков, будинок в Люрі, близько Орлеану у Франції, де продовжила свою діяльність Мала Семінарія.

Офіційне відкриття Малої Семінарії в Люрі відбулося 29 червня 1952 року Службою Божою, яку відправив на площі перед семінарією Іван Бучко у присутності численних достойників. Семінарія отримала назву Український Інститут св. Івана Боска. В 1956 році, при кінці шкільного року, з огляду на те, що будинок вимагав докорінного дорогого ремонту, салезіяни, по нараді з Східньою Конґреґацією, вирішили замкнути семінарію в Люрі та перенести її до Італії.

16 грудня 1956 року Службою Божою відкрито другий осідок Малої Семінарії.

В серпні 1959 року семінарію перенесено до нового будинку в Римі. Семінарію відкрито з назвою Українська Мала Семінарія св. Йосафата. В 1963 році, заходами Патріярхата Йосифа Сліпого, одержано Апостольський лист про надання Малій Семінарії титулу Папської з правами і привілеями, зв'язаними з титулом Папської Семінарії. Це піднесло ранґу школи, поставило її між іншими папськими виховними закладами та відчинило двері для її випускників до дальших студій у різних університетах. Офіційною назвою стала Українська Папська Мала Семінарія св. Йосафата.

Мрії наставників виховувати рідну молодь здійснилися в 1990/91 шкільному році, коли до семінарії приїхали 22 юнаки зі Львова. Після них почали приїжджати інші групи хлопців з України.

Ціль Малої Семінарії — дати середньошкільне виховання українським студентам, майбутнім священикам і провідникам релігійного та культурного життя українського народу згідно з правдивими християнськими засадами. Українська семінарія в Римі гідно сповнила своє завдання! Українські отці-салезіяни розвиваються тепер в Україні з новими чисельними покликаннями.

Про історію Малої Семінарії вийшла у свій час книжка з численними знімками, яку можна набути за 20 ам. дол. (залучена поштова пересилка). Чеки на закуп книжки або на допомогу отцям-салезіянам в Україні посилати на адресу: Rev. Ewhen Nebesniak, Collegio Santa Sofia, Via di Boccea 478, 00166 Roma, Italia.

о. Євген Небесняк,
ректор семінарії

Слово і музика – дарунок церкві

20 грудня минулого року урочисто відзначено 25-ліття української католицької церкви Покрови Пресвятої Богородиці в Пармі.

16 грудня 1973 року в маленькій церковці було відслужено першу Службу Божу новоствореної парафії. Основною причиною її заснування було дотримання старого, юліянського календаря, української мови і традицій українського Патріярхату. Ще перед заснуванням парафії було утворено комітет оборони обряду і традицій та мови, духовним опікуном якого став о. Євген Боднар. В короткому часі зібрано 70 тисяч долярів, за які було придбано землю під нову церкву. При церкві діяли братство, сестрицтво, хор. При церкві відбувалися доповіді визначних вчених, діячів освіти і культури з України, видавали „Парафіяльні вісті", де головним редактором був Роман Данилевич. Близько 40 дітей взяли участь в збірних рецитаціях, у сцені „Чари Свято-Миколаївської ночі", Христя Дубчук прочитала вірш „Лист з неба".

Д-р Володимир Боднар

Епархії св. Йосафата в Пармі — 15 років

20 грудня 1998 року минуло 15 років від проголошення Апостольською Делегатурою у Вашінґтоні рішення Папи Івана Павла II про утворення у США четвертої епархії Української Католицької Церкви з осідком у Пармі, Огайо, і віддання її під покров св. Йосафата. Для нової епархії віддано з Філядельфійської Архиепархії її два західні деканати з 37 парафіями і станицями і 35 священиками, розміщеними у десятьох стейтах, від озера Ірі біля Клівленду на півночі, до Фльориди на півдні. На заході нова епархія межує з епархією св. Миколая в Чикаґо, креованою в 1961 році.

Першим епархом епархії св. Йосафата Апостольська Столиця іменувала 46-річного Владику Роберта Москаля, який від 13 жовтня 1981 року був єпископом-помічником у Філядельфії. Його інсталяцію на епарха в Пармі провів в астродомі 29 лютого 1984 року Митрополит Американської Провінції Помісної УКЦ, Архиєп. Стефан Сулик з Філядельфії, при участі в урочистій Літургії єпископів нашої Церкви із США і Канади та Митрополії русинів із Закарпаття в Пітсбурзі, священиків, монахинь і коло тисячі мирян з епархії, які прибули, не злякавшись великої сніговії в тих стейтах.

Святочним бенкетом в готелі Стовфер на ринку у Клівленді проводив о. Ярослав Данильчук з Карнеґі, Па., якому Епарх завдячує віддання себе на служіння Христові і свому народові.

Нова епархія не отримала ніякого майна, ні фондів, тому Владика Роберт мусів утворити окрему комісію, щоб допомагала у збиранні матеріяльних засобів для цілей епархії. Та комісія, між іншим, влаштовує в іншому місті баль, а епарх використовує його для вручення відзначень діяльним епархіянам.

Десятий благодійний баль 25 жовтня 1998 року у Пітсбурзі приготовив місцевий комітет під кермою Люби і Петра Глутковських. Після Богослуження, на тому епархіяльному зібранні Папські Грамоти латинською мовою і медалі „За Церкву і Понтифікат" одержали з рук Владики Роберта Давид Годованець з Пітсбургу, Сестра Денис Попівчак, ЧСВВ, тепер у Філядельфії, Доротея Зиґмунд з МекКіспорт і Степан Кікта з Клівленду, а 13 осіб — медалі „Бенементі". За активну діяльність в парафіях нагороджено епархіяльними грамотами 14 осіб. Метою відзначування є вияв признання за довголітню і безкорисну працю в парафіях і для Церкви, а також заохота для інших, щоб заслужили собі подяку церковних влад.

С. Кікта

Фото Ол. Стасюк

Владика Роберт Москаль і Степан Кіхта, нагороджений Папською Грамотою і медалею „За Церкву і Понтифікат".

Дбаймо про національну культуру!

В неділю, 13 грудня, в Центрі Української Культури в Бавнд Бруку відбулось всегромадське віче з метою зібрати кошти для допомоги діячам науки і культури в Україні. Не є секретом, що Україна щороку втрачає висококваліфікованих фахівців, які через економічну скруту виїздять на межі України, а ті, що лишаються, не мають можливості використати свої знання і таланти для розбудови своєї держави. І тому Координаційний Комітет Допомоги Україні (ККДУ), склавши пляни праці на 1999 рік, організував це віче.

Організацію взяв на себе невтомний громадський діяч, голова місцевого Комітету Допомоги Україні інж. Дам'ян Ґеча, який розпочав це віче, представивши головного промовця, інж. Володимира Воловодюка, голову ККДУ на Америку, який від 1991 року очолює Фонд Допомоги Школам України при ККДУ. На 1999 рік ККДУ запланував 200 стипендій для України, в надії на підтримку наших фінансових установ та приватних спонзорів.

Відтак інж. Ґеча представив директора-емерита канадських шкіл мгр. Ростислава Василенка, який є також українським актором. Присутні почули ходожну рецитацію „Живи, незалежна Україно", зроблену у формі театрального монтажу, на основі величного твору Юрія Клена „Попіл імперій". Мистецьке виконання зробило велике враження на публіку.

Любомир Калинич

ДУХОВНІСТЬ

ІСТОРІЮ СВІТУ БУЛО ВІДКРИТО БІБЛІЙНИМ ПРОРОКАМ

У християнському світогляді дороговказними зорями світять біблійні пророцтва, бездоганне здійснення яких постійно переконує нас у правомірності цього — воістину неземного походження — світогляду. „Пророцтва, — справедливо наголошує відомий вчений-теолог Д. Муді, — це майбутня історія, а історія — пророцтва, що справдилися. Близько 600 пророцтв Старого Заповіту здійснилися дивовижно і буквально, з них 200 тільки стосовно Ісуса Христа. Не було жодної події у житті Ісуса, яка б не була передбачена за багато століть, від IV до XVII перед Його народженням".

Особливий інтерес становлять пророцтва загальноплянетарного характеру, тобто вселенського маштабу. Таких пророцтв найбільше міститься у книгах пророка Даниїла та Об'явлення, хоча й усі інші книги Біблії не позбавлені їх цілковито.

Чи не визначальним щодо всесвітньої історії серед теологів вважається пророцтво-видіння величезного боввана, описане у другому розділі книги пророка Даниїла і датоване приблизно 602 роком до н.е. Статуя боввана, яка складалася із золотої голови, срібних грудей, мідних стегон, залізних гомілок та частково залізних, частково глиняних стіп, є по суті ретроспективним прообразом основних віх світової історії. З часу проголошення пророцтва минуло вже більше 2500 років, але ми не можемо не погодитися із Х. Хейнцом, котрий зауважує: „Хто уважно досліджує даний текст, той без особливих труднощів зрозуміє, що колосальна статуя — це наочне зображення нашої земної історії".

Єдине, чого ніби бракує тому пророцтву, — так це хоча б орієнтовної вказівки на час зруйнування боввана каменем, „що сам одірвався, не через руки". Наголошуємо, що мова йде виключно про орієнтовний час, бо точного часу, за словами Христа, не знає ніхто, окрім небесного Отця (Мт. 24:36). Але разом з тим Христос учив спостерігати за фіговим деревом, яке є символом Ізраїля, залишив нам ознаки наближення кінця цього гріховного віку (а не світу загалом!). Тому якщо час кінця відсутній у пророцтві Даниїла, то це ще не означає, що він не визначений приблизно у якомусь іншому місці Писання.

Біблійний довідник Геллея у зв'язку з цим подає надзвичайно цікаву теорію „Тисячоліття суботи": „В посланні Варнави, яке було написане на початку християнської ери, згадується, що деякі люди вірили, що, мовляв, оскільки від Адама до Авраама — 2000 років і від Авраама до Христа — 2000 років, то скільки ж років буде продовжуватись християнська ера, а потім прийде Тисячоліття, подібно до того, як після шести днів створення Богом світу прийшов день відпочинку. Оскільки ми тепер наближаємось до кінця християнської ери, то ми бачимо багато різних подій, які говорять нам про те, що той Великий День може прийти скоріше, ніж ми думаємо".

Тепер безпосередньо звернемося до Біблії. Теорія „Тисячоліття суботи" повинна бути або підтверджено, або ж спростованою на її сторінках, якщо не прямо, то хоча б опосередковано.

Припустимо, що Святе Письмо так чи інакше підтверджує згадану гіпотезу із послання Варнави. Тоді виникає ряд почергових, логічно вибудуваних запитань, на які Писання вже зобов'язане відповісти чітко і невдозначно, насамперед:

„Кому у Біблії дано Всевишнім з'ясувати таку животрепетну для кожної людини проблему?" Скрупульозно досліджуючи її, вірячи, що „хто шукає — знаходить" (Мт. 7:8), віднаходимо відповідь на перше запитання: „Не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї Своїм рабам-пророкам" (Ам. 3:7). Отже, розв'язку слід шукати у самих пророків. Але оскільки до них зараховують навіть Авраама (ІМ. 20:7), то виникає друге питання:

„Ким із пророків відхилена завіса таємниці майбутнього, адже від Авраама до останнього — Малахії — все таки період понад 1500 років? Котрому ж об'явлена воля Небес?" Вельми ймовірно, що на нам відповідає пророк Авакум: „Господи, звістку Твою я почув та й злякався! Господи, оживи Своє діло в середині років, у середині літ об'яви" (Ав. 3:2). Якщо за основу приймаємо теорію „Тисячоліття суботи", то при загальній тривалості цього віку у 6000 років його середина припадає приблизно на 1000 р. до н.е. В той час провіщали такі пророки як Йоіл, Амос, Осія, Ісая, Міхей. Тож пильніше пригляньмося до їхніх пророчих книг, і з'ясуємо наступне:

„Відколи наш Творець почав говорити про Свій існуючий план розвитку людської цивілізації та її завершення задля переходу у нову якість?". Насамперед звернемося до книги „великого" пророка, або, як його ще називають, месіянського пророка Ісаї. У 41-45 розділах він 5 разів стверджує, що про майбутнє Всевишній звістив від початку, розповів віддавна (Іс. 41:4; 22:26; 43:9; 44:7-8; 45:21). А у 46 розділі надзвичайно чітко і лаконічно конкретизує, тим самим вичерпно відповідаючи на наше найважливіше запитання: „Пам'ятайте про давнє, відвічне, бо Я Бог, і немає більш Бога, й нікого, як Я, що звіщаю кінець від початку, і наперед — що не сталося ще". Що можуть означати Господні слова: „... звіщаю кінець від початку"? Згадаймо, що було на початку. За словами автора першої книги „Буття" „на початку Бог створив небеса та землю" (І М. 1:1), і далі йде оповідь про шість Днів творення видимого світу!

Що таке припущення зовсім не перебільшення, натякає 3-ій вірш 48 розділу, який мовби відтворює загальний механізм творення світу, вже детальніше описаний у першому розділі книги „Буття": „Що давно сталося, Я наперед прорікав: воно виходило з Моїх уст; Я те прорікав, та й зараз чинив, й все сповнялось". Для доказу цього факту існує і конкретніший вірш, який просто неможливо трактувати двозначно, а саме, що відлік часу іде від сотворіння перших людей — Іс. 44:7!

Якщо сучасна наука має можливість воскресити фізичне людське тіло з більшою подібністю, ніж однояйцеві близнята, то які після цьо-

(Закінчення на стор. 21)

В Україні видається журнал для дітей „Стежка"

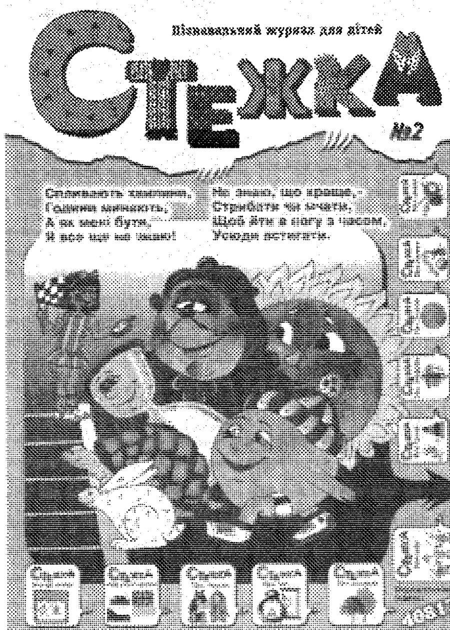

Журнал „Стежка" призначений для дітей дошкільного та молодшого шкільного віку, і видається в Україні з 1997 року. Цей пізнавальний журнал появляється кожного місяця, а добірка матеріялів кожного числа пов'язана однією загальною темою, яка подається дітворі у цікавій та привабливій формі й у кольоровому вигляді.

Журнал враховує у змісті вимоги навчальних програм та інтереси дітей, які виявились під час зустрічей працівників редакції з дітьми, вихователями та вчителями. Широко використовується український фолкльор та мовно-літературні завдання. Головний редактор „Стежки" — Г. Г. Шецкін, а адреса редакції: 254123, м. Київ — 123, вул. Западинська, 5. (Поштова скринька: 254123, а/с 29), тел. 430-01-80. Можна також звертатися за інформаціями до українського посольства у Вашінгтоні, (тел.: (202) 333-0606).

Альбом малюнків Тараса Шевченка

Малюнок з альбому — "Вознесенський собор в Переяславі. 1845".

Більшість шанувальників творчої спадщини Тараса Шевченка, безперечно, знає, що він був талановитим художником, але далеко не всі, з чисто технічних причин, могли милуватися його малюнками. Таку нагоду створює новий альбом факсимільних видань з унікальної колекції рукописної і малярської спадщини Шевченка.

Це відтворення альбому з 1845-го року, в якому зібрані на 20 аркушах 35 малюнків і тексти поета. До альбому ввійшли унікальні пам'ятки української архітектури, більшість яких була знищена в роки комуністичного режиму. Відповідність копії оригіналу засвідчено підписами хранителів Шевченкового архіву та печаткою Інституту літератури ім. Т.Г.Шевченка Національної Академії Наук України. До альбома додається брошура українською, англійською, німецькою та французькою мовами, у якій вміщено наукову розвідку щодо його історії та каталог.

Академіки Микола Жулинський та Іван Дзюба, завідуючий відділом рукописів Інституту літератури Сергій Гальченко пишуть до "Свободи": "Перше видання цього альбома як меморіальної пам'ятки — ще один крок у розкритті багатогранного таланту Тараса Шевченка".

Замовити альбом можна за адресою: Україна, 252001, Київ 1, вул. М.Грушевського, 4, Інститут літератури. Видавничий центр "Спадщина". Тел. (044) 228-13-78, факс (044) 228-52-81.

У Львові появився новий культурно-мистецький журнал

У березні 1998 року Клюб українських мистців (КУМ) Львова почав видавати новий мистецький місячник під старою, та добре відомою старшому поколінні назвою „Назустріч". Раніше під такою назвою у Львові появлявся журнал як двотижневик, до 1939 року — під редакцією відомого журналіста Осипа Боднаровича, із співпрацею передових літераторів Львова.

У першому числі відновленого журналу редакція пригадує про свого попередника і надіється, що він пробудить інтерес до проблем культури. Журнал має намір виходити раз в місяць, а його перше число — справді культурне, видане на дуже доброму папері, із кольоровими і чорно-білими світлинами. Довгі, але цікаві статті порушують долю архітектурного ансамблю площі А. Міцкевича, рецензують осінний мистецький сезон „Високий Замок", інформують про членів Клюбу мистців та його прихильників, про нових меценатів культури, зокрема про д-ра Михайла Марковича, почином якого встановлено пам'ятник І. Трушеві у Львові і видано величеньку книжку німецькою мовою про нього. Далі знаходимо статті на музичні теми, зокрема про Львівську Оперу, а на закінчення — проголошення мистецьких виставок і згадка про несподівану смерть молодого мистця Миколи Андрущака.

Місячник можна замовляти за адресою: 290008, Львів, вул. Підвальна,ч. 3, а ціна, як тепер частенько вживають, „договірна".

„Люстра пана Севастіяна"

Нова збірка добре відомої письменниці з Канади Марії-Анни Голод появилася цього року в київському видавництві „Дніпро" у невеликому об'ємі — 140 сторінок. В першій частині знаходимо „Старосвітські легенди", що вже друкувалися два роки тому в збірці „Янгол у наймах", яка викликала живе зацікавлення і позитивну критику у рецензентів.Це фольклористичні легенди, які авторка знала ще в дитинстві. Домінує в них типове для українського народу почуття справедливости змагання між добром і злом, з перемогою добра. Дія цих легенд відбувається на західніх землях, де колись з'їжджалися нащадки давніх боярських родів, як також приїжджали західньо-европейські купці, завдяки яким запізнав шляхтич Тустановський нашу землю з плодами нововідкритої Америки.

Друга частина книжки „Люстра пана Севастіяна" — це макабрична історія, що відбувається у малому галицькому містечку, де двоє шляхтичів відкривають на своїх піскових посілостях фабрику скла. Герой розповіді із прибраним іменем Севастіяна, вишколений в альхемії чорнокнижниками Австрії, відкриває там же робітню люстер-дзеркал, вбиває власників фабрики у особистій помсті, але і сам гине від власної зброї — люстра.

Останнє оповідання у збірці це „Юліян" — про виховану в монастирі Студитів дитину-сирітку, що стала монахом-священиком, незважаючи на бажання помститися за невинну смерть батьків. Оповідання спирається на точно записаних архіварями даних.

Нова збірка Марії Голод цінна не лише цікавою розповіддю і побідою моральних засад, але також тим, що написана прегарною розмовною мовою, без дивовижних мовних новотворів, що так засмічують деякі видання.

Марія-Анна Голод: „Люстра пана Севастіяна, Київ, Видавництво „Дніпро", 1998 р.

ЦІКАВО ЗНАТИ

Що таке "radar"?

Слово "radar" має англійське походження. Воно є акронімом (скороченням з початкових літер) від слів "radio detecting and ranging" (радіовиявлення і визначення віддалі). Радар є „інструментом", який виявляє і вимірює віддалі, вживаючи радіосигнали.

В українській технічній термінології на означення слова „радар" вживаються також слова „радіольокатор" і „радіольокація". Радіольокатор складається з потужного радіопередавача, антенних пристроїв, високочутливого радіоприймача, вказуючого пристрою і допоміжного обладнання.

Великої потужности радіольокатор називається радіольокаційною станцією. За місцем розташування та призначенням радіольокаційні станції поділяються на наземні (рухомі і стаціонарні), корабельні та літакові.

Радіольокаційні станції поділяються на активні, напівактивні і пасивні. Активна радіольокація здійснюється шляхом опромінювання об'єкта радіохвилями і прийому відбитих від нього сигналів. При активній радіольокації з активною відповіддю на об'єкті встановлюються відповідач, який є приймально-передавальним приладом, що відповідає на сигнали активного радіольокатора. Напівактивна радіольокація відрізняється від активної лише тим, що опромінювання об'єкту радіохвилями і його виявлення відбуваються в різних пунктах. Принцип пасивної радіольокації базується на властивості землі та наземних об'єктів випромінювати електромагнітні хвилі при температурі, вищій від абсолютного нуля, та відбивати космічне радіовипромінювання.

Радіольокація широко використовується у війську, повітряному та водному цивільному транспорті, астрономії, метеорології, геодезії і астронавтиці. Отже, радар є інструментом, який вживається для виявлення об'єкту, вимірювання відстані до нього, обчислення швидкости його руху.

Методій Борецький

Обрано НОК в новому складі

IX Генеральна асамблея 10 грудня 1998 року обрала новий склад НОК України — 151 особу. Президентом обрано Івана Федоренка, який запевнив, що робитиме все для того, щоб співпраця НОК України і УСЦАК в Америці набула подальшого розвитку.

Денис Силантьєв та Ігор Снитко — віце-чемпіони Европи

Недавно в м. Шефілді, Англія, відбулись змагання на першість Европи з плавання, в яких взяли участь провідні плавці України. Денис Силантьєв здобув звання віце-чемпіона на 200 метрівці метеликом і бронзову медалю на 100 м цим же стилем. Його осяг, відповідно — 1.54.13 хв. і 51.58 сек. Ігор Снитко теж став віцечемпіоном Европи у плаванні на 1500 м вільним стилем, осягнувши час — 14.51.70 хв. Світлана Бондаренко здобула бронзову медалю на 100 м брасом в часі — 1.07.86 хв.

„Реал Мадрид" — суперник київського „Динамо"

Вже відбулося жеребкування пар футбольних клюбів Европи, що зустрінуться в чвертьфінальних іграх за першість в Лізі чемпіонів Европи. Київському „Динамо" припав „Реал Мандрид", з яким українські футболісти проведуть дві гри: 3 березня 1999 року в Мадриді, Еспанія, і 17 березня 1999 року в Києві.

У тому, що „Реал Мадрид" — серйозний суперник українського клюбу, немає сумніву. Ця дружина — національний чемпіон світу, двічі клюбовий чемпіон світу, 7 разів клюбовий чемпіон Европи, два рази володар Чаші футбольної Федерації Европи, мала срібні і бронзові нагороди в Чемпіонатах світу, у ній грають 11 футболістів національних команд Еспанії, Франції, Бразилії, Хорватії, Голляндії, Італії та Камеруну.Ось як прокоментував призначену зустріч „Реал Мадрид" — Київ „Динамо" тренер полтавської „Ворскли" Анатолій Коньков: „Слабких суперників в чвертьфіналі Ліги чемпіонів немає. Тому не можу сказати, що жереб був до киян прихильним або навпаки. На мою думку, те, що перші змагання пройдуть в Еспанії, немає ніякого значення, адже, гадаю, різниця між обома іграми буде дуже відчутна, хоча в кожній з них киянам потрібно грати на перемогу. У складі „Реала" більше яскравих індивідуальностей, а сила „Динамо" в дружиновій грі, ігровій дисципліні, швидкісному переміщенні футболістів. Це буде поєдинок гідних один одного суперників, тому шанси команд розцінюю як 50 на 50".

Прихильників київського „Динамо" тривожать відходи з дружини ряду провідних гравців. Перейшов до Гамбурґу в Німеччині Максимов, до одного з клюбів Туреччини виїхав капітан дружини — Калитвинцев. Виїхали на оглядини — Олег Лужний до „Бенфіки" в Португалії і Олександер Головко до „Ліверпулю" в Англії. Цих футболістів буде нелегко замінити. Як недавно відмітив почесний президент київського „Динамо", апетити західньоевропейських клюбів щодо киян зростають. Практично усі футболісти „Динамо" мають „покупців". При такому стані нелегко втримати стабільний склад. Одначе висока репутація цього провідного українського футбольного клюбу значно полегшує йому пошук найкращих талантів в Україні і навіть за кордоном. На місця вибулих гравців узято молодших майстрів, що розпочали вже в складі дружини підготовку до нового сезону, яка традиційно проходить в Руйт, Німеччина. Між цими новобранцями відбувають оглядини Дмитро Романенко з Чернігова, Андрій Спевака з Донеччини, Дмитро Балашов, Володимир Єзерський з львівських „Карпат", Сергій Серебрянників з клюбу „Шинник", Росія, і кілька інших футболістів. Хто з них ввійде до складу „Динамо", покаже недалеке майбутнє.

Українські діти люблять футбол

Наймолодша футбольна дружина клюбу „Крилаті" — діти віком 7—8 років.

Спортивний клюб „Крилаті" при осередку Спілки Української Молоді ім. 30 червня в Йонкерсі восени 1998 року організували п'ять футбольних дружин. Засновник клюбу Роман Глушка продовжує своє довголітнє головування у ньому.

Перша дружина клюбу змагається у Східній окрузі Футбольної ліґи (Eastern Distpiцт Soccer League», де займає перше місце в найвищій дивізії. Керівниками цієї дружини є Тарас Щур, Стефан Щур і Стефан Гованський, а спонсором — кредитівка СУМ-Йонкерс. Дружину зміцнили кілька змагунів, які приїхали з України: серед них Сергій Райко з Дрогобича — колишній змагун „Динамо" Київ. Кілька змагунів навчаються в семінарії Св. Василія при Стемфордській епархії.

Минулого року 4 юнацьких дружини клюбу змагалися в йонкерській Молодіжній футбольній федерації (Yonkers Youth Soccer Federation), яка складається з 65 дружин. Голова Осередку СУМ в Йонкерсі Орест Козіцький є координатором юнацьких дружин „Крилатих" і керівником найстаршої юнацької Команди-А у віковій групі 13-15 років. Спонзором цієї команди є бюро подорожей Данвуді Травел (Dunwoodie Travel Bureau), яке провадить Леся Козіцька.

Керівником Команди-Б у віковій групі 11-12 років є Любомир Щур, спонзорує її будівельна фірма Анмед Контрактінґ (Anmed Contractong Corp.), де власником є Андрій Медвідь.

Керівником Команди-С вікової групи 9-10 років були Мирон Періх, Михайло Глушко і Ярослав Палилик, спонзорувало дружину підприємство Со Мил Лікорс (Saw Mill Liquors), яким провадять Володимир і Міля Щур.

Змагун цієї дружини Роман Палилик встрілив найбільше голів в лізі. Керівниками Команди-Д вікової групи 6—8 років були Стефан Щур і Дарек Дзвінчик, а спонзором є фірма Майко Електрик (Myco Electric), — власник Мирон Періх.

В юнацьких командах „Крилатих" разом є 75 змагунів. Усі — члени Спілки Української Молоді. „Крилаті" й осередок СУМ-у в Йонкерсі залучають до своєї діяльности українських дітей з усього Вестчестерського і сусідніх повітів, з сусідніх стейтів Коннектикат і Ню Джерзі. Юні змагуни плекають надію колись увійти до Першої команди.

В здоровому тілі є здорова душа, тому спортові програми футболу і відбиванки притягають дітей до української спільноти при Осередку СУМ в Йонкерсі.

О. Козіцький

Появилося нове число „Нашого Спорту"

За ініціятивою клюбу „Чорноморська Січ" в Нюарку, за редакцією завжди активного пресового референта Омеляна Твардовського, появилося чергове число журналу „Наш Спорт", з датою січня 1999 року. В гарній півтвердій обкладинці з численними світлинами журнал справляє добре враження, а коли переглянути його зміст, то можна бути справді зачудованим, скільки цікавого може у ньому знайти кожний читач — спортовець він чи ні. З журналу довідуємся, що в цьому році клюб „Чорноморська Січ" буде відзначати своє 75-річчя, що є неабияким осягом, і з того приводу буде багато цікавих імпрез.

Журнал на 56 сторінках містить багато звітування за переведені змагання, так із футболу, як і плавання, легкоатлетики, та про спортові школи, актуальні вістки із численними світлинами, вістки про спортові успіхи в Україні, включно із зверненням до футболістів прем'єр-міністра України В. Пустовойтенка. Пишуть також про шахи, про особливі персонажі українського спорту (до 80-річчя О. Скоценя) і про майбутні спортові події в 1999 році.

Як бачимо, кожний читач може в „Нашому Спорті" знайти щось цікавого для себе, і можна лише привітати, що цей журнал входить із 1999 роком у 25-ий рік своєї, хоча і не періодичної, появи. Цю тяглість завдячуємо таким ентузіястам спортової журналістики, як О. Твардовський, що рівночасно від довгих років є редактором „Спортових Вістей" у „Свободі".

О. Кузьмович

Ми є свідками...

(Закінчення зі стор. 1)

нув головного суддю на керівника сенатського розгляду та зійшов з підвищення. Тоді В. Ренквіст заприсягнув сенаторів, які виконуватимуть обов'язки лави присяжних, і кожний з сенаторів по черзі підходив і підписував Книгу присяг.

Немає сумніву, що всі ці офіційно-поважні церемонії залишили свою відбитку в душі кожного із 100 присутніх сенаторів, які напевно були свідомі, що є творцями історії — другого з черги розгляду оскарження Президента США — першим в 1868 році був Президент Ендрю Джонсон.

У п'ятницю, 8 січня, після надзвичайних закритих зборів провідників обидвох партій, що тривали приблизно три години, Сенат одноголосно схвалив плян розгляду оскарження Президента Клінтона, котрий дозволяє на початкову дискусію, але відклав рішення про викликання свідків на пізніші дні місяця. Це одноголосне схвалення Сенату відвернуло дальші конфронтації щодо суперечних плянів розгляду оскарження республіканців і демократів, які загрожували Сенатові таким самим заколотом, як у Палаті Репрезентантів, де обидві сторони дуже різнилися в поглядах щодо виклику свідків. На короткій сесії під головуванням головного судді В. Ренквіста, пізно по полудні, сенатори схвалили плян, який вони раніше визначили на зборах. Офіційний виклик з вимогою до Б. Клінтона відповісти на обидві точки оскарження був доручений Білому Домові.

Ґреґорі Крейґ, спеціяльний дорадник Білого Дому, заявив, що „згідно з прийнятим Сенатом порядком, ми плянуємо в імени Президента представити сильну, успішну і вичерпну оборону". Білий Дім сподівався, що Сенат обмежиться до скороченого розгляду без свідків і базуватиметься виключно на матеріялах, переданих незалежним прокуратором Кеннетом Старром.

У понеділок, 11 січня, Б. Клінтон формально відповів на оскарження: „Не винний", і вперше виступив проти намагань усунути його з посту Президента. Він підкреслив, що він не вчинив будь-якого злочину, а оскарження проти нього є такими недостатніми і заплутаними, що є неконституційними.

Після цілого ряду формальностей зі сторони оборони та оскаржувачів упродовж середи, 13 січня, Сенат в четвер, 14 січня, розпочав розгляд оскарження Президента. Після вступних дискусій Палата Репрезентантів представить арґументи своїх оскаржень, котрі не можуть тривати довше, ніж 24 години. Такий сам час матимуть оборонці-адвокати Президента для представлення своїх оборонних арґументів. У дальшому тягу розгляду сенатори ставлять питання обидвом сторонам — для цього визначено 16 годин. Після цього сенатори можуть голосуванням відкинути оскарження, а якщо це не перейде, тоді доведеться їм голосувати чи викликати свідків.

Х.В.- Ференцевич

Добродії ...

(Закінчення зі стор. 11)

вали, окремі склади. Самі його ретельно відремонтували. Були й труднощі: якось недоброзичливці нас усіх "замурували" в будинку, заваривши газовим пальником вхідні двері. Довелося вибиратися через вікно... Але нас підтримали преса, голова міської адміністрації Олександер Омельченко, громадськість. Почали збирати пожертви. В "Укркиївенерго" виділили нам грошей, дали харчів і одягу. Були й інші дари. Ми маємо безкоштовні їдальню, перукарню і кабінет медичної діягностики для бідних людей, лікуємо їм зуби, проводимо безкоштовні поховання самітних, ремонтуємо взуття, подаємо правничі консультації, нотаріяльні послуги. Відкриємо також пральню, аптеку, ремонт побутової техніки. Ось відгук 72-річної Марії Осадчої: "Тричі на тиждень ми маємо тут гречану кашу з ковбаскою, булочку з маслом, компот або чай. Де тепер у Києві можна так пообідати?"

— Чи багато людей перебуває під вашою опікою?

— На терені нашої діяльности проживає 56 тисяч ветеранів війни і праці, а ще — спеціялізовані школи, громади багатодітних сімей, інвалідів. Щоб люди мали про нас чітке уявлення, ми укладаємо угоди як з підопічними, так і з опікунами фонду. Ось угода з Суспільною Службою України, яку підписала її директор Надія Самуляк. А це — угоди з організаціями людей, які потребують допомоги.

— Ви згадали про самозабезпечення...

— Це наша мета. Маємо вже підприємство оптово-роздрібної торгівлі "Добродій", засновуємо майстерні, де впровадимо новітні технології, зокрема талановитого київського досліджувача Івана Кравця. Один з його патентів — модерні захисні покриття механізмів з металу — наша надія. Є й інші...Фармер Микола Штрикер виділяє нам у Василькові під Києвом гектарів з 15 землі під вирощування овочів, які підуть як на обіди для бідних, так і на продаж з цією ж метою.

— Що привело вас в Америку?

— Знову ж таки пошук можливостей допомоги хворим і бідним людям. Через Інтернет звернувся до російськомовної організації, яка реклямувала допомогу. Вони мене запросили і кажуть: "Давай гроші і бери допомогу". Коли назвали суму, у мене перехопило подих. Але в українській громаді зустрів багато доброзичливців і не вважаю свою поїздку марною. Українська кредитівка „Самопоміч" виділила для бідних киян щедру суму, за яку ми красно дякуємо. Тепло прийняли мене Микола Бойчук, а також провідники Православної Кредитівки.

— Залишите свої координати?

— Охоче. Адреса: Україна, Київ, 254123, Западинська вулиця, 9. Телефон (044) 4605337, телефон-факс (044) 2740826, e-mail ivant@ukrpack.net.

— Хочу сказати, що, як на мене, найцінніше у вашій діяльності — це спроби власними силами розв'язувати проблеми. Успіху вам і щедрих дарителів!

З гостем розмовляв
Левко Хмельковський

ІСТОРІЮ СВІТУ...

(Закінчення зі стор. 17)

го ще можуть бути сумніви у здатності нашого Творця до віддавна пророкованого воскресіння з мертвих?

Ми вже згадували, що Ісус Христос учив пильно спостерігати за фіговим деревом як прообразом Ізраїля у питанні часу кінця (Мт. 4:32; Ос. 9:10). Отже, Ізраїль, без перебільшення, є стрілкою на Господньому світовому годиннику. Варто зауважити, що знавці Писання, юдеї, переконані, що Бог заснуванням держави Ізраїль у травні 1948 р. ввів його у початковий ювілей-ритм. Вони вірять, що після 49 років знову буде проголошений ювілей, як за часів Мойсея. За їхніми обчисленнями 1998 рік — ювілейний. Повернення ізраїльського народу в землю обітовану за необхідністю „включає" усе, що йому визначене. Для Христової Церкви це означає тривогу у вищій мірі, тому що перед тим, як Всевишній розпочне історію спасіння з Ізраїлем, повинен завершитися Його плян спасіння з Церквою із народів світу, тобто її підхоплення.

Але час так званого „включення" вищезгаданого механізму відомий лише небесному Отцеві, і не виключено, що він розпочався не з 1948 р., а із червня 1967 р. — періоду отримання ізраїльським народом усієї своєї столиці Єрусалиму з храмом та „стіною плачу", внаслідок переможної шестиденної війни. Симптоматично, що саме після цього чуда головний раввин Шломо Горен прорік пророчі слова: „Ми увійшли в месіанський час". До речі, приблизно на цей період вказував і відомий український дослідник проф. М. Чмихов, вважаючи 1996-2015 рр. часом переходу до наступної епохи.

Не можна й оминути версії професологів Старого Заповіту, найяскравішим представником яких є Д. Черч, автор бестселера „Пророкування Псалмів". На його думку, ця книга є путівником по історії XX століття, починаючи з 1901 року — псалму першого, а кожний псалом відповідає черговому рокові. У 97 - му псалмі містяться пророчі слова „Огонь іде перед лицем Господа... Освітили Вселенну Його блискавиці, — те бачить земля та тремтить! Небо розповідає про правду Його, й бачать славу Його всі народи" (Пс. 97:3-6), які неможливо не пов'язувати з кометою Хейла-Боппа.

Загалом же не варто вгадувати непосильного для можливостей людини часу періоду трансформації існуючого буття, а слід цілковито погодитися зі словами І. Лангхаммера: „Усякий благочестивий єврей в Ізраїлі очікує тепер кожного дня приходу Месії, так само, як усякий істинний християнин кожного дня очікує другого приходу Христа", і керуватися ними у повсякденних випробуваннях жорстокого сьогодення.

Серйозність нашого ставлення до біблійних передбачень щодо кінця віку пояснюється насамперед тим, що усі попередні пророцтва точно й у визначений строк збулися без зволікань і запізнень. Про що це говорить? Безперечно про те, що нашу світову історію контролює Вища Сила, котра попереджує нас про можливі перипетії цієї історії й допомагає нам будувати свої життєві пляни у чіткій відповідності до майбутнього розгортання історичних подій. Знехтувати цими передбаченнями неземного характеру було б щонайменше нерозумно.

Володимир Кухарський,
бакалавр теології
м. Тернопіль.

(Публікується із скороченням)

ПОДОЛАТИ ЕКОНОМІЧНУ...

(Закінчення зі стор. 10)

плені попередженням про те, що Україна, коли влада не буде проводити реформи, затримає на низькому рівні бюджетний дефіцит та інфляцію, грошової допомоги не дістане. Та згоди між урядом і Верховною Радою в справі дальших реформ та економічної і соціяльної політики немає. А без такої згоди народ буде ще добрих кілька, а то й кільканадцять літ терпіти. А чи це потрібно? Чи не можна щось зробити, щоб економіка в Україні почала зростати?

Президент Кучма закликає до такої згоди уряд і Верховну Раду. Навіть голова Верховної Ради О. Ткаченко час до часу робить якісь натяки про це. Та мені здається, що того замало. Потрібне формальне домовлення (щось на взірець Конституційного договору) між Президентом, урядом і більшістю у Верховній Раді щодо основного пляну акції на економічній і соціяльній ділянках впродовж, скажімо, чотирьох літ. Леонід Кучма мав би у погодженні з Верховною Радою створити уряд національної злагоди.

В Німеччині існувала така коаліція соціялістів і християнських демократів. У повоєнній Франції президент обирався від одного крила, а уряд — від іншого. Невже в Україні в такій критичній ситуації не можна створити подібну коаліцію?

М. Мельник,
Толлмедж, Огайо

В КІНЦІ НОМЕРА

ПЕРСПЕКТИВИ АВТОМОБІЛЬНОГО РИНКУ В США

При кінці кожного року економісти та директори автомобільних фірм роблять прогнози стосовно автомобільного ринку на наступний рік. Передовими з них є економісти Мишґенського університету і провідники Дженерал Моторс, Форда та Даймлей Крайслер (колись Крайслер), колишня „велика трійка".

Самозрозуміло, економічний клімат матиме вагомий вплив на автомобільний ринок в США. Існує загальна думка, що в 1999 і 2000 роках економічний ріст сповільниться в порівнянні з 1998 роком. Мишиґенський університет передбачає, що валовий домашній прибуток піднесеться в 1999 році на 1.5 відсотка, а в 2000 році — на 1.6 відсотка, в порівнянні з 1998 роком, якого зріст передбачають на 3.6 відсотків.

Перепитування 29 чільних економістів Національної асоціяції ділових економістів дає більш оптимістичну прогнозу, бо вони передбачають економічний ріст в США на 1999 рік на 2.1 відсотків. Автомобільний ринок протягом наступних років буде під впливом двох важливих чинників, — продовження економічного безладдя в Азії і Південній Америці та психологічною розплатою нового тисячоліття.

Економісти Мишиґенського університету вважають, що безробіття почне зростати в 1999 році і становитиме 4.9 відсотків, а в 2000 році — 5.4 відсотків, в порівнянні з 4.5 відстотка в 1998 році. Інфляція також піднесеться з 0.8 відсотка в 1998 році до 1.5 відсотка в 1999 році і 1.9 відсотка в 2000 році.

Беручи до уваги основні економічні дані, які передбачаються на наступні роки, Мишиґенський університет прогнозує лише мінімальний вплив на автомобільний ринок США, який встановляють в 1998 році на 15.4 млн., 1999 році — 15.0 млн. і в 2000 році — 14.8 млн. штук.

Суміж продукції продовжуватиметься в користь навеликих вантажівок, більших розміром і дорожчих авт та спортивно-утилітарних машин, з яких виробники мають більшу користь.

Передова технологія є на аґенді кожної автомобільної фірми світу. Одначе, фахівці вважають, що електричне авто може стати конкурувати з традиційними моторами щойно за чотири роки. Дехто думає, що не раніше, як за 10 років.

Число юнійних робітників в автомобільній промисловості США постійно меншає і тепер становить біля 750,000, майже половину того, що було 20 років тому. Беручи до уваги продовження ґльобалізації, цей напрям продовжуватиметься.

Наприклад, в корпорації Дженерал Моторс число юнійних робітників десять років тому було біля 370,000, тепер є біля 218,000. Передбачають, що до 2003 року біля 100,000 їхніх робітників піде на пенсію і не всі з них будуть заступлені новими.

Як юнія, так і Дженерал Моторс стараються виплекати більше взаємного довір'я, яке вони втратили в минулому, головно в 1998 році, через довгий страйк.

У 1999 році вигасають юнійні контракти з трьома валикими автомобільними компаніями. З огляду на вище сказане, стасовно втрати робочих місць, юнійні провідники будуть агресивними у своїх вимогах, що може спричинити перерву у виробництві автомобілів

У 1998 році автомобільні фірми знизили ціни на свої продукти. Вони передбачають, що в 1999 році ціни будуть ці самі, а може навіть дещо нижчі, беручи до уваги різні маркетінґові програми.

Щоб протидіяти цьому і збільшити заробітки, кожна з автомобільних фірм продовжуватиме скорочення втрат через консолідацію адміністрації, технічного персоналу, зміни продукту та використання нових джерел закупів складових частин.

Головні закордонні конкуренти продовжуватимуть свою експансію на американському ринку.

Олександер Серафин

Український "маґеллан"

Пошта України випустила нову марку на честь видатного мореплавця Юрія Лисянського, який був командиром корабля "Нева" у першому російському плаванні двох суден довкола світу і в 1803 році першим привів свій корабель в Америку, на Аляску, де урядувава більше року. Командиром другого корабля був Крузенштерн, який дістався Камчатки.

Юрій Лисянський народився

1773 року у Ніжині на Чернігівщині, звідки потрапив до Морського кадетського корпусу. На честь Лисянського названо острів на Гаваях і півострів в Охотському морі.

ПОДЯКА І ВІДГУКИ на книжку „ВЕСНА НА ВІКИ“

Другого листопада минув рік від появи моєї книжки. До цього часу були поміщені рецензії і “Наукові оцінки“ в одинадцяти газетах: „Свобода“ — ЗША, „Українські Вісті“ — Едмонтон-Канада, „Новий шлях“ (два рази): наукова оцінка д-ра Ю. Войчишин і рецензія д-р Юліяна Мовчана — Торонто-Канада, „Вечірній Київ“ і „Літературна Україна“ — Київ, Україна, „Народне слово“ і „Вежі“ — Кіровоград-Україна, „Тернопільська газета“ і „Русалка Дністрова“ — Тернопіль-Україна, „Славія“ — Чеський Міжнародний Славістичний Журнал — Чеська Республіка. Я одержала (77) сімдесят сім листів з „Відгуками“, „Грамотами вдячности“ і подяки. Тому уважаю, що найбільше відповідний і гідний спосіб, подякувати тим усім любителям творчості Е. Маланюка, тут на сторінках „Свободи“.

Щиро дякую д-рові Ю. Войчишин за її „Наукову оцінку“ моєї книжки. Це листи з нашої переписки з бл. п. Е. Маланюком 1953 — 1968 р. Як рівнож, що подала це до „Літературної України“ в Києві, „Вежі“ в Кіровограді, „Нового Шляху“ в Торонто, „Українських Вістей“ в Едмонтоні і „Свобода“ в США. Мені написала: „Висплаю Вам рецензію на Вашу книжку. Уважаю це „науковою оцінкою“ і прошу Вас, також так дивитись на ці справи“. Один з листів загубився під час друкування книжки. Віднайшовся запізно і нема його в книжці. Я опісля післала д-р Ю. Войчишин його копію. Вона уважає, що власне цей загублений лист „треба було помістити на початку книжки, щоби познайомити зі мною, як співучасницею листування між мною і Е. Маланюком, що і є найважливіше в цій книзі. Цей лист з 10/31/1967 р. Згадка про нього є на стор. 205 під неточною датою 10/25/1965. А якщо читачеві цікаво пізнати відношення Е. Маланюка до мене, то прошу переглянути листи з 24/3/56 р., 2/4/57 р., 29/4/62 р., 10/1/64, 21/1/65 р., 25/10/65 р., 24/4/67 р.

При цій нагоді хочу поправити ще дві великі друкарські помилки. На 154 стор. має бути ЛИПИНСЬКИЙ, а на стор. 204 є неточність. Е. Маланюк прилетів до Чикаґо і його вітали на летовищі. Другого листопада минув рік від появи моєї книжки. Мене радує, що за цей час були поміщені рецензії і наукові оцінки в одинадцяти газетах та журналах.

Моя найщиріша подяка Високопреосвященному Владиці Любомирові Гузареві, Владиці Михайлові Єп. Апостольського Екзархату у Великій Британії, ректорові Вищої Духовної Семінарії, Тернопільської Дієцезії, о. Митратові Василеві Семенюкові і Стемфордському музеєві.

Рівнож моя щира подяка усім науковим інституціям, науковцям, письменникам, журналістам, університетам, бібліотекам і читачам.

Сердечна подяка Могилянській Академії в Києві і Науковому Товариству ім. Шевченка в Ню Йорку, що подали мою книжку на Інтернет, за листа д-р Ляриси Онишкевич, заступника голови НТШ, за листа від Конґресової Бібліотеки — Кеннет В. Картерові, а також д-р Юрієві Добчанському з тієї ж бібліотеки за прислання бібліографічного запису моєї книжки.

Дякую Українській Вільній Академії Наук в США, Українсько-Канадському Дослідно-Документальному Центрові в Торонто, рівнож Г.О. Сороці директорові Державного Музею Літератури України за акт прийому, проспект Музею і два милі листи, за посвідку реєстрації від Національної Парляментської Бібліотеки, директорові Державного Архіву Тернопільської обл. Богданові Хаварівському, редакторові тернопільських часописів Б. Мельничукові і Василеві Вітенко директорові Тернопільської Державної Обласної Універсальної Наукової Бібліотеки за грамоту вдячности.

Моя подяка за листи від слідуючих унівреситетських бібліотек в США: Урбана-Шампейн — Славістична і Східньо-Европейська Бібліотека, проф. Штогрин — Принстон, університетська бібліотека, Принстон, Н. Дж., Гарвард — Український Дослідний Інститут, Кембридж, Масс., Діоцезальний Музей і Дослідчий центр — Стемфорд, Конн., Міннесотський університет — Еміґрації Історичний Центр, Галина Миронюк, куратор, Стейтовий університет, Східньо Европейські Студії в Огайо, Колорадський університет в Бульдер. Єйл Унів, Слов'янських і Східньо-Европейських колекцій, Колюмбія університет, Ню Йорк, Вейн університет, Дітройт, Мишиґен, університет Оф Мишиген, Анн Арбор.

В Канаді: Альберта університет, Канадський Інститут Українських Студій, Манітоба університет — Центр Українських Канадських Студій, Вінніпеґ-Манітоба, преса о. Василіян в Етобікоке Он., Оттава університет, Дослідчий Центр Українських Студій, Онт., св.Андрія Коледж при університеті Вінніпеґ, Манітоба, Карлетон університет, Оттава.

На Україні: Бібліотека Могилянської Академії, Наукова Бібліотека Київського університету ім. Тараса Шевченка, Національна Парляментарська Бібліотека, Обласна бібліотека міста Тернополя, Головне Управління Культури, бібліотека ім. Лесі Українки, Тернопіль, Львівська Наукова Бібліотека ім. Стефаника, обласна бібліотека Олени Пчілки, Луцьк, Харківська державна обласна універсальна наукова бібліотека, Кіровоградський Державний Педагогічний університет ім. Винниченка, Державна Наукова Бібліотека ім. В.Г.Короленка.

Франція: Наукове Товариство ім. Т. Шевченка, Сарсель, Бібліотека ім. Симона Петлюри, Париж.

Польща: Інститут філології Слов'янської при університеті у Вроцлаві.

Чеська Республіка: Народна Слов'янська Бібліотека в Празі.

Невимовно зворушило мене, що все хтось хотів зробити мені приємність і написав кілька милих слів підтримки, чи зробив дарунок. Син. Е. Маланюка Богдан прислав листа: Прага 20/12/97 р. „Спасибі Вам за дуже гарну книгу, та за те, що Ваша книга взагалі на світі“ і чотири знімки. Свою з родиною (вони обоє з дружиною проф. університету в Празі) і три зі святкувань в честь батька в Кіровограді. Він стоїть коло погруддя батька, посвячення пам'ятника Е. Маланюка перед Домом Культури, і діти в народних строях по виступі в честь Е. Маланюка і переіменування їхньої школи на школу ім. Е. Маланюка. Д-р Ю. Войчишин подарувала свої дві книжки: Іван Багряний, Літературно-бібліографічна студія і „Ярий крик і біль тужавий“ — поетична особистість Е. Маланюка, чудово ілюстровану мистцем Лопатою. Редактор Леонід Куценко передав через кіровоградських журналістів свої дві книжки про Е. Маланюка: „Боян степової Еллади“ і “ Невичерпальність“. Гол. редактор „Вечірнього Києва“ Віталій Карпенко колонку статей: „Як повернути Манкурту пам'ять“. Василь БОНДАР (а не Боднар, як було написано під його статтею в „Свободі“ свою книжку „Одвідини“. Редактор Світлана Орел привезла цикл гарно виданих кольорових карток з видами Кіровграду (16). На кожній із них хтось із визначних людей, які там перебували: Карпенко-Карий, Кропивницький, Винниченко, Е. Маланюк, лавреат Нобелівської премії І.Є. Там і другі. Д-р Ю. Мовчан прислав мені невідому статтю про мою книжку, яка була поміщена в канадському „Новому Шляху“, поетеса Леся Храплива-Щур потішила своїми чудовими віршами на спомин книжку „Евген Храпливий“ з циклю Українські вчені, а д-р Січкоріз передав мені зі Львова український дарунок. Це все зробили шанувальники Великої людини. І є наглядним доказом, якою цінністю для кожного українського патріота і для нашої літератури є творчість Е. Маланюка.

Наприкінці хочу додати короткі уривки із деяких листів. І так, 14/12/97 р. першою ластівкою був лист мойого шкільного товариша проф. Торонтського університету д-ра Богдана Будуровича: „Ґратулюю тобі за такий блискучий успіх. Тобі вдалось належно вшанувати Великого поета, який дружив з тобою і зберегти від забуття, важливу частину його листування, яке стане колись справжнім скарбом для літературознавців. Все це вміло поєднане з багатою документацією, фотокопіями листів, та ілюстраційним матеріялом. Не менш цікавими були для мене твої спомини, хоч твою присутність можна відчути скрізь, бо листи були писані до тебе і для тебе, а твої коментарі дозволяють читачеві відкрити частину твоєї душі. Це поєднання твоєї особистості з Е. Маланюком вдалось осягнути тільки тому, що ти сама зайнялась редакцією і виданням книжки. Бо ніяка постороння людина, навіть досвідчений редактор не зумів би цього доконати. Тому можеш справді гордитись твоїм досягненням. Здоровлю Богдан“.

Високопреосвященний Владика Любомир Гузар: „Мені передано Вашу книгу. Сердечно дякую. Добре, що Ви зафіксували його пам'ять. Бажаючи многих Божих ласк, остаю Відданий в Христі і вдячний †Любомир.

Національний Університет Києво-Могилянська Академія. 13 березня 1998 р. „Були приємно зворушені, коли одержали примірники Вашої книги „Весна на віки“. Це дійсно цінний внесок до нашого фонду, бо дасть змогу нашим читачам досліджувати творчість і життя визначної людини — Е. Маланюка, ознайомлюватись з унікальними документами, що вміщені у Вашій книжці. Дякуємо за Вашу працю, яка безумовно є цінною для всіх, кому небайдужа доля України. На кожному примірнику буде вміщений спеціяльний штамп „Дарчий примірник від Авторки“, а також інформацію буде поміщено на домашній сторінці бібліотеки в Інтернет. Щасти Вам Боже! З повагою Тетяна Ярошенко — директор Наукової Бібліотеки.

5/3/1998 р. д-р Ляриса Онишкевич заступник голови НТШ „Щиро дякую Вам за присланий примірник зібраних листів Поета. Ви зробили велике діло цим виданням. Це дуже цінне видання для дослідників творчости Поета. Щира Вам подяка за це!“

д-р Ляриса Онишкевич

18/3/1998 р. д-р Ярослав Грицак (автор Нарису України, виданого в Києві в 1996р.). „Щиро дякую Вам і поздоровляю з виходом такої гарної і потрібної книжки... З найкращими побажаннями щастя і здоров'я. Захоплений Вами Ярослав Грицак.

1/21/1998р. Гол. редактор „Вечірнього Києва“ — Віталій Карпенко. „Одержав від Вас цінну книжку „Весна на віки“. Я люблю поезію і публіцистику Е. Маланюка. Я степовик і розумію степовика. Отож ще раз дуже дякую. Навзаєм посилаю мою книжку „Як повернути Манкурту пам'ять?“ Це мої статті, тому матимете уявлення про позицію часопису і мою особисто. Дякую за Вашу наполегливу працю, за те, що відкрили ще одну сторінку з біографії поета, додали цікаві штрихи до його образу. З повагою Віталій Карпенко“.

3/2/1998 р. Маю уповноважнення від обл. бібліотеки ім. Чижевського висловити Вам подяку за цінний дарунок. Аспірантка пише кандидатську дисертацію про творчість Е. Маланюка. Видані Вами листи — то Ваш життєвий подвиг і, я переконаний, данина пам'яті великому поетові. Їй Богу, Ви ще не до кінця не збагнули, що за цінний дарунок зроблені Вами поетової творчості і життєпису. Саме ця обставина покликала мене відгукнутись в рідному поетовому місті в газеті „Народне Слово“, яка буде ще одним доказом моєї вдячності. 3/17/1998 р. Особливо вдячний за підпис на книзі, адже вона тепер „паспортизована“, що для мене, як дослідника творчості Е. Маланюка дуже важне... Мене повідомили з Кракова, з Ягелонського університету, що вже одержали Вашу книгу. Незмінно зі щирою повагою Леонід Куценко.

Д-р Юліян Мовчан. 12/1/1997 р. „Книжка дуже цікава і важлива, бо в ній висвітлили не тільки те, що писав у своїх приватних листах наш видатний і талановитий поет і патріот Е. Маланюк, але також описали із свойого життя, яке не раз було трагічним і тому, напевно, зворушуючим для читача. На все добре — Юліян Мовчан. П.С. Окремо дякую за гарну авторську дедикацію 2/12/9... Радію, що Ваша п. Оксана, книжка в Україні має такий великий успіх.

Храплива. Грудень 1997 р. Поетеса Леся Храплива-Щур: „Щира Вам вдяка за книжку „Немає сумніву“, що такий важливий документ-причинок до вивчення Людини такої, як був Імператор Строф — видати було обов'язково. І цим Ви вчинили велику прислугу нашому літературознавству. Ще більше зворушили мене Ваші спомини, такі близькі й зрозумілі мені! За них Вам особлива подяка. Братислава

1/30/1998 р. Словацький україніст Микола Неврли: „Повернувся з Праги, де в сина Е. Маланюка, інж. Богдана, бачив Вашу книжку. Дещо з Вашої книжки хочу перекласти для чеського „Славія“ (міжнародний славістичний орган). Там же хочу її зреферувати. Крім того готую монографію про Е. Маланюка. А про ґенія — кожна найменша згадка — вельми важлива. Україна повинна Вам за цей щедрий дар (так щедрий, бо ж нині видати таку книжку — це майже люксус!) Щиро подякувати. 10/17/1998 р. Ваше ім'я на віки з'єднане з ім'ям Евгена Маланюка, ґеніяльного поета, так як і ім'я Варвари Репніної з ім'ям Шевченка. Розумійте в найкращому розумінні цього вислову. З найглибшою пошаною Микола Невр'ли.

2/25/1998 р. Поза всяким сумнівом, Вам забезпечене місце в життєписі відомого поета. Зробили Ви добру справу, опублікувавши його листи, що дають повну уяву про нього, як людину. З правдивою пошаною Ваш Ярослав Славутич.

3/12/1997 р. Поетеса Володимира Демус: „Цікавий підхід, оригінальний, а може й унікальний. Все писане під кутом Вашої весни. Також добре віддзеркалена буденщина самітнього поета, його погляди й підхід до суспільства. Видання елегантне, усе прецизно обдумане і упорядковане. Ви вложили багато труду. Я говорю правду. Це, що думаю, а не компліменти. Щиро вітаю Вас — Влодзя.

2/26/1998 р. Чернівецька обл. наукова бібліотека, Буковина: „ Цінну і благородну справу Ви вчинили, видавши книгу „Весна на віки“. З листів і Ваших спогадів повстає образ Е. Маланюка не тільки, як великого патріота-поета, але і людини, яка болісно переживала втрату родини, самоту і жаль. З хвилюванням ми читали третю частину книги, яка яскраво доповнює головну частину. І ми ще раз (крім листів) пересвідчуємося у тому, з якою непересічною жінкою спілкувався поет. І чим були для нього листи „Вишневоокої Оксани“ — підтримкою і втіхою. Вони підбадьорювали його в тузі за Батьківщиною і родиною. Щодо Ваших оригінальних творів, на нашу думку вони є зразком справжньої української поезії, близької до народної. З повагою Антоніна Іваницька, директор Чернівецької Обл. Наукової Бібліотеки.

Проф. Струк. Травень 1998. — Торонто. Ви зібрали переписку Е. Маланюка з Вами. Для всіх хто цікавиться творчістю Маланюка — це неабиякий дар. Від себе і від всіх майбутніх студентів творчості Евгена маланюка Вам спасибіг. З правдивою пошаною Д.Г.Струк

4/27/1998 р. Академік Іван Дзюба: „Щиро дякую за книжку-дарунок „Весна на віки“. У ній зворушливий доказ людського благородства, не кажучи вже про важливі подробиці з життя нашого видатного поета. Добре, що Ви так дбайливо зберегли і видрукували ці листи. Бажаю Вам здоров'я і добра. З повагою Іван Дзюба

1/8/1998р р. Українська бібліотека ім. С. Петлюри, Париж. Потверджуємо одержання Вашої унікальної праці і щиро дякуємо за пам'ять про нашу установу. Вона буде показником майбутньому дослідникові еміграційної української дійсности на дуже цікавій орбіті Вашої епістолярної ініціятиви, та особистих і суспільних відносин із Співцем (так мило відміченим Юзефом Лободовським) про Українську Революцію і про її ґенія — Симона Петлюру. У Вашій книзі дослідник знайде інший профіль. І саме під тим кутом, думаю значіння книги. Інж. Василь Михальчик, директор.

Александер Скоп, Каліфорнія 4/12/1998 р.: „Випадково прочитав у Торонто Вашу книжку. Це дуже вартісні відомості для повного образу Великого поета, і мислителя. І епістолярний жанр дуже цікавий та інформативний з його особистими роздумуваннями. Добре, що Е. Маланюк мав духовну і моральну опору у Вашій особі.

Людмила Почтар, грудень 1997 р.: „ До певної міри належу до шанувальників Е. Маланюка, а також була його ученицею в Регенсбурзькій гімназії. Хоч ми в той час знали, що Він відомий поет, оцінити змогли значно пізніше. Я збагнула Його велич може за 10 років після гімназії. Недавно десь читала, що в архівах Варшави є листи Е. Маланюка до Ю. Липи, якого він дуже шанував.

3/7/1998 р. Надія Т. з Чернигівщини, студентка: „Спасибіг, що Ви видали таку цінну книжку для України. Нажаль, мало видають його книг, тим більше про його долю. Коли я читала „Мої спогади“ більше дізналась про Вас, як людину. Дуже рідко бувають такі люди, як Ви. Добра люблячa донька, дружина, мати, вірний друг. Боголюбива людина (це головне!) і до того осталась вірною своїй Батьківщині. Ви є взірець для усіх жінок мойого покоління. І не можу втриматись, щоб не сказати: „Спасибі Вам, що Ви є!“ Ви є дійсно патріотка своєї Батьківщини, коли там на чужині намагаєтесь зробити щось для неї. Велике Вам Спасибіг. З повагою Надія.

3/9/1998 р. Професор університету в Торонто, д-р Богдан Будурович: „Я був зворушений широким і ентузіястичним відгуком на появу Твоєї книжки. Хоч, здається, я оцінив правильно її значення, як важливого джерела до вивчення літературної біографії. То все ж таки, я не сподівався, що вона буде принята з таким захопленням і пересічними читачами і літературознавцями. Мені здається, що публікація тієї книжки, яка коштувала Тебе стільки труду і матеріяльних витрат Ти сповнила свою життєву місію і зробила доступними цінні матеріяли про життя однієї з найбільших постатей нашої літератури. І рівночасно пов'язала з ним на все нерозривно своє ім'я. Як колись писав Іван Франко в „Зів'ялому листі“: „Цвисти меш, поки мій спів лунає“, Богдан.

Від себе можу тільки додати, що Господь дав мені ласку пізнати, розуміти і могти потішити людину в самітньому горю і тяжких життєвих переживаннях. І, що „нічого не може дати більшої сатисфакції для людської душі, як нав'язати зв'язок з другою душею.

Оксана Сембай-Галицька

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МІЛДРЕД (СОФІЯ) МАЛЛАЛІЙ член УНС. Померла 7 квітня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. у Балтиморі Мд. Залишила у глибокому смутку чоловіка Русселла, сина Йосифа, трьох дочок Джаніс, Джейн і Лісу, чотирьох сестер Марію, Доріс, Алл і Гелену, сімох внуків і одну правнучку. Похорон відбувся 9квітня 1998 р. на Ветеранс цвинтарі у Arnytown Н.Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ОЛЕНА КЛИМИШИН член УНС Відд. 174 Т-ва „Ватра" в Дітройті. Померла 7 лютого 1998 р. на 87-му році життя. Нар. в 1911 р. в Україні. Членом УНС стала в 1962 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Миколу. Похорон відбувся 11 лютого 1998 р. на Маунт Олівет цвинтарі в Дітройті.

Вічна їй пам'ять!

Віра Крива, секр.

КРИСТИНА ПІН член УНС Відд. 407 в Торонто. Померла на 95-му році життя. Нар. в 1905 р. в Україні. Залишила у глибокому смутку внука Стефана і невістку Анну. Похорон відбувся 18 березня 1998 р. на Парк Лоун цвинтарі в Торонто.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АНАСТАЗІЯ ФЕЩУР член УНС Відд. 209. Померла 10 березня 1998 р. на 94-му році життя. Нар. в 1904 р. в Україні. Членом УНС стала в 1951 р. Залишила у глибокому смутку брата Антона і велику союзову громаду. Похорон відбувся 13 березня 1998 р. на цвинтарі св. Гертруди в Колонія, Н.Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

АННА ДРВІНГА (КРУПА) член УНС Відд. 481 Т-ва ім. Івана Франка в Карнегі, Па. Померла 21 жовтня 1997 р. на 75-му році життя. Нар. в 1922 р. Членом УНС стала в 1953 р. Залишила у глибокому смутку трьох дочок Еву, Гелен, Джоанн і п'ять внуків. Похорон відбувся на цвинтарі Mc Kees Rocks, PA.

Вічна їй пам'ять!

Анджела Гончар, секр.

АННА БІШКО член УНС Відд. 422 Т-ва ім. С. Петлюри у Філядельфії, Па. Померла 11 грудня 1997 р. на 98-му році життя. Нар. в 1899 р. в селі Запаниж, Україна. Членом УНС стала в 1924 р. Залишила у глибокому смутку дочок Етел, Линн і Сюзан, двох внуків, шість правнуків. Похорон відбувся 15 грудня 1997 р. на Oakland цвинтарі у Філядельфії, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЕЙЛИН БУДНИК член УНС Відд. 26. Померла 14 березня 1998 р. на 70-му році життя. Нар. в 1927 р. в Нюарку, Н.Дж. Членом УНС стала в 1968 р. Залишила у глибокому смутку синів Генрі і Венніс, дочку Ненсі. Похорон відбувся на цвинтарі св. Катерини в Sea Girt, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ ПРОКОПИК член УНС Відд. 230 Т-ва св. Івана Хрестителя в Янгставн, Н.Й. Помер 1 червня 1997 р. на 82-му році життя. Нар. в 1914 р. в селі Стрілки,Старий Самбір, Україна. Членом УНС став в 1949 р. Залишив у глибокому смутку трьох синів Конрада, Івана і Вілліяма, дочку Стефанію в Україні, дев'ять внуків і чотирьох правнуків. Похорон відбувся 5 червня 1997 р. на цвинтарі Tod Homestead в Янгставні.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ ШВЕЦЬ член УНС Відд. 131 в Чикаго. Померла на 75-му році життя. Членом УНС стала в 1973 р. Залишила у глибокому смутку двох дочок Іру та Лідію. Похорон відбувся на цвинтарі Homewood, IL.

Вічна їй пам'ять!

Управа 131 Відділу

РОМАН ЧОРНОБІЛЬ член УНС Відд. 437 Т-ва „Самопоміч" в Рочестері, Н.Й. Помер 11 березня 1998 р. на Фльориді на 90-му році життя. Нар. в 1908 р. в Станиславові, Україна. Членом УНС став в 1969 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, синів Андрія, Юрія з дружиною Деббі, внуків: Христину з чоловіком Джаном, Богдана, Карлі Джена, Юрія, правнучку Світляну К. Сайкс, сестер Марту і Олену з чоловіком Мироном і родиною. Похорон відбувся 16-го березня 1998р. на цвинтарі Holy Sepulchre в Рочестері, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Лідія Хом'як, секр.

МИХАЙЛО БИКОВСЬКИЙ член УНС Відд. 171 Помер 6 лютого 1998 р. на 72-му році життя. Нар. в 1925 р. в Джерзі Сиӷі, Н. Дж. Членом УНС став в 1961 р. Залишив у глибокому смутку дочку Карин і сина Михайла мол. Похорон відбувся 12 лютого 1998 р. на цвинтарі св. Хреста в North Arlington, Н. Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ВАСИЛЬ САМОФАЛ член УНС Відд. 12. Помер 23 березня 1998р. на 84-му році життя. Нар. в 1913 р. в Україні. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у глибокому смутку дружину Анну, сина Олександра з родиною, дочку Лідію з дітьми та ближчу і дальшу родину в США, Англії і Україні. Похорон відбувся 30 березня 1998 р. На Веніс цвинтарі на Фльориді.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ГЕЛЕН ОРЕСИК член УНС Відд. 164 Т-ва ім. М. Грушевського у Бервик.

Вічна їй Пам'ять!

Секретар

СТЕФАНІЯ ЛЯХОВИЧ член УНС Відд. 131 Т-ва ім. А. Шептицького в Чикаго. Померла 14 квітня 1998 р. на 91-му році життя. Залишила в глибокому смутку приятелів. Похорон відбувся 16 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго.

Вічна їй пам'ять!

Управа 131 Відділу

АННА ФЕСКОВ член УНС Відд. 407 в Торонто. Померла 10 жовтня 1997 р. на 89-му році життя. Нар. в 1907 р. в Україні. Членом УНС стала в 1952 р. Залишила у глибокому смутку дочок Катерину і Марію. Похорон відбувся 13 жовтня 1997 р. на цвинтарі St. Maunt Hope в Торонто, Онт.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ІВАН БІЛОБРАМ член УНС Відд. 407. Помер 18 лютого 1998 р. на 76-му році життя. Нар. в 1921 р. в Україні. Членом УНС став в 1965 р. Залишив у глибокому смутку дочку Маріянну. Похорон відбувся на Prospect цвинтарі в Торонто, Онт.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

КОНСТАНТИН КУЗЬМЕНКО член УНС Відд. 42 Т-ва ім. Т. Шевченка в Пассейк, Н.Дж. Помер 25 березня 1998 р. на 81-му році життя. Нар. в 1917 р. в Україні. Членом УНС став в 1965 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, пасинка Богдана і його дружину Марію, внуків Константина, Андрія і Бориса. Похорон відбувся 28 березня 1998 р. на Township цвинтарі в Глен Спей, Н.Й.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ВОЛОДИМИР ЖУКЛА член УНС. Помер 11 квітня 1998 р. на 82-му році життя. Нар. в 1916 р. в Дрогобичі, Україна. Членом УНС став в 1951 р. Залишив у глибокому смутку дружину Марію, дочок Ірину і Донну. Похорон відбувся 14 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, IЛ.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ЙОРДАН член УНС Відд. 163 Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па. Помер 5 квітня 1998 р. на 74-му році життя. Нар. в 1923 р. в селі Ожана, Ярослав, Україна. Членом УНС став в 1987 р. Залишив у глибокому смутку дружину Беті, дочку Беті з родиною, сестру Каролину і дальшу родину в Україні. Похорон відбувся 13 квітня 1998 р. на цвинтарі North Cedar Hill у Філядельфії, Па.

Вічна йому пам'ять!

Теодор Дуда, секр.

РОЗМАРІ ДИНКА член УНС Відд. 39 Т-ва „Українська Січ" в Сиракюзах, Н.Й. Померла 8 січня 1998 р. на 70-му році життя. Нар. в 1927 р. в Сиракюзах, Н.Й. Членом УНС стала в 1981 р. Залишила у глибокому смутку декількох племінників і племінниць, а також кузинів. Похорон відбувся 12 січня 1998 р. на українському цвинтарі в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ЛАРИСА ДОНЧУК член УНС Відд. 397 Т-ва ім. св. Ольги у Філядельфії, Па. Померла на 89-му році життя. Нар. в 1909 р. в селі Кошманівка, на Полтавщині, Україна. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у смутку приятелів, родину Трипупенків і союзову громаду. Похорон відбувся 17 грудня 1997 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Михайло Нич, секр.

МАРІЯ СТЕК-ҐЛІЦКІ член УНС Відд. 155 Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбой, Н. Дж. Померла 3 квітня 1998 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Перт Амбой, Н. Дж. Членом УНС стала в 1938 р. Залишила у глибокому смутку дочку Елані і сина Бернарда. Похорон відбувся 14 квітня 1998 р. на цвинтарі st. Gertrude's в Колонія, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Я. Завійський, секр.

ОКСАНА РАК член УНС Відд. 5 Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. Померла 21 лютого 1998 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. у Львові, Україна. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила у глибокому смутку сестру Марту з родиною. Похорон відбувся 26 лютого 1998 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна їй пам'ять!

Маріон Климишин, секр.

МАРІЯ ГАПІЙ член УНС Відд. 39 Т-ва „Січ" в Сиракюзах, Н.Й. Померла 21 січня 1998 р. на 83-му році життя. Нар. в 1914 р. в селі Берездівці, Україна. Членом УНС стала в 1959 р. Залишила у глибокому смутку брата Йосифа, племінника Ігора, племінницю Богданну. Похорон відбувся 24 січня 1998 р. на цвинтарі в Глен Спей, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

ПЕТРО ПІНЧАК член УНС. Помер 9 квітня 1998 р. на 35-му році життя. Нар. в 1962 р. в Анбурн, Н.Й. Членом УНС став в 1965 р. Залишив у смутку дружину Еленн Пінчак.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

БОГДАН ГУЦАЛ член УНС Відд. 345 Т-ва ім. Богдана Хмельницького в Міннеаполісі. Помер 14 квітня 1998 р. на 93-му році. Нар. в 1905 р. в селі Золота Слобода, Україна. Членом УНС став в 1958 р. Залишив у глибокому смутку Катерину Гуцал, сина Маркіяна з дружиною Женею і ближчу та дальшу родину в Україні, США і Канаді. Похорон відбувся 18 квітня 1998 р. на Гілсайд цвинтарі в Міннеаполіс, Мінн.

Вічна йому пам'ять!

Михайло Каркоць, секр.

ПАВЛО БУБНІВ член УНС Відд. 221 Т-ва св. Стефана. Помер 22 лютого 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1920 р. в селі Стінка, Бучацького р-ну, Україна. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку дружину Ольгу, синів Ореста з дружиною, Романа з дружиною, дочку Дарку з мужем, та сім внуків. Похорон відбувся з церкви свв. Володимира і Ольги в Чикаго на цвинтар св. Миколая.

Вічна йому пам'ять!

Галина Карачевська, секр.

ВОЛОДИМИР ФЛОНС член УНС Відд. 59 Т-ва „Січ" у Бріджпорт, КТ. Помер 27 квітня 1998 р. на 73-му році життя. Нар. в 1924 р. в селі Коропатники, Україна. Членом УНС став в 1973 р. Залишив у глибокому смутку дружину Гелену і дітей Давида і Ненсі. Похорон відбувся 29 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Івана в Стратфорд, КТ.

Вічна йому пам'ять!

Богдан Добожерак, секр.

ЕВГЕНІЯ СКРИПНИК член УНС Відд. 239 у Філядельфії, Па. Померла 17 липня 1997 р. на 89-му році життя. Нар. в 1908 р. в Україні. Членом УНС стала в 1964 р. Залишила у глибокому смутку сина Евгенія. Похорон відбувся 23 липня 1998 р. на цвинтарі св. Марії в Елкінс Парк, Па.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

СТЕФАН ВАСИЛИК член УНС Відд. 353 Т-ва Запорозька Січ в Ню Бранcвик, Н.Дж. Помер 22 квітня 1998 р. на 86-му році життя. Нар. в 1912 р. в Ню Бранcвик, Н. Дж. Членом УНС став в 1957 р. Залишив у глибокому смутку двох синів, двох сестер і приятелів. Похорон відбувся 25 квітня 1998 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ню Бранcвик, Н.Дж.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ЕВА ІЛЕМСЬКИЙ член УНС. Померла на 74-му році життя. Нар. в Україні. Залишила у глибокому смутку чоловіка Івана, сина Юрія, двох дочок Марію і Ольгу, братів Василя і Стефана, обидва в Україні, сімох внуків і двох правнуків.

Вічна їй пам'ять!

Секретар

МАРІУМ ФРАЙДА член УНС Відд. 39 Т-ва „Січ" в Сиракюзах, Н.Й. Померла 27 квітня 1998 р. на 68-му році життя. Нар. в 1930 р. в Сиракюзах, Н.Й. Членом УНС стала в 1949 р. Залишила у глибокому смутку чоловіка Павла і дітей Івана, Джеймса, Паулу, Сюзан, Михайла, Патрицію, Павла і Алісу, а також чотирьох братів і двох сестер. Похорон відбувся 30 квітня 1998 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна їй пам'ять!

Іван Коць, секр.

ВОЛОДИМИР ЛОПУШАНСЬКИЙ член УНС Відд. 268 Т-ва ім. Дмитра Вітовського у Франкфорд, Па. Помер 2 березня 1998 р. на 75-му році життя у Філядельфії, Па. Членом УНС став в 1995 р. Залишив у глибокому смутку дружину Стефанію, дітей Джин і Роберта, трьох внуків, братів Стефана і Йосифа, сестру Катерину. Похорон відбувся 6 березня 1998 р. на цвинтарі St. Marys Fox Chase, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

МИРОН КАЛНІЦКИЙ член УНС Відд. 240. Помер 9 квітня 1998 р. на 79-му році життя. Нар. в 1918 р. в Клівленді, Ог. Членом УНС став в 1937 р. Залишив у глибокому смутку дружину Філлис, синів Григорія і Мирона. Похорон відбувся 17 квітня 1998 р. на Barrancas National Cemetery в Pensocola, Fl.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА БАБІЙ член УНС Відд. 55 Т-ва св. Михаїла в Antis Bay. Померла 29 березня 1998 р. на 73-му році життя. Нар. в 1924 р. в Україні. Членом УНС стала в 1950 р. Залишила у глибокому смутку двох дочок Марію і Марту, а також внуків, родину і приятелів. Похорон відбувся 1 квітня 1998 р. на українському католицькому цвинтарі св. Михаїла в Балтиморі, Мд.

Вічна їй пам'ять!

Маріянна Ціздин, секр.

ЕВГЕНІЙ ТЕОДОР МАЛИК член УНС Відд. 45 Т-ва "Любов". Помер 24 березня 1998 р. на 78-му році життя. Нар. в 1919 р. у Філядельфії, Па. Членом УНС став в 1957 р. Залишив у глибокому смутку дру-жину Маргарет. Похорон відбувся 26 бе-резня 1998 р. на цвинтарі Ashes Scattered в Chesapeake Bay.

Вічна йому пам'ять!

Марія Рад, секр.

МИХАЙЛО ГАМІВКА член УНС Відд. 288 Т-ва св. Димитрія у Бетлагем. Помер 22 травня 1998 р. на 87-му році життя. Нар. в 1911 р. у Frugality, Pa. Членом УНС став в 1950 р. Залишив у глибокому смутку внуків. Похорон відбувся 26 травня 1998 р. на цвинтарі св. Йосафата в Hellertown, Pa.

Вічна йому пам'ять!

Секретар

Помер д-р Б. Гнатюк — визначний громадянин і науковець

Українська громада в Америці з відходом у засвіти д-ра Богдана Т. Гнатюка втратила ще одного із своїх визначних і активних діячів.

Д-р Б. Гнатюк був членом Головного Уряду Українського Народного Союзу, де від 1970-1986 займав становище контролера УНС, а від 1982 року був почесним членом Головного Уряду УНС.

Д-р Богдан Тарас Гнатюк народився 28листопада 1915 року в Заліщиках, Західня Україна. Диплом інженера- аеронавтика, включно з докторатом у 1945 році, здобув у Технічному університеті Данціґу в Німеччині. У студентські роки в Данціґу Б. Гнатюк був головою Українського Студентського Товариства та заступником голови Українського Національного Об'єднання.

Під час Другої світової війни д-р Б. Гнатюк працював у Віденському університеті в ділянці швидкохідної аеродинаміки та турбореактивних двигунів. Зі зближенням фронту і наступом совєтської армії його перенесено до великого авіяційного виробництва близько швайцарської границі. По війні, до1949 року, д-р Б. Гнатюк працював у французькому міністерстві військово-повітряних сил, у французькій зоні окупованої Німеччини. Крім того, він був директором і учителем Механічної школи у Теттнанж, Німеччина, спонзорованої Допомогово-реабілітаційною адміністрацією Організації Об'єднаних Націй (UNRRA).

У 1949 році д-р Б. Гнатюк еміґрував до ЗСА. Тут від 1951до1957 року займає становище ад'юнкт-професора (помічника професора) в Нотрдамському Університеті, а від 1957 до 1960 року він був професором Університету Вест Вірджінії. У 1960 році включається до професорського складу Дрексел, де викладав механічну інженерію та був дорадником аж до 1995 року.

Проживаючи у стейті Індіяна, д-р Гнатюк працював дорадником для фірми Бендікс Авіейшен Корп., Відділу керованих ракет Талос- проєкту американської морської фльоти. Згодом він був також дорадником Аллеґені Баллістік Лябораторі американської морської фльоти та Пневмо-Дайнемік Корп. у Вашінґтоні. Від 1967 -до1969 року д-р Б. Гнатюк був затруднений в наукових дослідах космосу для Крайового управління аеронавтики і дослідження космосу (NASA) в Алабамському центрі космічних полетів ім. Джорджа С. Маршала.

Д-р. Б. Гнатюк був членом багатьох професійних організацій як: Американський інститут аеронавтики і астронавтики (AIAA), Американської спілки інженерської освіти, Американської асоціяції поліпшення знання, Американської спілки університетських професорів, Асоціяції військово повітряних сил, Американської асоціяції артилерії і Наукової спілки Західньої Вірджінії.

Серед багатьох нагород отриманих д-ром Б.Гнатюк були: Нагорода AIAA за 40-річну працю та постійний вклад в ділянку астронавтики і космонавтики (1993), крім того, в 1972 він отримав в Дрексел університеті нагороду визначного дорадника того ж інституту.

Будучи активним членом українсько-американської громади, д-р Б. Гнатюк належав до Українського Інженерського Товариства Америки, Науково Товариства ім. Шевченка, Українсько-Американської спілки університетських професорів і Української Американської Координаційної Ради.

Він був членом Організації Українських Націоналістів, членом-засновником Світового Конгресу Вільних Українців, почесним членом президії та довголітнім президентом Організації Державного Відродження України, віцепрезидентом і скарбником З'єднаного Українського Американського Допомогового Комітету, головою ради директорів Фундації ім. Ольжича і членом виконавчого ко-

мітету та головою філядельфійського відділу Краєвого Комітету Вшанування Тисячоліття Християнства в Україні. Помер д-р Б. Гнатюк у суботу, 28 листопада 1998 року. Панахиду за спокій душі покійного відправлено у Філядельфії 3 грудня. У п'ятницю, 4 грудня, Службу Божу і чин Похорону відслужено у катедральному храмі української католицької церкви Непорочного Зачаття у Філядельфії, а опісля — на українському католицькому цвинтарі св. Марії у Фокс Чейс, Па.

Залишені в смутку дружина Ірина (з Томківих), дочки Володимира та Ірина, син Олег, 14 внуків і шість правнуків; брат Мирослав з дружиною Анною та синами Богданом, Юрієм і Андрієм з родинами, і рідних в Канаді та Україні.

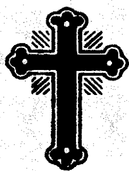

Ділимося сумною вісткою, що 18 жовтня 1998 р. після тяжкої недуги відійшла від нас на 74-му році життя наша дорогенька ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

ОЛЯ ГРАБОВСЬКА

з дому ПОПОВА

Нар. в Дніпропетровську, Україна.

Залишила пригноблену у смутку родину:
мужа — ЮРКА
дочку — ДАРУСЮ КЕРН з чоловіком ВАСИЛЕМ
сина — ВАСИЛЯ з дружиною ЛИНДОЮ
внучку — САРУ
багато племінників в Україні.

ПОХОРОН відбувся 21 жовтня 1998 р. з церкви Пресвятої Трійці, Керганксон. Похована на місцевому цвинтарі.

Нехай Бог дасть царство небесне,
нехай їй земля стане пером!

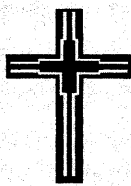

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 12 січня 1999 р. на 84-му році життя з волі Всевишнього відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ і ПРАБАБЦЯ

св. п.

КАТЕРИНА ГОНЧАРІВ

нар. в селі Розгульне, Костунайська губернія, Сибір.

ПАНАХИДА буде відправлена 15 січня 1999 р. в похоронному заведенні Taggart-Chamberlain в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. о год. 7-ій веч.

ПОХОРОННІ відправи відбудуться 16 січня 1999 р. в Церкві-Пам'ятнику св. Апостола Андрія Первозванного і на українському православному цвинтарі в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. о год. 10-ій ранку.

Залишила в глибокому смутку:
сина — АРКАДІЯ ГОНЧАРІВА
дочку — ЛЮСЮ СІМОН з чоловіком МАРШАЛОМ
внучок — НІНУ БРАВН з чоловіком і синами
— МІШЕЛ СОРҐЕР з чоловіком і дітьми

ПОДЯКА

З волі Всевишнього після тяжкої недуги відійшла від нас у вічність 31 липня 1998 р. наша найдорожча ЖІНКА і МАМА

бл. п.

РОЗАЛІЯ ТРУШ

Цією дорогою висловлюємо подяку всім, які прибули на похоронні відправи, та своєю участю вшанували пам'ять покійної, та всім які з'єдналися молитовно в цей день з нами.

Дякуємо о. Леонідові Малькові парохові церкви св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж. за переведення похоронних відправ на Панахиді і в церкві, а о. Володимирові Баранові за похоронні відправи на цвинтарі в С. Бавнд Бруку.

Ми вдячні нашим приятелям, які під час невимовно тяжких хвилин життя піддержували нас усно, телефонічно і листовно.

Дякуємо всім за пожертви на Служби Божі, квіти чи благородну ціль.

Муж — ОСИП
Син — РОНАЛД ТОМА

НА ПОМИНАЛЬНІ СЛУЖБИ БОЖІ пожертвували:
Євген Лука Бренич, Євген і Стефанія Бреничі, Любомир Калинич, Ігор і Розалія Ляшки, Оксана і Дам'ян Ліщинські, Антін і Уляна Тимкевичі, Богданна Худьо і Ксеня Дереш.

КВІТИ ПРИСЛАЛИ:
Самопоміч Українська Американська Кредитова Спілка, Ньюарк, Н. Дж., Григорій Псуй і Р. і А. Томки.

НА ЗБЕРЕЖЕННЯ АРХІВУ УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ зложили:

по	100 дол.	Дарія Кузик, УАКР і УСВТ „Чорноморська Січ";
	55	Володимир Сенежак;
по	50	Петро Буняк і Богданна Худьо;
по	40	Микола і Люба Галіви, Дарія Твардовська-Вінсент;
по	25	Олександер і Ірена Білевичі, Уляна і Володимир Дячуки, Віра Сендзік, Тетяна Кривулич, Мирон Стебельський і Анна Шмуляк;
по	20	Василь Марущак і Роналд Труш;
по	10	Кость Гречак, Ярослав Закаляк, Іван Іванчук, Лев Коленський, Василь Пелехатий і Омелян Твардовський.

НА УСЦАК — ФОНД ВІДРОДЖЕННЯ СПОРТУ В УКРАЇНІ зложили:

	100 дол.	УСВТ „Чорноморська Січ";
	60	Дарія Твардовська-Вінсент;
	50	Володимир Різник;
по	25	Мирон і Александра Стебельські, Дмитро Бобеляк, Юліян Котляр, Орест Цяпка, Олександер і Ірена Білевичі, Орест Лисинецький, Євген і Євгенія Івашків;
по	20	Омелян і Анна Твардовські, Євген і Стефанія Бреничі, Євген і Рента Саламахи, В. і Є. Шпирки і Роналд Труш;
по	10	Емілія Питван, Володимир Потежний, Євген Шипайло, Володимир Боднар і Кость Гречак;
	5	Василь Пелехатий.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього 26 листопада 1998 року відійшов від нас після довгої і тяжкої недуги на вічний спочинок наш найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО, ЗЯТЬ, БРАТ, ШВАГЕР і ВУЙКО

бл. п.

ВАСИЛЬ К. ФАРРЕЛ

Vice President Physical Distribution Kids „Я" Us, Div. of Toys „Я" Us

Цією дорогою складаємо сердешну подяку всім, що в наш тяжкий і болючий час виказали нам багато серця і співчуття в нашому безмежному горю.

Дякуємо сердечно о. Франку Шадяку, о. Леоніду Малькову і дякові Михайлові Стащишину за переведення похоронних відправ у похоронному заведенні в церкві св. Івана Хрестителя у Нюарку, на цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку та за щирі слова прощання, а також щира подяка Сестрам Василіянкам, директорці школи Сестрі Хризистамі Ч.С.В.В., Сестрі Дем'яні Ч.С.В.В., учительці першої кляси; Сестрі Вернарді Ч.С.В.В. та всім вчителям школи св. Івана Хрестителя в Нюарку.

Дякуємо похоронному заведенню Литвин і Литвин за сумлінне і взірцеве переведення похорону.

Всім нашим рідним, приятелям, знайомим і співпрацівникам Василя з Kids „Я"Us & Toys „Я"Us, які прибули здалека, навіть із Каліфорнії, щоби своєю присутністю вшанувати пам'ять покійного, та всім тим, що не могли прибути до нас, але своїми думками і молитвами з'єдналися з нами в ці дні — складаємо щиру подяку.

Сердечна подяка Senior Vice President Stores and Distribution Center Operations Kids „Я" Us Mr. James G. Parros за зворушливі, теплі, щирі і змістовні слова, спогади зі співпраці з покійним Василем після Панахиди у похоронному заведенні.

Щиро дякуємо родині і приятелям за численні листи і телефони з висловами співчуття та за поміч і підтримку в ці тяжкі дні.

Сердечна подяка Марійці Ґолінатій-Винарчук за добровільну допомогу в переведенні збірки на фонд української католицької школи св. Івана Хрестителя.

Дякуємо всім за пожертви на поминальні Св. Літургії, квіти та благородні цілі.

<u>ПОЖЕРТВИ НА ПОМИНАЛЬНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ:</u>
Andrew & Pamela Borek, Юлія Романюк з родиною, Therese Dena & Jim Easton, Ken & Mary Ellen Hornberger, Maryann Plusch, Ruth Schaaf, Ірена і Ярослав Яворські, Mr. & Mrs. Bernard Krawczuk, Ольга Смаль, Софія Завісляк, Гафія Вишатицька, Юрій і Любов Стефанівські, Антоніна Бачинська, Світлана Лобанова, Олег і Ґануся Лазірко, Dr J.L. Lashewycz, Казімір Лес, James і Дарія Kriegl, Ярослав і Стефанія Леськів, Наталія Лазірко, Mr & Mrs Losanowych, Eugene & Mary Grybowski & Family, Helen & Andrew Podberezniak & girls; George R. Turiansky, Іван і Дарія Турянські, B . Hawiszczak, Irene & Odarka Mechnycz, Roma & Ron Hill, Kudryk Family, перша кляса студентів українознавства школи ім. Лесі Українки в Морріс Кавнті, Eisner Family, Sister Chrysostom, OSBM, Mr & Mrs S. Romano; Judith, Steve & Samantha Eisner, Christine Boyko-Kira.

<u>КВІТИ ПРИСЛАЛИ:</u>
Наталія Броніслава Лазірко, теща, діти Chastity & Billy Farrell, Nivia Morales, сестри Iris, Alice & Diana, сестра Ester, Cruz & Family, сестра Diana, Tom and Joe, сестра Suzy & Family, племінники Papo, Rodney, Michael, Joseph, Katherine, Jason and little Ron, племінник Michael, Jackie & Katherine, Олег, Ґануся, Христина і Андрійко Лазірко, Myron & Olha Losanowycz, св. Івана Хрестителя — гурток Матерів, Jim Parros & Family, Kids „Я" Us Franklin D.C., Friends at Kids „Я" Us, Aunt Irena, Musia, Don, Tina & Alex, Joseph, Patton, Rick & Nivia & the Morales Family, Chris, Vlasta & Gary, William S. Heniey P.T., Mary & Phil Rizzuto

В пам'ять покійного зложили пожертви на:

<u>УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ШКОЛУ св. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ:</u>

по	100 дол.	Олег і Ґануся Лазірко, Martin M. Shenkman, ESQ, Любодар і Зеня Олесницькі, Ярослав і Стефанія Леськів, James & Martha Easton, Деметріюс і Юлія Романюк, Богдан і Муся Шандор, Алекс і Наталка Кудрик, Kids „Я"Us Lawrenceville, GA, Vincent & Pamela Scarfone, Michael & Nancy Bohdan;
по	75	Walter & Julia Rudzinsky, Antonette & John Paik;
по	50	Іван і Дарія Турянські, Christa M. Oed, Марія і Антон Василюк, Христина і Любомир Фляк, Ігор і Ксеня Раковські, Christina Paik, Мирон і Зеня Олесницькі, James & Дарія Kriegel, Ірена Кочержук, Mr. & Mrs L. Rudzinsky, Джо і Марійка Винарчук;
по	40	Петро і Марія Терещук, Юрій і Марія Грибовські, Анна Вешнатицька;
	30	Нестор і Іванка Олесницькі;
по	25	Ольга і Ігор Луків, Анна і Бернард Кравчук, Іванна Кононів, Мирон і Олександра Стебельські, Andrew & Christine Chraplywy, Михайло і Тереза Шпігульські, Люба і Михайло Лесько, Mary & Phil Rizzuto;
по	20	Роман Бойко, Борис і Анна Процюк, Іван і Ліза Дитко, Bill Rogers, Lidia & Bohdan Moczula, Лоретта і Ростик Робак, Михайло і Тереза Стоцько, Wasyl Cynajko, Slavka & Nick Hordynsky, Світлана Лобанова, Jozef & Christina Janak;
по	15	Irene & Ron Doll, Олег і Оленка Колодій;
по	10	John & Kay Ewanchuk, Роман і Ірина Пиндус, Osyp & Parania Lasko, Володимир Потежний, Carol Hand, Анна Стоцько.

Все разом зібрано на нашу школу св. Івана Хрестителя в Нюарку 2,460 дол., ученицею якої є Іванка Лазірко Фаррел, доня покійного Василя Фаррел.

Сердечно дякуємо всім жертводавцям і всім, хто старався облегшити наше тяжке горе.

Дружина НАТАЛКА ЛАЗІРКО-ФАРРЕЛ з донею ІВАНКОЮ і з родиною

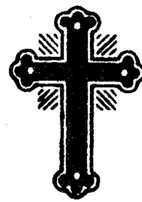

З жалем повідомляємо, що 8-го січня 1999 р. несподівано відійшов у вічність на 71-му році життя наш найдорожчий МУЖ, СИН, БАТЬКО, ВУЙКО І ДІДЬО

бл. п.

ВОЛОДИМИР ЯРОСЛАВ НЕДІЛЬСЬКИЙ

нар. 19-го вересня 1928 р. в Станиславові

ПОХОРОН відбувся в середу 13-го січня 1999 р. з церкви св. Юра в Ню Йорку на цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишив у глибокому смутку:

дружину	— СВІТЛЯНУ
маму	— СОФІЮ
сина	— ДАНКА з дружиною АННОЮ і дітьми ХРИСТИНКОЮ і МІСЬОМ
сина	— АНДРІЯ з дружиною МОРІН і дітьми ХРИСТОФОРОМ і МАТЕЙКОМ
брата	— ЯРОСЛАВА з дружиною ЛІНДОЮ
швагра	— ВОЛОДАРА ЛИСКА з дружиною МАРТОЮ і дітьми ДОРІЯНОМ і ҐАНДЗЕЮ

Просимо про молитви за спокій душі покійного.
Вічна йому пам'ять!

Ближча і дальша родина в Америці і Канаді.
Замість квітів просимо жертвувати на будову Музею в Ню Йорку, або на сиріт в Україні через фонд СУА.

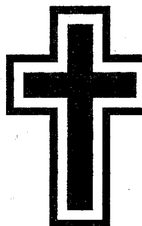

З почуттям невимовного жалю ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 10 січня 1999 р., прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла у Божу вічність, на 94-му році свого трудолюбивого життя наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБУНЯ, ПРАБАБУНЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

МАРІЯ СВАРИЧЕВСЬКА

з дому РОМАНЮК

Нар. 28 серпня 1905 р.

ПАНАХИДА відбулася в середу 13 січня 1999 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Hempstead Funeral Home, 89 Peninsula Blvd., Hempstead, N.Y.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в четвер 14 січня 1999 р. о год. 10-ій ранку в церкві св. Володимира при Фронт вул. в Гемпстеді, Лонг Айленд. Після Служби Божої тлінні останки були перевезені на вічний спочинок на цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку залишені:

муж	— АТАНАЗІЙ
доньки	— УЛЯНА, вдова по св. п. АНАТОЛІЄВІ ВОВКОВІ
	— ХРИСТИНА ПОДОЛЮК з мужем БОГДАНОМ
син	— ЮРІЙ
внуки	— АНДРІЙ ВОВК з дружиною ЛЯРИСОЮ
	— МАРТА ПОДОЛЮК ДЖІОВАҐНОНІ з мужем РОБЕРТОМ
	— ЛІДА ВАСИЛЕНКО з мужем МИХАЙЛОМ
	— ХРИСТЯ КОЛИНС з мужем ДЖИМОМ
правнуки	— СТЕФЦЯ і ЛЕСЯ КОЛИНС
	— ТОМА ВАСИЛЕНКО
брат	— РОМАН РОМАНЮК з дружиною СОФІЄЮ
братанки	— ОРЕСТ, ІГОР з дітьми ХРИСТИНОЮ і ДЖЕКОЛІН і ТЕОДОР РОМАНЮК
братаниця	— РОМА КОРОПЕЙ з дітьми ЛЕСЕЮ, БОРИСОМ і ЛІНОЮ
свати	— ІВАН і МАРІЯ РИХВІЦЬКІ

та ближча і дальша родина в ЗСА та Україні.

Вічна їй пам'ять!

Просимо про молитви за душу покійної.

Замість квітів в пам'ять покійної просимо складати пожертви на допомогу сиротам в Україні та на Фонд Дітей Чорнобиля.